

Mùa Hè Nóng Bỏng

Contents

Mùa Hè Nóng Bỏng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	59
9. Chương 9	66
10. Chương Cuối – Hoàn	74

Mùa Hè Nóng Bỏng

Giới thiệu

Sau khi chia tay với bạn trai cũ, lòng tin của cô đối với đàn ông đã bị hạ đến cực điểm. Thậm chí còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-he-nong-bong>

1. Chương 1

Chương 1

Ban đêm ở trong núi, giơ tay cũng không nhìn rõ được năm ngón, cho dù có ánh trăng làm bạn, nhưng vẫn không đủ để chiếu sáng một nhành cây ngọn cỏ.

Mà buổi tối, khu rừng tựa như một mê cung, không cẩn thận sẽ bị lạc đường, cho dù có cầm đèn pin trong tay, trang bị đầy đủ thì bị lạc ở trong núi vẫn là điều có thể xảy ra.

Nhưng đối với người đàn ông cao lớn trước mắt này mà nói, lại hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, anh đã quen thuộc với mọi ngõ ngách ở trong khu rừng này, cho dù bóng cây lay động, hay thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của lũ côn trùng, chó sủa mèo cào, tất cả những thứ dọa cho người nhát gan phải run sợ thì đối với anh, ngay cả hàng chân mày cũng không hề nhúu lại, anh đã quen thuộc phương hướng ở nơi này, vì thế đã có thể rời khỏi khu rừng một cách nhanh chóng.

Sau khi đi thêm mấy con đường mòn, người đàn ông đến gần một căn nhà gỗ, mặc dù vẫn chưa vào bên trong nhưng anh đã cảm giác được bên trong có người. Cũng chẳng phải là do thính giác của anh nhạy bén, mà bởi vì trước sân nhà vốn là một bụi cỏ dại mọc um tùm, hôm nay đã được thu dọn gọn gàng sạch sẽ, thay vào đó là không ít hoa cúc và mấy loại hoa khác, đem lại cảm giác tươi mới lạ thường.

Tạ Kính nhúu mày đầy nghi hoặc, đôi chân bước lên bậc thềm không để phát ra tiếng động, anh đưa tay đẩy cửa, lại phát hiện cửa đã bị khóa bên trong, khiến cho anh càng thêm nghi ngờ. Nhà anh khóa cửa từ lúc nào?

Anh quan sát bốn phía xung quanh một lượt, lại phát hiện một ô cửa sổ vẫn chưa khóa lại, khẽ dùng lực đẩy nhẹ cửa sổ.

Lặng lẽ nhảy vào bên trong căn nhà, cảm nhận được một mùi hoa thơm nhẹ nhàng, anh đưa mắt liếc nhìn phòng bếp, lại nhìn thấy trên bàn ăn có một bình cắm đầy hoa tươi.

Không cần tìm thêm chứng cứ nữa, nhà của anh rõ ràng là có người đang ở. Anh quen đường tìm về phòng ngủ, không ngoài dự đoán, cửa phòng ngủ đã khóa lại, anh lắc đầu một cái. Ý thức phòng bị không khỏi tăng vọt, ở cái nơi rừng sâu núi thẳm như vậy thì ai đã vào nhà anh? Là gấu hay lợn rừng?

Một tiếng động nhỏ đột nhiên từ bên trong căn phòng truyền đến, anh vội vàng nấp sau bức tường ở một góc rẽ, khẽ lộ đầu ra nhìn, mấy giây sau, cửa phòng được mở ra, ngọn đèn nhỏ nơi hành lang được thắp sáng, sau đó lại vang lên một âm thanh than thở của phụ nữ.

“Uống trà nhiều quá nên mất ngủ rồi. . .”

Dưới ánh đèn, Tạ Kính nhìn thấy cô vươn hai tay duỗi thẳng người, thuận thế nên kéo chiếc áo sơ mi rộng thùng thình lên cao, để lộ ra hai bắp đùi trắng nõn cùng chiếc quần lót, ánh đèn hắt tới từ phía sau lưng cô, khiến cho vóc người của cô được lộ ra một cách rõ rệt, bầu ngực cao vút dán sát vào áo, khi cô hạ tay xuống thì thậm chí anh còn có thể nhìn thấy được trước ngực cô nhô ra hai quả anh đào nhỏ.

Tạ Kính nhất thời cảm thấy hạ thân căng thẳng, toàn bộ máu trong người như muốn phun trào. Chết tiệt, anh biết là mình nên lịch sự mà dời mắt đi chỗ khác, thế nhưng ánh mắt của anh càng thêm dán chặt trên người cô, nhìn cô xoay người, lắc lắc mông nhỏ bước vào phòng khách.

Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao cô lại khóa trái cửa, cô chính là một món bảo vật nha, nếu không phải là nhân cách cao cả đã ngăn cản thú tính bên trong con người anh thì anh đã sớm nhào tới mà làm bữa với cô rồi.

Anh hít sâu một hơi, rón rén bước nhanh vào phòng bếp, theo đường cũ nhảy ra ngoài cửa sổ. Bây giờ không phải là lúc để tự giới thiệu bản thân mình, thôi cứ để sáng mai rồi tính.

Bên ngoài gió lạnh thổi qua, khiến cho dục vọng đang ngất ngưởng của anh dịu đi không ít. Thật ra thì sát vách vẫn còn một căn nhà nhỏ bằng gỗ khác, cũng là do anh xây, mặc dù được dùng để làm nhà kho, nhưng lúc mới xây, anh vẫn cố tình xây thêm một phòng ngủ và phòng tắm, để cho người vào ở thì không thành vấn đề, chỉ là bây giờ dục vọng của anh không thể nào ngủ nổi, tất cả đều là do cô gái kia ban tặng, anh bây giờ quả thực là vô cùng tỉnh táo.

Đột nhiên anh lại nhớ tới năm ngoái hình như bà dì có đề cập tới vấn đề ột giáo viên thuê phòng, lúc ấy anh nghe xong chỉ bỏ ngoài tai, không để ở trong lòng, để cho bà dì tự mình quyết định, ngay cả tiền thuê phòng là bao nhiêu anh cũng không biết, càng chẳng quan tâm, xem như là cho bà dì thêm tiền tiêu vặt.

Nếu thật sự là như vậy, thì anh cũng mới vừa rời khỏi nhà chồng của bà dì, tại sao lại không nghe thấy bà ấy nói tiếng nào vậy? Chắc là lớn tuổi nên mau quên. Tạ Kính nghĩ thầm rồi tự nhủ. Bà dì của anh năm nay cũng đã 80 rồi.

Suy nghĩ mấy giây, anh quyết định đi tìm người dò la tin tức về bảo vật trong nhà mình. Anh chỉ biết cô là giáo viên tiểu học còn những thứ khác lại không biết gì cả. Dù sao cũng không ngủ được, chỉ bằng đi làm chuyện khác. Anh nhanh chóng tìm đường xuống núi, giẫm mình vào sâu trong bóng đêm.

Bên trong căn nhà, trùng hợp là cô gái cũng đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giữa những tán cây lay động, cô lại mơ màng trông thấy một bóng đen vụt thoáng qua, nhưng cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng đó là bóng cây, mà hoàn toàn không biết rằng mình đã bị người ta chú ý.

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn. . .”

Trong rừng trúc, một cô gái mặc quần áo thể thao, đang vận thất lưng làm động tác thể dục buổi sáng, mặc dù bây giờ đã vào hạ, nhưng nhiệt độ ở trên núi vẫn chênh lệch rất lớn, vậy nên cô vẫn mặc quần áo thể dục dài tay.

Mặc dù vẫn luôn bị học sinh trêu chọc là nhợc kê (con gà yếu đuối), tiểu bạch thủ, nhưng Vương Tuệ Hân cũng không hề quan tâm, cô cũng không muốn vì một chút sĩ diện bề ngoài mà khiến cho bản thân mình bị cảm lạnh.

Một năm trước, chia tay với bạn trai, trong cơn đau lòng và tức giận, cô nhất thời kích động mà xin được điều đến trường tiểu học ở vùng núi hẻo lánh xa xôi này, mặc dù sau đó cô tự đâm ngực giẫm chân, hối hận không dứt, thế nhưng chuyển thì cũng đã chuyển rồi, không thể nào thay đổi được nữa, chỉ có thể tạm biệt thành phố mà lên núi làm giáo viên mà thôi.

Lúc mới vừa lên núi, cô không có cách nào quen với cuộc sống ở nơi này, giao thông bất tiện, thể lực của cô lại không bằng người ta, hoạt động vui chơi cũng ít, mặc dù tất cả đều nằm trong dự liệu của cô, nhưng tính trước là một chuyện, tự mình thể nghiệm lại là một chuyện khác, tuần lễ đầu tiên không có TV lẫn internet, nhàm chán đến nỗi khiến cô suýt chút nữa thì phát điên.

Ban đầu, bởi vì muốn giảm bớt gánh nặng của hành lý, cho nên cô cũng chẳng dám mang theo nhiều sách, chỉ mang theo ba quyển, nhưng cô đã đọc đi đọc lại muốn mục cả cuốn sách rồi, cuối cùng cũng chỉ có thể nhàm chán mà nằm ở trên cỏ đếm sao.

May mắn là ngày tựu trường cũng đến rất nhanh, những học sinh bướng bỉnh và đáng yêu đã phân tán đi sự chú ý của cô, xua tan đi mọi nhàm chán, sau một tháng, cô đã hoàn toàn thích nghi được với hoàn cảnh ở nơi này, mặc dù xuống núi không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng sau khi có xe gắn máy thì mọi thứ đã thay đổi, lúc nhàm chán thì cô sẽ cười trên chiếc xe mà mình mua được ở cửa hàng xe cũ, chạy đến chợ ở trong thị trấn để mua sắm, tự thưởng犒 bằng những món ăn ngon.

Thật ra ở trên núi cũng không phải hoang vu và bất tiện như mọi người thường nghĩ, chỉ cần có xe thì tất cả đều OK, chỉ là hơi tốn nhiều thời gian hơn một chút thôi, vì vậy sau khi hết thời gian quy định, cô lại tiếp tục ký thêm một năm nữa.

Hai tuần trước, trường học đã bắt đầu nghỉ hè, vốn dĩ cô định trở về Đài Bắc, nhưng bởi vì dạo gần đây mẹ cô mắc phải vấn đề của phụ nữ thời tiền mãn kinh mà tính tình lại trở nên rất kỳ quái, cả ngày lẫn đêm đều gây gổ với cha cô, huyên náo đến gào khóc không yên, cô không muốn trở về để đối mặt với người mẹ âm tình bất định (1) của mình, cho nên cô quyết định ở lại trên núi.

[1] âm tình bất định: tâm tình không ổn định, biến hóa vô thường, trước mặt người khác không thể giữ vững tâm trạng ổn định.

Sau khi làm nóng cơ thể, A Đại đột nhiên sửa vang rồi chạy về phía cô. A Đại là chú chó hoang mà cô đã nuôi từ khi lên núi, chân sau của nó bị tật, bộ lông màu xám tro, vô cùng hoạt bát, sau mấy lần cho nó ăn thì nó đã theo cô, không chịu đi đâu nữa, không giống như những chú chó hoang khác, thỉnh thoảng chạy đến cọ cọ vào chân cô để xin ăn.

Mặc dù mang tiếng là ‘nuôi’, nhưng căn bản là A Đại chạy khắp nơi xung quanh vùng núi, buổi tối cũng không nhất định là sẽ quay về đây ngủ, dù sao thì ngọn núi này cũng chính là nhà của nó, ngủ ở đâu mà chả được.

“Sao vậy?” Cô nghi hoặc nhìn nó, còn nó thì không ngừng nhìn cô rồi sửa âm ỹ, sau đó lại chạy vào rừng, vừa đi vừa không quên quay đầu lại nhìn cô.

Đây ý là muốn cô theo nó sao?

Vương Tuệ Hân không chắc chắn lắm, nhưng bước chân vẫn tiến về phía trước: “Có phải là đã phát hiện ra cái gì đúng không? Sóc à?”

Nghi ngờ rất nhanh đã được giải đáp, khi cô bước lên trên con đường mòn thì A Đại quay về phía sườn dốc rồi sửa lên, cô thấy vậy cũng quay sang nhìn theo.

Lúc đầu không nhìn rõ là cái gì, chỉ thấy một màu xanh đen, đến khi cô xuống tới sườn dốc, mới nhìn rõ được đó là một người mặc áo màu xanh đen.

Đầu tiên là cô bị dọa sợ, chần chừ không dám tiến lên.

“Chẳng lẽ . . . đã chết rồi sao?”

Toàn thân nổi da gà, cô vội vã quay người bỏ chạy, đang lúc cô định trở về nhà để gọi người tới đây xem xét thì người nọ bỗng nhiên rên rỉ một tiếng.

Nghe thấy tiếng động, cô bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm. Thật may là vẫn chưa chết, còn hơi thở. Cô bước xuống sườn dốc, thử dò xét hỏi: “Anh có ổn không? Sao lại ở chỗ này?”

Cô ngồi xổm xuống trước mặt anh, lại phát hiện cơ thể người đàn ông này vô cùng cường tráng, anh mặc áo ba lỗ màu xanh đen, để lộ ra nước da màu đồng, cánh tay to gấp đôi tay cô, bề ngoài có vẻ như không có vết thương, cũng không thấy máu, tóc mái che phủ tầm mắt của anh cho nên cô không có cách nào đoán được đối phương đang tỉnh hay hôn mê.

“Sao anh lại bị thế này? Có nghe thấy tôi nói gì không?” Cô vừa dứt lời, đã nghe thấy mùi rượu trên người anh, vội thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là say rượu.

Người trên núi cho dù không có dịp gì thì cũng hay uống rượu, cũng có mấy lần cô bắt gặp người say ngủ ở ven đường, bây giờ mặc dù đang là mùa hè, nhưng dù sao buổi tối cũng sẽ rất lạnh, nếu như anh ta nằm ở đây từ đêm qua tới giờ thì chắc là đã bị cảm lạnh mất rồi.

Quan trọng hơn là, những gia đình gần nơi cô sinh sống cô đều quen biết, thế nhưng khuôn mặt của người đàn ông này lại hoàn toàn xa lạ.

“Ừm. . . .”

Người đàn ông vừa phát ra tiếng động, A Đại đang đứng bên cạnh cũng sửa lên hai tiếng.

“Đừng sửa nữa!” Vương Tuệ Hân bảo A Đại im lặng, nếu ồn ào như vậy thì làm sao cô có thể nghe được anh ta nói gì.

A Đại tiến lên liếm liếm vào khuôn mặt của người đàn ông đó, khiến cho anh mơ mơ hồ hồ mắng: “Tránh ra!”

Cô quỳ xuống bên cạnh: “Này, anh không sao chứ?”

Người đàn ông giật mình, một lát sau mới mở mắt ra, trông thấy khuôn mặt thanh tú xuất hiện trước mắt. Không giống với những cô gái có nước da bánh mật ở nơi này, làn da của cô trắng nõn, đôi mắt to tròn rất đáng yêu, đôi môi hồng ửng ất, mềm mại khiến cho người ta hận không thể cắn một cái.

Đây chẳng phải là cô gái có vóc người nóng bỏng mà tối hôm qua anh đã trông thấy đó sao? Chả trách anh không có ấn tượng gì cả, tối hôm qua tất cả tâm tư của anh đều đặt trên cái vóc dáng bốc lửa này, căn bản là đã không chú ý đến khuôn mặt của cô.

Anh liếc mắt nhìn bộ ngực của cô, căng tròn và cao vút, ít nhất cũng phải là cup C, không sai, đúng là cô gái tối hôm qua rồi.

“Em là tiểu bạch thỏ sao?” Anh cất giọng khàn khàn hỏi.

Vương Tuệ Hân ngạc nhiên: “Làm sao anh biết biệt danh của tôi?”

Có vài đứa trẻ gọi cô là tiểu bạch thỏ, cô không hề thích cái biệt danh này, bởi vì nó sẽ khiến cô nhớ tới mấy năm trước, có một quý phu nhân đã từng nói cô là thỏ trắng nhỏ đi lạc vào rừng.

“Đỡ tôi!” Người đàn ông nói.

Vương Tuệ Hân chần chờ. Cô không quen biết anh ta, lỡ như anh ta là người xấu, đến gần anh ta chẳng phải là quá nguy hiểm hay sao? Nhưng nghe lời anh vừa nói, xem ra anh cũng quen biết những đứa trẻ kia, nếu không thì sao có thể biết được biệt danh của cô?

“Anh là ai? Tôi chưa từng gặp anh!”

Cô nâng tay định kéo anh lên, anh thuận thế định mượn lực của cô để đứng dậy, lại không ngờ sức lực của cô còn yếu hơn cả một đứa trẻ con ở trên núi, anh vừa kéo nhẹ, lại kéo luôn cô ngã vào người mình.

Cô kêu lên một tiếng rồi bổ nhào vào trong ngực anh, ngửi thấy mùi rượu trên người anh, còn chưa kịp lên tiếng mắng thì lại nghe thấy anh trách móc ——

“Em có ăn cơm không vậy? Tôi thấy em không phải tiểu bạch thỏ mà phải là ốc sên nhỏ mới đúng! Thật là yếu ớt!”

Mặc dù giọng điệu oán trách, nhưng trong lòng anh lại hết sức hưởng thụ, cô giống như một viên kẹo ngọt, vừa mềm vừa thơm, lại còn hai khối bánh bao mềm nhũn trước ngực nữa, khiến cho tim anh đập rộn lên, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Vương Tuệ Hân đẩy anh ra rồi ngồi bật dậy, sắc mặt đỏ ửng, tức giận nói: “Anh có giỏi thì tự mình đứng dậy, ma men thì có tư cách gì mà đi nói người khác.”

Anh day day huyết thái dương: “Đừng có hét to như vậy, nghe em hét mà đầu tôi cũng phát đau.”

“Đáng đời!” Cô tức giận đứng dậy rồi đi.

Anh ngồi dậy, gục đầu vào đầu gối. Vương Tuệ Hân quay lại nhìn anh một cái, không khỏi đấu tranh tư tưởng.

Bỏ anh ta lại một mình, cũng không sao chứ?

Anh ta chỉ say rượu chứ không có bị thương. . . .Nhưng nhìn anh có vẻ đang đau đớn, bỏ anh ta ở lại thì có ác quá không?

A Đại bên cạnh lại nhàm chán sửa lên hai tiếng, sau đó chạy lon ton vào rừng chơi, cô chần chờ mấy giây, rốt cuộc cũng lại quay trở lại.

“Anh có sao không?”

“Không sao.”

Thật ra thì anh không có say, tối qua anh xuống đồn cảnh sát dưới chân núi để điều tra về cô gái thần bí trong nhà mình, lại không tránh được phải uống rượu cùng một số bạn bè, suốt một đêm không ngủ, đến sáng nay anh mới thoát được.

Vốn định trở về nhà kho để ngủ, nhưng lúc đi qua thảm cỏ xanh và những cây bạch dương thì anh lại nhớ tới ngày xưa mình vẫn hay nằm ngủ ở nơi này, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nằm xuống, vừa mới chập chờn tiến vào giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng chó sủa, chẳng bao lâu lại có một giọng nói quấy nhiễu giấc mộng đẹp, không ngờ người đó lại là cô.

Vương Tuệ Hân nhíu mày: “Anh uống nhiều rượu quá!”

“Em đi tìm người chuốc rượu tôi mà nói.” Anh nỉ nỏ đáp

“Cái gì?” Cô không nghe rõ lời anh nói.

“Không có gì. Đưa tôi về đi!” Anh ngoắc ngoắc cô.

“Đưa anh về?” Cô lắc đầu: “Tôi không đỡ nổi anh, chẳng phải anh nói sức của tôi còn yếu hơn cả ốc sên đó sao?”

Thấy cô vẫn còn tức giận vì câu nói vừa rồi, anh không nhin được mà bật cười.

“Yên tâm, tôi vẫn còn đi được, chẳng qua là chỉ muốn mượn bờ vai của em, em cũng không định để tôi ngủ ngoài này đúng không?” Anh vô tội nhìn cô.

Nếu không phải lúc này cả người anh bốc toàn mùi rượu, lại đứng không vững, thì cô quả thật là hoài nghi anh ta đang muốn chinh mình, cái ánh mắt cười như không cười kia khiến cho người khác chẳng dễ chịu chút nào.

“Tôi gọi người tới giúp anh!” Thím Mẫn ở gần nhà cô, cô có thể đi tìm thím Mẫn tới đây để giúp đỡ.

“Sao phải phiền phức như vậy? Dù sao chúng ta cũng cùng đường mà!”

“Cùng đường?”

“Ừ!” Anh miễn cưỡng đứng dậy.

Mùi rượu xộc thẳng vào mũi khiến cho cô cảm thấy đây không phải là ý hay: “Trên đó chỉ có một mình tôi, tôi không nghĩ rằng chúng ta cùng đường.”

“Vậy là em nói sai rồi.” Anh mỉm cười, ánh mắt giống như đại ca sói xám đang nhìn cô bé quàng khăn đỏ vậy.

Cô quay đầu đi, cảnh giác nhìn anh: “Anh có ý gì?”

“Chỗ em đang ở là nhà của tôi!”

Cô kinh ngạc há hốc mồm. Nhà của anh ta? Chẳng lẽ anh ta là chủ nhà – Tạ Kính?

“Anh. . . anh là Tạ Kính?” Cô nghi ngờ nhìn anh.

Lúc đầu, người ký hợp đồng với cô là một bà cụ nhà ở dưới chân núi, bà cụ có nói, chủ nhà chính là Tạ Kính, cháu ngoại của mình, nhưng bà chưa cho cô xem hình Tạ Kính nên cô cũng không biết Tạ Kính trông như thế nào.

Thấy cô có vẻ hoài nghi, anh dứt khoát đưa giấy chứng minh thư ra.

“Không sai, tôi chính là Tạ Kính.”

Trên chứng minh thư viết hai chữ Tạ Kính to và rõ ràng, Vương Tuệ Hân không thể không tin, chẳng qua là cô không hiểu tại sao anh lại quay về?

“Nể mặt chủ nhà, đỡ tôi trở về cũng không có gì quá đáng chứ?” Anh cười hì hì nói.

Ở nhà người ta một năm trời, nếu nói không giúp thì cũng không hợp lý lắm: “Ngã xuống thì tôi mặc kệ anh đấy!”

Cô tiến về phía anh.

Bước chân anh lảo đảo, dường như toàn bộ sức nặng đều đặt hết lên trên người cô, khiến cho cô bước đi có chút khó khăn.

“Anh. . .” Đang định nhắc anh đừng có cố ý dựa vào người mình thì anh chợt đứng thẳng lên một chút, giảm bớt không ít áp lực trên người cô.

Kể từ sau khi chia tay bạn trai cũ, lòng tin của cô đối với đàn ông đã hạ xuống cực điểm, càng cố gắng không giao tiếp với bọn họ, tránh để lộ ra vẻ mặt khinh bỉ của mình.

Đây cũng là lý do vì sao cô xin được chuyển tới vùng núi này, cô cảm giác mình bắt đầu hận đời, chỉ có lên núi mới có thể khiến cho tâm hồn cô thanh tịnh.

Quả thật là rất thanh tịnh, những người bạn nhỏ ngây thơ thuần phác ở trên núi, thôn dân ở nơi này mặc dù có lúc nhiệt tình quá mức khiến người ta không có cách nào chống đỡ được, nhưng nói tóm lại thì vẫn là những người lương thiện, không hề có ác ý.

Nếu như cô bắt gặp một người đàn ông xa lạ ngất xỉu bên vệ đường ở trong thành phố, thì cô tuyệt đối sẽ không bao giờ đỡ anh ta về nhà, trong thành phố đâu đâu cũng có người, cảnh sát sẽ tìm đến rất nhanh, cô cần bản là không cần tự mình giúp đỡ.

Nhưng nơi này thì không như vậy, ở chỗ này, sự đề phòng giữa người với người rất mơ hồ, ai ai cũng đều chân thật nhiệt tình, khiến cho cô cũng bị cuốn hút.

Ngoài ra, mình ở trong nhà anh ta lâu như vậy, cũng hơi ngại, cho dù không phải là chuyện gì lớn nhưng nếu cứ nhất quyết từ chối thì thật là có chút không phải đạo làm người, dĩ nhiên. . . . nếu anh ta có thể nhẹ thêm 20kg nữa thì tốt biết mấy.

Thoạt nhìn rõ ràng không mập, tại sao thân thể lại nặng thế này?

Tạ Kính cúi đầu lại trông thấy cô đỏ bừng mặt đang nghiêng răng nghiêng lợi, hương hoa nhàn nhạt trên tóc khiến anh không nhìn được mà hít sâu một cái.

Đã lâu rồi anh không có phụ nữ bên mình, mà hương thơm phái nữ trên người cô lại tạo thành một loại hấp dẫn đối với anh, chứ chưa nói tới vóc dáng ma quỷ kia.

Anh thích phụ nữ hơi đầy đặn, cô rất hợp khẩu vị của anh, nếu một người đàn ông đứng trước một cô gái có dáng người nóng bỏng mà cơ thể không có phản ứng, đó mới là không bình thường.

Mất hết sức của chín trâu hai hổ, rốt cuộc Vương Tuệ Hân cũng đỡ anh đi đến trước căn nhà gỗ, cô hầu như là dùng lực đẩy anh vào trước hành lang căn nhà, sau đó ngồi phịch xuống xích đu thỏ hồng hộc.

Đi một đoạn đường, chảy chút mồ hôi, đầu óc cuối cùng cũng đã thanh tỉnh lại một chút, Tạ Kính ngồi trên sàn gỗ nhìn Vương Tuệ Hân đang thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng, nhất thời khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Khuôn mặt xinh xắn ửng hồng, ánh mắt trong sáng có chút ngây thơ khiến cô thoạt nhìn giống như một nữ sinh đại học chứ không giống một giáo viên tiểu học chút nào, tuy cô không phải là loại phụ nữ vô cùng xinh đẹp kiều diễm, thế nhưng cô lại có ngũ quan sáng sủa thanh tú, khí chất thanh cao.

Cô lúc này giống như vừa mới trải qua một cuộc đua tiếp sức, khuôn mặt phớt hồng, ánh mắt có vẻ tức giận nhìn chằm chằm vào anh, như đang trách anh chính là tên đầu sỏ khiến cô phải mệt mỏi như vậy.

“Anh định chuyển vào ngay hôm nay sao?” Không đợi anh trả lời, cô sốt ruột nói: “Ít nhất thì anh cũng phải báo cho tôi biết trước một tiếng để tôi còn có thời gian đi tìm nhà khác, bây giờ ——”

“Haha, đừng khẩn trương.” Anh cắt đứt lời cô: “Em có thể ở lại nơi này.”

Cô ngẩn ra: “Vậy còn anh?”

Anh chỉ xuống một căn nhà nhỏ cách đó tầm năm mét: “Tôi ở nhà kho là được.”

“Hả? Vậy sao được ——”

Anh lại cắt ngang lời cô: “Chẳng lẽ em không muốn ở đây?”

“Anh cho tôi thêm vài ngày để tìm nhà. . . .”

Anh lắc đầu: “Tôi chỉ ở đây một tuần, em không cần đi tìm nơi khác. Thật ra thì trong nhà kho có một phòng ngủ và một phòng tắm, chỉ cần dọn dẹp là có thể ở mà.”

Thì ra là anh ta chỉ về có một tuần, Vương Tuệ Hân nói khẽ: “Thật ngại quá ——”

Anh khoát khoát tay cắt đứt lời nói của cô: “Nếu không, chẳng lẽ em chịu cho tôi ở chung sao?”

Trong nhà gỗ có tổng cộng ba phòng, nếu như cô đồng ý, đương nhiên anh cũng không ngại.

Vương Tuệ Hân nhất thời lộ ra vẻ mặt khó xử. Cô nam quả nữ ở cùng thật không hay, mặc dù xã hội bây giờ không còn phong kiến như trước, nam nữ cùng ở chung một nhà không phải là chuyện hiếm hoi gì, nhưng cô không thể dễ dãi như vậy. Nếu hai nam một nữ thì được, nhưng đằng này lại là một nam một nữ, cô lại không quen biết anh, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, cho anh ở cùng thật sự có chút không được tự nhiên.

Nhưng để cho anh ở trong nhà kho cũng không được, còn nếu để cô ở trong nhà kho thì anh chắc chắn sẽ không chịu, thật sự là khó nghĩ mà.

Nhìn vẻ mặt của cô, anh biết cô đang nghĩ gì: “Vậy nên người ta mới nói con gái thật phiền phức mà, thế này cũng không được, thế kia cũng không xong.”

Anh lấy thẻ ngành cảnh sát từ trong ví ra: “Nếu như tôi nói tôi là cảnh sát, em có thể yên tâm hơn một chút không?”

Cô khẽ nhún mày, cúi đầu cẩn thận quan sát. Ừm. . . Cô cũng chưa từng thấy thẻ ngành cảnh sát bao giờ, làm sao biết được là thật hay giả?

Về mặt nghi ngờ của cô không qua được mắt anh.

“Nếu em vẫn không tin thì có thể gọi điện tới đồn cảnh sát để hỏi.”

Cô đỏ mặt ngượng ngùng, cái chày cái cối: “Tôi không có nghi ngờ anh.”

Nơi này chỉ là một cái thôn nhỏ, mọi người đều quen biết lẫn nhau, cô tìm đại một người nào đó hỏi thì có thể biết được anh nói thật hay nói dối rồi, anh cũng sẽ không ngu ngốc tới nỗi đi lừa gạt cô.

Chẳng qua là ở trong thành phố đã lâu, bản tính hoài nghi nhất thời vẫn chưa thể thay đổi.

“Anh ngủ trong nhà đi, tôi đến nhà kho ngủ.” Cô nói.

“Chờ tôi ngủ dậy rồi tính.” Anh đứng dậy, vuốt vuốt mi tâm: “Tôi phải ngủ cái đã.”

Cô xoa cằm. Toàn thân anh ta đều bốc mùi rượu, hay là để anh ta ngủ một giấc cho tỉnh rượu đã, đợi anh ta tỉnh táo thì mới có thể nói chuyện được.

Vương Tuệ Hân cũng không hề biết, thật ra là anh đã quá mệt mỏi nên mới muốn đi ngủ, chứ không phải là do say rượu.

Tạ Kính đi vào trong nhà, nhớ đến tối qua, nhớ đến tối qua, lúc cô mặc đồ ngủ, bên dưới ánh trăng hiện rõ lên những đường cong của phái nữ, anh bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, vội vã lắc lắc đầu để ném những cái ý nghĩ đó ra ngoài, sau đó lại quyết định phải đi tắm nước lạnh.

Vương Tuệ Hân đứng dậy thật nhanh, đi vào một con đường nhỏ ở hướng khác. Cô cũng không nghi ngờ Tạ Kính, mặc dù vừa mới nghĩ đến chuyện thẻ cảnh sát cũng có thể làm giả, nhưng suy đi nghĩ lại, nếu anh thật sự muốn lừa gạt thì cũng có thể đi lừa gạt ở thành phố, chứ mất công chạy tới trên núi để lừa gạt cô làm gì? Cô cũng không phải là nhân vật tai to mặt lớn, huống chi anh còn là chủ nhà của cô.

Mon men dọc theo con đường mòn, không biết A Đại từ đâu bỗng chạy đến, sủa lên vài tiếng rồi lại biến mất ở trong bụi cây.

Đối với sự thoát ần thoát hiện của nó, Vương Tuệ Hân sớm đã quen rồi, ở trong rừng núi, chẳng có ai đi làm cái chuyện trộm chó, buổi tối nó cũng không hay về nhà, dù sao trước giờ nó vẫn là chó hoang, núi rừng chính là nhà của nó, nó muốn ở đâu thì ở đó thôi.

Mặc dù cô rất thích A Đại, nhưng nếu một ngày nào đó cô phải rời khỏi nơi này thì cô vẫn hy vọng A Đại vẫn có thể tiếp tục sống trong rừng núi, đem nó về nhà nuôi có khi lại là một điều tàn nhẫn, dù gì thì nó cũng đã quen với núi rừng trống trải, bắt nó ở trong nhà có lẽ sẽ khiến nó bị mắc chứng trầm cảm không chừng.

Nhưng mà nói cái này cũng còn quá sớm, bây giờ cô vẫn đang vui vẻ sống trên núi, tạm thời vẫn chưa có ý nghĩ quay về thành phố.

Đi trên con đ mòn chừng mười mấy phút, cô lại thấy thím Mẫn đang phơi dưa chuột, vóc người thím Mẫn tròn trịa, vô cùng phúc hậu, mái tóc đen được búi sau đầu.

Mặc dù đã gần 50 tuổi, nhưng cả người luôn tràn đầy sức sống, không hề có cảm giác của tuổi già, vừa trông thấy cô, thím Mẫn đã nhiệt tình chào hỏi.

“Chào buổi sáng, cô giáo Vương!”

“Chào buổi sáng!” Vương Tuệ Hân phát tay chào hỏi.

“Cô giáo Vương đã ăn sáng chưa?” Thím Mẫn hỏi.

“Ăn rồi ạ!” Vương Tuệ Hân nói dối đầy thiện ý, cô vẫn luôn ăn sáng sau khi tập thể dục, thế nhưng hôm nay, thói quen này đã bị Tạ Kính phá hỏng, vậy nên đến bây giờ vẫn còn chưa ăn sáng.

Thôn dân ở đây đối với cô luôn luôn nhiệt tình, năm ngoái khi cô vừa mới tới, hầu như là ngày nào cô cũng bị một nhà kéo đến ăn cơm, chỉ trong vòng hai tháng đã tăng năm kí, dọa cô sợ chết khiếp, đây cũng là nguyên nhân vì sao kể từ đó cô có thói quen chạy bộ buổi sáng.

Mỗi lần mời cơm, bọn họ sẽ nhồi nhét cho cô đến hai phần thức ăn, vừa được ăn món ăn phong phú bên ngoài, chủ nhà còn nhiệt tình hiếu khách, nếu không ăn nhiều một chút thì thật có lỗi, vì vậy mà sự việc càng ngày càng trở nên tồi tệ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô ăn rất khỏe, kết quả là cô phải ăn càng lúc càng nhiều.

Sau khi cô ăn no thì mới đi về, từ chối khéo lời mời nhiệt tình của bọn họ, đến khi cô gầy đi như lúc ban đầu thì bọn họ lại liều mạng thuyết phục cô ăn nhiều một chút, cô gầy quá, phải mập thêm mấy nữa mới được.

Mười kí? Bớt giỡn, vậy chẳng phải cô hóa thành heo rồi sao? Tuyệt đối không thể nào.

Bọn họ ngại mình nhiều thịt quá nên bắt cô phải ăn hết sao? Mặc dù cô cố gắng duy trì vóc dáng, nhưng mùa đông trên núi lúc nào cũng lạnh, chỉ một mùa đông mà cô tăng những ba kí, dạo này vất vả lắm mới giảm được hai kí, nhưng mỡ trên người vẫn còn chưa giảm đâu.

“Thím Mẫn, cháu vừa mới gặp Tạ Kính, cháu giật cả mình.”

Cô tìm đến nhà thím Mẫn cũng bởi vì muốn biết Tạ Kính là người như thế nào, cũng không phải là muốn điều tra lý lịch của anh, chỉ là cô muốn biết người đàn ông này có khó sống chung hay không thôi.

“Tôi cũng vừa mới biết.” Thím Mẫn cười rất tươi: “Cậu ấy vừa về tối hôm qua, lại bị đám A Tạt kéo đi uống rượu.”

“Anh ấy nói anh ấy chỉ về một tuần thôi.”

“Đúng rồi, trước giờ cậu ấy chưa bao giờ ở trên núi quá một tuần lễ.” Thím Mẫn dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Cậu ấy trở về để tảo mộ.”

2. Chương 2

Chương 2

Tảo mộ?

Vương Tuệ Hân tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Tảo mộ không phải là tiết thanh minh sao?

“Mẹ cậu ấy chôn ở dưới chân núi, ngày mốt là giỗ bà ấy!” Thím Mẫn giải thích.

Thì ra là vậy, Vương Tuệ Hân đã hiểu rồi.

“Vậy cha anh ấy đâu? Anh ấy còn có người thân nào khác không?” Nếu có thì chắc nay mai cũng sẽ trở lại để tảo mộ rồi.

“Cha cậu ấy còn sống, nhưng cũng không quan tâm tới cậu ấy, đó là một người đàn ông vô lương tâm. . .” Nhắc tới chuyện này, thím Mẫn lại tức giận, lớn tiếng trách móc người đàn ông kia.

“Mẹ của A Kính thật ngốc, bị tên đàn ông xấu xa đó lừa gạt. . .”

Thím Mẫn bắt đầu lải nhải, kể về những chuyện lúc trước, từ trong lời nói của bà, Vương Tuệ Hân biết Tạ Kính là con riêng, năm đó, cha của Tạ Kính ngoại tình với mẹ anh, lúc Tạ Kính 3 tuổi thì vợ của ông ta tìm đến, nghe nói là đã đánh hai mẹ con bọn họ rồi tố cáo mẹ anh chia rẽ hạnh phúc gia đình người khác, mẹ Tạ không còn cách nào khác, đành phải mang con trai lên núi sống nương tựa bà dì.

Lúc Tạ Kính 7 tuổi, mẹ anh bất ngờ qua đời vì căn bệnh ung thư, từ đó anh sống chung với bà dì, cũng may, nhà bà dì không tệ, anh có thể yên ổn mà lớn lên, mấy năm trước bà dì chuyển nhà xuống chân núi, mở một quán ăn nhỏ, lần nào anh lên núi thì cũng sẽ ghé thăm nhà vợ chồng bà trước.

Thím Mẫn nói liên tục nửa tiếng đồng hồ, nếu không phải là hàng xóm đến tìm thì chắc câu chuyện vẫn còn chưa kết thúc đâu.

Vương Tuệ Hân nhân dịp này nói tạm biệt, sau đó chạy chậm chậm vòng quanh đường núi. Chạy bộ là thói quen mỗi ngày của cô, hôm nay Tạ Kính đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn thói quen của cô.

20 phút sau, cô mồ hôi đầy người, trở về nhà tắm, thay một chiếc áo ngắn tay và một chiếc quần short lửng, tự làm ình một bữa sáng phong phú, sau đó mới bắt đầu công việc theo thường lệ.

Cô ra sân trước nhổ cỏ tưới hoa, sau lại trở vào uống trà đọc sách, nghe một vài bài hát quen thuộc, vô cùng thoải mái, thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh. . . .

Đã tới giắc trưa, cô đi ra bên ngoài tản bộ, tiện thể ngắm hoa, lúc trở về thì điện thoại di động lại vang lên, cô nhìn điện thoại thì biết là bạn tốt Giản Hữu Văn.

“Không phải là cậu đang làm việc sao? Sao lại gọi ình?” Tâm tình của Vương Tuệ Hân đang rất tốt nên mở miệng trêu chọc đối phương.

“Cậu nghe thấy gì chưa?” Giản Hữu Văn vội vàng hỏi một câu.

“Nghe thấy gì? Mình chả hiểu gì cả?” Vương Tuệ Hân lột tấm đệm, sau đó thoải mái ngả lưng vào ghế salon.

Giản Hữu Văn bạo phát: “Bành Ngạn Kỳ sắp kết hôn với người phụ nữ chết tiệt kia.”

Trong đầu oanh một tiếng, Vương Tuệ Hân chết lặng tại chỗ, điện thoại di động rơi xuống đất. Bành Ngạn Kỳ, bạn trai cũ của cô, kẻ bạc tình, sắp kết hôn?

“Alo? Alo. . .”

Vương Tuệ Hân lấy lại tinh thần, vội vã luống cuống nhấc điện thoại lên: “Mình đây!”

Giản Hữu Văn thử dò xét: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao. Làm sao cậu biết?”

“Có người quen thấy anh ta đăng trên facebook, sau đó gửi hình cho tớ xem. Cậu cũng biết tớ bị anh ta cho vào danh sách đen nên không xem được.” Giản Hữu Văn cau mày.

Một năm trước, khi Bành Ngạn Kỳ bắt cá hai tay thì cô đã chửi anh ta ầm ĩ ở trên facebook, sau đó đã bị anh ta cho vào danh sách đen.

“Tớ nghĩ chắc cậu cũng thấy cho nên mới gọi tới hỏi cậu. Aizz, cái tên khốn đó. . . cậu đừng đau khổ.”

Vương Tuệ Hân bị tin tức bất ngờ khiến cho tâm trạng không vui, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Mình có gì mà phải đau khổ? Anh ta vốn vẫn là một tên khốn.”

“Còn nói chắc chắn là không có gì với Phương Khải Ly, lão toét, đàn ông mà tin được thì cứt chó cũng có thể ăn!” Giản Hữu Văn thở phào nói: “Cậu yên tâm, tớ sẽ giúp cậu trút giận, để tớ lên facebook chửi hai kẻ khốn kiếp đó.”

“Hả?” Vương Tuệ Hân tròn mắt: “Đừng làm ầu, mắt công người ta nói cậu nói xấu. . .”

“Anh ta dám nói gì? Nói đi, ai sợ ai?” Giản Hữu Văn cười lạnh: “Tớ vừa mới gọi điện thoại mắng Phương Khải Ly một trận!”

Phương Khải Ly từng là bạn của các cô, thế mà lại hèn hạ đi quyến rũ bạn trai của Tuệ Hân, cuối cùng bị các cô cách mặt.

“Cô ta còn dám ngắt điện thoại của tớ!” Giản Hữu Văn nổi cơn thịnh nộ: “Cô ta đã cướp đi bạn trai của cậu ——”

“Đừng nói nữa!” Tâm trạng của Vương Tuệ Hân đang rất xấu, cô cắt ngang lời của Giản Hữu Văn: “Loại đàn ông như vậy, cô ta muốn thì cứ lấy đi, mình không quan tâm, dù gì thì tụi mình chia tay một năm rồi, nam cưới nữ gả cũng không liên quan đến nhau.”

“Cậu không cần phải giả vờ mạnh mẽ, nếu như cậu không quan tâm thì tại sao lại không trở về? Làm ỏ ở trên núi làm gì?” Giản Hữu Văn tức giận nói.

“Tớ thích ở trên núi.”

Giản Hữu Văn hừ nhẹ, tỏ vẻ không tin: “Nếu cậu thật sự không quan tâm thì tớ mừng cho cậu. . .”

Vương Tuệ Hân nghe thấy một giọng nói khác ở đầu dãy bên kia, lại nghe Giản Hữu Văn vội vàng nói: “Ông chủ tới, tớ cúp máy đây, lát nữa gọi lại cho cậu.”

“Được!” Vương Tuệ Hân cúp máy rồi lại nhìn vào màn hình máy tính, tim đập rất nhanh. Cô có nên vào xem facebook của Bạch Ngạn Kỳ không?

Sau khi chia tay được nửa năm, thỉnh thoảng cô vẫn vào xem facebook của anh ta, về sau lại nghĩ mình thật không có tiền đồ, khi đó cô mới dứt khoát bỏ đi cái thói quen này.

“Nói không chừng anh ta đã ình vào danh sách đen rồi.” Vương Tuệ Hân cười tự giễu.

Cô chẳng thèm quan tâm nữa, nhấn nút tắt màn hình, nhẹ nhàng đứng dậy: “Đi giặt quần áo thôi!”

Đi được vài bước, ánh mắt cô lại liếc về phía màn hình: “Vương Tuệ Hân, phải mạnh mẽ lên, cái loại người đê tiện đó không có gì để mày phải lưu luyến cả!”

Cô nói bằng tất cả ý chí của mình, nhưng vừa đi tới phòng bếp lại xoay người trở lại.

“Chỉ xem một chút thôi!” Cô mở màn hình máy tính, nhanh chóng mở facebook, trong lòng vang lên tiếng nói ngăn cô đừng xem nữa, thế nhưng cô không thèm để ý.

Một bộ váy cưới xuất hiện ngay trước mắt —— Bạch Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly mặc trang phục kết hôn, nhìn nhau với ánh mắt thâm tình.

Vương Tuệ Hân luôn cho là tình cảm của mình đã sớm phai nhạt, không thể nào tức giận, nhưng đến giờ phút này cô mới phát hiện, tất cả đều chỉ là do cô tự lừa mình dối người.

Vết thương cũ một lần nữa lại bị xé toạc, khiến cho cô đau đớn đến mức muốn hét lên, cô muốn xuống núi ngay lập tức, tìm Bạch Ngạn Kỳ đánh ột trận, đẩy hai người bọn họ xuống biển sâu cho chết đuối, dùng lửa thiêu, dùng roi da quất. . .

“Hức. . .” Cô không chịu nổi nên đành phát ra tiếng nức nở, sau đó lại đứng dậy, xông ra ngoài.

Cô vừa chạy, vừa gào lên, nếu như gào lên mà có thể tổng hết tất cả sự tức giận và đau khổ này ra khỏi tâm trí, cô sẽ gào đến long trời lở đất.

Cái gì gọi là vĩnh viễn chỉ yêu một người, hạnh phúc cả đời, cùng nhau sinh một đám trẻ, bên cạnh nhau đầu bạc răng long. . . .

Kết quả là gì? Xoay người bồng buông tay, ngay cả người mà mình luôn xem là bạn cũng quay lưng phản bội khiến cho cô càng thêm tức giận, càng thêm đau đớn.

Cô gào khóc nói mình muốn chia tay, anh ta cầu xin cô hãy cho anh ta thêm một cơ hội, còn nói rằng chỉ là do say rượu nên mất đi lý trí chứ căn bản anh ta không hề thích Phương Khải Ly, cho dù cô có quyết tâm chia tay thì anh ta vẫn sẽ đợi cô, sẽ không đến với Phương Khải Ly. Tất cả lời đó vẫn còn văng vẳng bên tai, vậy mà hôm nay anh ta nhấn tâm xóa sạch tất cả.

Vương Tuệ Hân tức giận gạt đi nước mắt, cô cảm thấy thật không cam lòng.

“Aaaaaa. . .” Cô chạy vào rừng gào thét, đem hết tất cả sự đau khổ và tức giận trút hết ra ngoài: “Anh lại lừa tôi thêm lần nữa, Bành Ngạn Kỳ, tôi đúng là ngu ngốc mới tin rằng anh sẽ chờ tôi tha thứ. . .”

Cô nấc nghẹn, đưa tay gạt đi nước mắt: “Tôi sẽ không khóc vì anh nữa, nếu còn khóc, tôi sẽ biến thành đầu heo. Vương Tuệ Hân, mi là đầu heo à? Mau tỉnh lại đi. . .”

Cách đó vài thước, một bóng dáng cao lớn đang nhìn cô, lắc đầu nói: “Em không phải là đầu heo, em là đồ ngốc!”

Lúc Vương Tuệ Hân nghe điện thoại thì Tạ Kính đã thức dậy, chẳng qua là lúc đó không thích hợp để anh xuất hiện, cho đến khi cô xông ra ngoài thì anh mới ra khỏi phòng, khi nhìn thấy bộ áo cưới trên màn hình máy tính thì anh lo lắng cô bị kích thích mà làm việc đại dột nên mới chạy theo tới đây.

Nhìn thấy cô vừa khóc vừa hét to để hả giận, anh cảm thấy cô vừa ngu ngốc lại có chút đáng yêu, tên đàn ông kia đúng là thiếu não nên mới buông tay cô.

Anh bước từng bước chậm rãi, suy nghĩ xem nên nói gì để xua đi nỗi đau và sự khổ sở của cô, nhưng anh không phải loại người hay đi an ủi người khác, đàn ông mỗi khi đau khổ đều thường tìm đến rượu bia và thuốc lá để chữa lành vết thương, không giống như phụ nữ cứ núp một chỗ rồi khóc thút thít để tìm thanh thản.

Xoay người định chạy đi tìm thím Mẫn, lại sợ khéo quá hóa vụng, cô trốn ở chỗ này khóc lóc, chính là vì không muốn để cho ai biết, bây giờ chạy đi tìm thím Mẫn chẳng phải là càng thêm khó xử sao?

“Bành Ngạn Kỳ, anh là tên khốn kiếp, tên hèn hạ, tên sắc lang vừa thấy phụ nữ là cưỡi quần. . .”

Nghe thấy Vương Tuệ Hân bắt đầu chuyển từ đau thương sang tức giận, Tạ Kính lộ ra một nụ cười. Tốt nhất là nên như vậy, nếu như một người lâm vào cảm xúc đau thương thì sẽ dễ dàng hối tiếc, hoặc sẽ có ý định tự tử, nhưng tức giận thì sẽ khác, nếu muốn làm tổn thương thì đối tượng sẽ là người khác chứ không phải bản thân mình.

“Đừng nghĩ là tôi cần anh, Vương Tuệ Hân tôi không có anh chẳng phải là vẫn rất tốt đó sao? Cho dù đàn ông có chết hết thì tôi cũng không cần cái loại rác rưởi như anh, anh chỉ xứng với mặt hàng như Phương Khải Lỵ mà thôi. . .”

Vương Tuệ Hân mắng một tràng rồi lại khóc thêm mấy tiếng, trong lòng dần dần cảm thấy nhẹ nhõm.

“Tôi sẽ tìm một người đàn ông khác, một người tốt hơn anh gấp trăm lần!”

Nghe thế, ánh mắt của Tạ Kính sáng lên, chẳng lẽ ông trời đang ám chỉ anh lợi dụng đục nước béo cò sao?

Tạ Kính sờ cằm, nhìn chằm chằm Vương Tuệ Hân như đang suy nghĩ điều gì, sau đó liền rời đi không để lại chút tiếng động. Nếu như hai người quen thuộc thì bây giờ anh đi đến an ủi cô còn có chút hiệu quả.

Nhưng bây giờ anh vẫn chỉ là một người xa lạ, xuất hiện một cách đường đột như vậy chỉ khiến cô càng thêm lúng túng, không bằng để cho cô một mình tự lấy lại bình tĩnh đi.

Mười mấy phút trôi qua, cô la hét cũng đã mệt mỏi, tức giận trong lòng đã xả ra hết, không còn sót lại một chút gì, cũng không muốn tự mình giữ lại phiền muộn ở trong lòng. . .

Kể từ khi phát hiện Bành Ngạn Kỳ bắt cá hai tay, cô liền dứt khoát cắt đứt mối quan hệ này, cũng không cho anh ta bất cứ cơ hội nào, một mình trốn lên núi tự chữa lành vết thương, nửa đêm nằm trên giường cũng có lúc cô sẽ suy nghĩ có nên cho anh ta thêm một cơ hội nữa hay không?

Nhưng yêu càng nhiều thì hận càng sâu, nếu anh ta tìm đến ai đó xa lạ thì không nói, đẳng này người đó lại là bạn của cô, hai sự phản bội cùng một lúc đã khiến ý niệm tha thứ trong cô đều bị vỡ vụn.

Cho dù hôm nay Bành Ngạn Kỳ có đứng trước mặt cô, cô cũng sẽ không quay trở lại với anh ta, nhưng con người thật sự là một động vật rất kỳ lạ, rõ ràng là đối phương làm tổn thương bạn, khiến bạn khổ sở, bạn cũng hiểu được giữa hai người tuyệt đối sẽ không thể quay về, thế nhưng khi nghĩ về anh ta, dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng lại nhớ đến nghẹn ngào, vô cùng đau đớn. . .

Nhưng so với nỗi đau tê tâm liệt phế của hơn một năm trước, thì hôm nay, mặc dù trong lòng cũng khó chịu, nhưng cảm giác đó đã trôi qua thật nhanh, sau mười mấy phút đồng hồ chửi mắng thì tức giận đã không còn nữa, một năm trước, cô có thể vừa khóc vừa cười hơn cả tiếng đồng hồ, thời gian quả thật là một liều thuốc chữa thương cực kỳ hiệu quả.

Vương Tuệ Hân buồn bã thở dài, nhìn núi rừng và bầu trời xanh thẳm, cảm nhận từng làn gió mát, trái tim vốn thất lại đã dần dần thả lỏng, nghĩ đến dáng vẻ điên cuồng của mình vừa rồi, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Cô thở một hơi thật dài, đem tất cả sự buồn bực trong lòng tuôn ra hết, sau đó mới chậm rãi trở về nhà gỗ, xa xa, mấy đứa trẻ đang rượt đuổi nhau, nhìn thấy cô thì lại vẫy vẫy tay.

“Em chào cô!”

Vương Tuệ Hân không khỏi cảm thấy may mắn vì mình đã trút giận xong, nếu để cho đám học sinh thấy mình vừa khóc vừa gào thét thì thật sự rất mất mặt.

“Cô có muốn đi bắt dơi câu ếch với tụi em không?” Một bé trai tám tuổi quơ quơ cái lưới đánh cá trong tay.

“Không đâu, các em đi đi!” Vương Tuệ Hân mỉm cười, trẻ con trên núi rất hiếu động và thuần khiết, không buồn không lo, thật khiến cô đem lòng hâm mộ.

Đám trẻ lại ùa vào trong rừng, Vương Tuệ Hân hái một ít hoa dại để về cắm vào bình, khi cô trở lại nhà gỗ thì trông thấy Tạ Kính cởi trần dọa cô sợ hết hồn.

Hình như anh vừa mới tắm xong, trên da thịt màu đồng còn đọng lại vài giọt nước, lồng ngực rộng lớn bèn chắc, cơ bụng sáu múi khiến cho người ta suy nghĩ viển vông, ngay cả dây kéo quần thể thao anh còn không kéo kỹ, Vương Tuệ Hân thậm chí còn có thể nhìn thấy đám lông màu đen từ chỗ đó chạy dọc lên rốn.

Đột nhiên cô cảm thấy mặt mình nóng lên, miệng đắng lưỡi khô. Cô không phải là chưa từng nhìn thấy đàn ông cởi trần, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ngượng ngùng như vậy.

“Anh. . . anh. . . .”

Tạ Kính nhướng mày nhìn cô luống cuống chân tay, đỏ mặt ngượng ngùng, anh bỗng cảm thấy có chút buồn cười. Không ngờ cô còn biết xấu hổ.

“Dọa em sao?” Anh cầm chiếc áo ba lỗ màu trắng vắt ở trên ghế để mặc vào.

“Tôi không có bị dọa!” Vương Tuệ Hân nói. Chi bằng nói là cô không được tự nhiên còn chính xác hơn.

“Anh dậy lúc nào vậy?” Cô chuyển đề tài.

“Vừa mới dậy!” Anh liếc mắt nhìn máy tính trên bàn, cố ý hỏi: “Ai kết hôn vậy?”

Lúc này Vương Tuệ Hân mới nhớ, mình vội vàng chạy đi mà quên không tắt máy tính. Cô bối rối đi đến cạnh bàn, cụp màn hình xuống: “Một người bạn!”

“Lúc nào cưới?”

“Không biết!”

Phát hiện mình đang căng thẳng, cô cầm bình hoa thủy tinh đi vào phòng bếp, Tạ Kính cũng đứng sau lưng cô, mở tủ lạnh, nhìn cô cắm hoa tươi vào trong bình.

Anh lấy nước trái cây, thuận miệng hỏi: “Tôi có thể ăn thịt kho trong nồi không?”

Vương Tuệ Hân hào phóng nói: “Ừ, còn cơm với canh nữa, để tôi hâm nóng giúp anh!”

“Được!” Anh cũng không khách khí với cô: “Lần sau tôi nướng thịt cho em!”

“Không cần, chuyện nhỏ thôi mà!” Cô mở cánh cửa lò vi sóng, sau đó lấy cơm trắng và canh bỏ vào trong đó.

“Ngá thím Mẫn nói anh về để tảo mộ à?” Cô hỏi chuyện phiếm.

Anh sờ cảm: “Ừ, mỗi năm cứ đến ngày này là tôi lại về!”

Mặc dù đã cố cảnh báo ánh mắt không được nhìn loạn, thế nhưng anh vẫn không nhịn được mà liếc nhìn đường cong nơi ngực và hông cô.

Nghĩ đến cô nhanh nhẹn hoạt bát, lại có vóc người nóng bỏng, thân thể anh lại nóng lên, chỉ hận không thể ôm cô vào phòng mà lăn lộn ngay lập tức, chẳng qua, muốn thì muốn vậy, nhưng anh sẽ không ngốc mà làm thật.

Phụ nữ không giống đàn ông, họ cần không khí, cần cảm giác, không giống đàn ông có thể hành động ngay lập tức mà không cần làm nóng người.

“Em đã có bạn trai chưa?”

Đương nhiên là anh biết cô chưa có, nhưng dù sao anh cũng phải tìm đề tài thích hợp để nói chuyện, lôi kéo sự chú ý của cô, sau đó sẽ hấp dẫn cô.

Vương Tuệ Hân kinh ngạc nhìn anh: “Tại sao anh. . .”

“Tùy tiện nói chuyện một chút thôi mà!” Anh nhún vai.

Cô cứng nhắc nói: “Tôi không có bạn trai!”

Anh nở nụ cười: “Vừa hay, tôi cũng không có, đã chia tay nửa năm trước rồi!”

Cô khẽ thả lỏng thân thể, tò mò hỏi: “Tại sao?”

Thông thường mà nói, cô chắc là sẽ không tự nhiên mà đi hỏi chuyện của người khác, nhưng nếu anh đã chủ động nhắc tới mà chính cô lại có kinh nghiệm thâm trầm như vậy thì đương nhiên cô cũng muốn nghe thử xem một chút.

“Cô ấy tìm được đối tượng tốt hơn.” Anh nhún nhún vai, trả lời một câu qua loa.

Thoạt nhìn anh cũng không có vẻ gì là đau khổ, lãnh đạm hờ hững, chỉ mới nửa năm mà anh đã có thể quên nhanh như vậy sao? Minh xem ra còn kém xa nhiều lắm.

“Anh. . . dường như có vẻ không mấy đau lòng?” Cô không nhịn được hỏi.

“Tôi luôn cho rằng có hợp có tan.” Anh mỉm cười nói.

Cô hoài nghi nhìn anh.

“Lòng người là một thứ không cách nào nắm giữ.” Anh nói với vẻ mặt đứng đắn: “Dĩ nhiên là sẽ có đau lòng, nhưng quan trọng là phải tiến lên phía trước, lại nói cảm tính của đàn ông cũng không giống như phụ nữ, nói thay lòng thì thay lòng, còn có thể làm gì khác? Thời gian cũng vẫn trôi đi thôi.”

Gần đây anh hay đứng ở góc độ cụ thể, thực tế nhất để đánh giá mọi chuyện, chuyện tình cảm cũng không phải là ngoại lệ.

Vương Tuệ Hân không nói gì, chỉ cầm thìa khuấy nước thịt. Kỳ thực đạo lý này bọn họ đều hiểu, chỉ là thời điểm bị thương không giống nhau, ở phương diện này, thật sự là cô đã quá rộng lượng rồi.

“Sao vậy, tôi nói gì sai sao?” Thấy cô không lên tiếng, Tạ Kính hỏi.

“Không, anh nói rất đúng, quả thực là nên tiến về phía trước.” Thấy nồi canh sôi, cô cúi người tắt bếp.

Tạ Kính lấy thức ăn từ trong lò vi sóng ra rồi để lên trên bàn: “Thơm quá!”

Mơ hồ nghe thấy tiếng điện thoại vang lên từ trong phòng khách, Vương Tuệ Hân nói: “Anh cứ từ từ ăn đi.”

Cô chậm rãi chạy đến phòng khách nghe điện thoại: “Alo?”

Không ai trả lời.

Vương Tuệ Hân nghi hoặc kêu vài tiếng: “Ai vậy? Sao lại không nói gì?”

Một tiếng thở dài truyền đến, sau đó lập tức cúp điện thoại.

“Gi vậy nhỉ?” Cô nhú mày có chút không vui: “Quấy rối điện thoại sao?”

Cúi đầu nhìn laptop trên bàn trà, cô bắt chéo chân ngồi xuống đất, quyết định m laptop lên, ngay lập tức, hình ảnh cô dâu chú rể lại hiện ra trước mắt.

Mặc dù không còn bị kích động giống như lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng giờ đây trong cô lại bùng lên một cảm giác bức bối và chán ghét, cô tắt máy, cầm quyển sách đi ra ngoài ban công, lười biếng ngồi xuống xích đu.

Không muốn nghĩ đến Bành Ngạn Kỳ, Vương Tuệ Hân cố gắng đặt sự chú ý của mình vào trong cuốn sách, nhưng sau 10 phút lại phát hiện vẫn ở nguyên trang cũ, cô thở dài đặt tay lên cuốn sách, quyết định đến nhà kho quét dọn, sau đó tìm một chút chuyện để làm, tránh phải ngồi ở đây suy nghĩ miên man.

“Tôi muốn xuống núi mua ít đồ, em có cần mua gì không? Hay có muốn đi cùng tôi xuống núi không?”

Vương Tuệ Hân quay đầu lại, phát hiện Tạ Kính chẳng biết đã đứng ở cạnh cửa từ lúc nào.

“Anh ăn xong rồi à?” Cô không ngờ mình đã ngăn người lâu như vậy.

Anh vuốt cằm, cố tình hỏi: “Có phải em đang có tâm sự không? Tôi thấy dường như em có chút không yên lòng.”

“Không có gì.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười: “Tôi cùng anh xuống núi cũng được.”

Ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt.

“Đúng rồi, mấy ngày tới tôi sẽ ngủ ở nhà kho. . .”

“Để tối rồi nói.” Bây giờ anh không muốn tranh chấp vấn đề này với cô, “Bây giờ em có đi được không? Hay là đi nghỉ ngơi một chút đi?”

“Đi bây giờ đi, để tôi lấy tiền đi.”

Tạ Kính nhìn cô vội vàng chạy vào phòng lấy balo ra, sau đó lại chạy đến cạnh cửa thay đôi giày vải, một bên vừa nhảy ra ban công, một bên vừa muốn kéo gót giày, kết quả là bị mất thăng bằng, suýt chút nữa thì té ngã.

Tạ Kính phản ứng nhanh chóng, kịp thời ôm lấy cô, cô té nhào vào người anh, khuôn mặt bỗng chốc nóng lên.

“Thật xin lỗi.” Cô bối rối đẩy anh ra.

Đường cong mềm mại của cô áp sát lên người Tạ Kính khiến anh thật không nỡ buông tay, anh thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi thơm trên người cô.

“Không sao.” Anh bắt buộc mình phải buông tay, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ửng hồng của cô.

Phát hiện ánh mắt nóng bỏng của anh, cô càng thêm bối rối, vội vàng cúi đầu xuống: “Chúng . . . chúng ta đi thôi.”

Thấy cô cúi đầu, lỗ tai cũng đỏ ửng, khóe môi anh cong lên mang theo sự thích thú. Không phải là cô đã từng có bạn trai rồi sao? Sao lại dễ thẹn thùng như vậy?

“Em dễ đỏ mặt thật đấy.” Anh cười cười rồi bước phía trước.

Vương Tuệ Hân nhìn theo bóng lưng anh, nhần nhần sống mũi.

“Tôi không có đỏ mặt, chỉ tại thời tiết quá nóng mà thôi.” Trong lòng lại không nhận được mà nghĩ: Vừa rồi anh ta nhìn cô chằm chằm cứ như đang nhìn con mồi vậy, chẳng lẽ anh ta đối với mình. . .

Không thể nào? Cô bị suy nghĩ của chính mình dọa đến hoảng sợ.

Bởi vì cái suy nghĩ này mà Vương Tuệ Hân lại có chút mất tự nhiên, chẳng qua trên đường đi, mọi hành động của Tạ Kính đều rất bình thường, không có chút gì gọi là bất lịch sự, cô cảm giác mình đã quá nhạy cảm rồi, vì vậy cô liền quăng những suy nghĩ này ra khỏi đầu, sau đó lại cười cười nói nói với anh.

Sau khi xuống núi, Tạ Kính tới nhà của bà dì Cổ, anh họ của Tạ Kính – Cổ Minh Hùng vừa nhìn thấy hai người bọn họ thì mới chợt nhớ ra là mình đã quên nói với Tạ Kính về chuyện Vương Tuệ Hân thuê nhà.

“Hôm qua cậu trở về chỉ lo uống rượu, anh cũng quên nói với cậu chuyện cô giáo Vương.” Cổ Minh Hùng nhìn Vương Tuệ Hân, nói: “Cô giáo có bị cậu ấy dọa không?”

“Không có bị dọa, chỉ có chút giật mình mà thôi.” Vương Tuệ Hân lắc đầu.

“Chìa khóa xe đâu?” Tạ Kính nói: “Em mượn đi mua đồ.”

Cổ Minh Hùng đi ra phía sau, lấy chìa khóa xe từ trong ngăn kéo ném cho Tạ Kính, Tạ Kính giơ tay ra chụp rồi chạy đến gara lấy chiếc xe jeep ra, Cổ Minh Hùng nhìn Vương Tuệ Hân ngồi vào trong xe, vẫy vẫy tay với bọn họ rồi nhìn xe lướt qua mình.

Bọn họ vừa đi không lâu, bà dì Cổ lại từ bên ngoài trở về, trên tay còn cầm một bó rau và một lẵng hoa thơm, tóc trắng búi ở sau đầu, làn da mang theo vết tích của năm tháng, lưng hơi gù nhưng thần thái vẫn còn minh mẫn.

“Bà à, A Kính mới vừa đi ra ngoài với cô giáo Vương rồi.” Về mặt Cổ Minh Hùng có chút tinh quái.

Bà dì Cổ nhếch miệng cười, nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt càng làm tăng thêm vẻ hòa ái thân thiện.

“Bà thấy hai đứa chúng nó rất xứng đôi.” Điều này không hề khiến bà bất ngờ.

Một năm này, sau nhiều lần tiếp xúc với cô giáo Vương, bà biết tính tình con bé rất cởi mở, lần đầu gặp thì bà đã thấy con bé rất có duyên với mình, hơn nữa trực giác còn khẳng định rằng Tạ Kính hẳn sẽ thích nó.

Từ nhỏ tới giờ trực giác của bà rất đúng, lúc còn trẻ cũng đã học bói toán, kỳ thực nguyên lý của việc bói toán bà cũng không giải được nhiều lắm, năm ngoái bà xem thì còn phải đợi thêm một năm, bây giờ ngẫm lại thì quả đúng là như vậy.

Bà dì Cổ vui vẻ mang bó rau xuống bếp nấu. Trong tất cả đám con cháu, chỉ có Tạ Kính là khiến cho bà không yên tâm nhất, bà vẫn mong nó tìm được một người phụ nữ thích hợp, thế nhưng mãi vẫn chưa thấy. Lần đầu tiên gặp Vương Tuệ Hân, trực giác cho bà biết nhất định là cô bé này rồi.

Chỉ là, thanh niên bây giờ không thích bị người lớn sắp đặt, bà ch có thể im lặng chờ đợi thời cơ chín muồi, còn bây giờ thì cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên đi.

Khóe môi khẽ cong lên, trên khuôn mặt già nua nở một nụ cười rạng rỡ.

3. Chương 3

Chương 3

Vương Tuệ Hân chỉ mua hai chai sữa đậu nành, một chai dầu gội đầu và một hộp nhang muỗi, Tạ Kính nhìn cô cười như có như không.

“Có osin tốt như vậy ở bên cạnh, lẽ ra em nên biết tận dụng mới phải chứ.” Anh cố tình gập tay lại, khoe ra cơ bắp săn chắc.

Không ngờ anh ta cũng có lúc hài hước như vậy, Vương Tuệ Hân có chút sững sờ, sau đó lại lập tức phì cười, nụ cười này cũng khiến cho bầu không khí giữa hai người trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

“Vậy tôi sẽ không khách khí đâu đấy.” Cô cũng nói giỡn đáp lời anh.

“Cứ vô tư đi.” Anh nháy mắt với cô.

Vương Tuệ Hân cảm thấy buồn cười, lại có chút ngượng ngùng, không rõ là anh chỉ đơn giản là đang trêu cô hay là đang tán tỉnh cô, tiếp đó hai người lại mua một ít đồ ăn để mang về, vô hình dung, khoảng cách giữa bọn họ cũng đã thu hẹp không ít.

Anh chỉ mua dao cạo râu, bàn chải đánh răng và vài món đồ dùng cá nhân, Vương Tuệ Hân cũng không nhìn kỹ, ngoại trừ mua thêm một số vật dụng hàng ngày, cô còn mua thêm một ít đồ ăn vặt, lúc đi qua khu ngũ cốc thì trong đầu lại không tự chủ mà nhớ tới trước kia Bành Ngạn Kỳ thích ăn nhất là bột ngũ cốc yến mạch. . .

Cô nhú mào, khẽ thở dài. Nỗi nhớ là một cái gì đó thật khó chịu, nó khiến bạn như đánh mất chính mình

Cô trầm lặng bước đến một gian hàng khác, ngẩng đầu không thèm nghĩ đến những chuyện đáng ghét trước kia nữa.

Sau đó bọn họ đi đến cửa hàng kim khí điện máy, mua một vài thứ để về tu sửa phòng ốc, trong nhà thi thoảng cũng có một vài chỗ bị hư hao hỏng hóc, giống như cái vòi nước bị lỏng, nước bị rỉ ra ngoài, mặt khác còn phải mua thêm bóng đèn để về thay mới, cả vòi hoa sen trong phòng tắm cũng chảy rất yếu, v.v....

Thấy anh tỉ mỉ mua vật liệu về để sửa chữa, Vương Tuệ Hân lập tức tăng thêm vài phần thiện cảm đối với anh. Thời buổi này chủ nhà nhiệt tình chu đáo như vậy cũng không nhiều lắm, không ngờ nhìn anh có vẻ cục mịch thế nhưng lại rất tinh tế, còn nghĩ đến chuyện tu sửa căn phòng cho cô, đã vậy toàn bộ chi phí đều là anh tự bỏ ra. Không phải là cô muốn lợi dụng anh để mình khỏi phải trả tiền, thế nhưng anh nói tổng cộng cũng chưa tới hai trăm, không cần phải tính toán làm gì.

Dĩ nhiên là Vương Tuệ Hân cũng hào phóng tiếp nhận, chỉ vì mấy trăm đồng mà giành trả tiền cũng không phải là tác phong của cô, đợi tí nữa cô mời anh ăn cái gì là được rồi.

“A Kính, về lúc nào vậy?”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa hàng, đang định lên xe thì sau lưng bỗng có người gọi.

Tạ Kính xoay người, lại thấy một người đàn ông đi đến trước mặt, giơ tay vỗ vào bả vai của anh, Vương Tuệ Hân nhìn hai người đàn ông đang ân cần thăm hỏi đối phương, anh một câu tôi một câu, lát sau mới sực nhớ ra còn có một cô gái đang đứng bên cạnh mình.

“Sao không giới thiệu với tớ cô gái xinh đẹp này?” Viên Hồng Phạm đẩy Tạ Kính, nở nụ cười với Vương Tuệ Hân: “Tôi là Viên Hồng Phạm, là anh em tốt của Tạ Kính.”

Tạ Kính liếc mắt xem thường, nói với Vương Tuệ Hân: “Em đừng tin cậu ta, cậu ta giả vờ giỏi lắm đấy.”

“Người anh em, thật là không nề mặt mà.” Viên Hồng Phạm ra vẻ tức giận muốn đánh anh.

Vương Tuệ Hân không nhận được, cười nói: “Tôi là người thuê nhà của Tạ Kính, Vương Tuệ Hân.”

Viên Hồng Phạm và Tạ Kính đều là loại người giống nhau, thân hình cao lớn cường tráng, chỉ là cơ bắp không rắn chắc như Tạ Kính, trước áo thể thao lộ rõ một cái bụng nhỏ, mặt mũi hiền lành, nói chuyện phóng khoáng, dễ khiến người khác sinh ra thiện cảm.

“Người thuê nhà?” Viên Hồng Phạm tròn to mắt: “Tôi còn tưởng là bạn gái đấy.”

Vương Tuệ Hân lập tức có chút ngượng ngùng: “Không phải đâu.”

“Đừng để ý Viên Hồng nói.” Tạ Kính lập tức nói.

Viên Hồng? Vương Tuệ Hân sững sốt một chút rồi mới nghĩ tới hai từ đầu tiên trong cái tên ‘Viên Hồng Phạm’, quả thật là rất giống ‘Viên Hồng’ cô muốn cười nhưng lại ngại, vẻ mặt như kiểu đang nén cười.

Hai người đàn ông nhìn vẻ mặt đang cố nén cười của cô thì cũng bật cười theo.

“Đi thôi, đến chỗ của tớ uống một ly.” Viên Hồng Phạm nói.

“Cái này. . .” Tạ Kính nhìn Vương Tuệ Hân, hỏi: “Em có muốn đi không?”

Vương Tuệ Hân còn chưa kịp trả lời thì Viên Hồng Phạm đã nhiệt tình mời.

“Đi đi, đừng khách khí mà.”

Kỳ thực Vương Tuệ Hân không có thói quen đi cùng với người lạ, nhưng tình huống như vậy mà từ chối thì lại không hay cho lắm, vậy nên cô đành phải gật đầu đồng ý.

Vì quán của Viên Hồng Phạm nằm trên con đường đối diện, vậy nên hai người bọn họ đem đồ bỏ vào trong xe xong thì băng qua con đường đối diện.

Viên Hồng Phạm mở một quán bar hợp thức gọi là ‘Hồng Quang’, ban ngày là nhà hàng, đêm xuống, những ánh đèn lần lượt sáng lên, còn có cả một ban nhạc, biến nơi này thành pub ọi người đốt cháy thời gian.

Hầu như đêm nào Hồng Quang cũng đều đưa ra những món ăn khác nhau kèm theo những loại rượu với cái giá đặc biệt, hơn nữa, những quý cô trước 20 tuổi còn được tặng miễn phí một ly rượu.

Bởi vì có ban nhạc nổi tiếng cho nên càng tăng thêm lợi nhuận, việc kinh doanh càng thêm thuận lợi, tuy bây giờ chỉ mới là buổi chiều nhưng trong pub đã có 6 vị khách.

Vương Tuệ Hân vừa vào thì ban nhạc đã nổi lên một bài hát chào đón, giai điệu nhẹ nhàng khiến người ta không nhận được cũng muốn lắng lư theo.

“Sợ ồn ào sao?”

Cảm giác lỗ tai truyền đến một hơi thở nóng rực, Vương Tuệ Hân lại càng hoảng sợ, quay đầu lại thì bắt gặp khuôn mặt của Tạ Kính, anh áp sát như vậy khiến cô phải lùi về sau một bước.

“Dọa em rồi sao?” Anh thoáng cất cao giọng: “Nhạc ồn quá!”

Không cần anh giải thích thì cô cũng hiểu được, hẳn là do trong đây quá ồn, anh sợ cô không nghe được cho nên mới ghé sát vào tai cô nói, nhưng đối với cô, cử chỉ này vẫn quá mức thân mật.

“Hai người muốn uống gì?” Viên Hồng Phạm đi trước cho nên không chú ý tới sự khác thường của bọn họ, anh chỉ xoay đầu lại hỏi thăm.

“Cho cô ấy nước trái cây đi.” Tạ Kính cướp lời của Vương Tuệ Hân: “Cô ấy có vẻ như không biết uống rượu.”

Lại xem thường mình?

Lúc còn học đại học, cô và đám bạn của mình đã đến pub nhiều lần, rượu cũng đã từng uống không t, tuy không phải là ngàn chén không say nhưng cũng không phải là uống một ly đã gục.

“Cho tôi một Screwdriver.” Vương Tuệ Hân nói, Screwdriver căn bản cũng là Vodka pha với nước cam, uống vào vừa có vị rượu và vị cam, vừa đơn giản lại rất ngon.

Tạ Kính nhếch miệng cười, trêu cô: “Quả nhiên vẫn là nước trái cây.”

Vương Tuệ Hân liếc mắt nhìn anh: “Thì sao? Cũng có rượu mà.”

Viên Hồng Phạm cười nói: “Đối với những tên nghiện rượu mà nói thì đây căn bản cũng chỉ là nước trái cây.”

Vương Tuệ Hân đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Lát nữa anh còn phải lái xe đấy, không thể uống rượu đâu.”

“Yên tâm, tôi là cảnh sát, đương nhiên sẽ không phạm pháp.” Tạ Kính cũng không muốn uống nhiều rượu, tối qua vừa uống xong, anh không muốn bây giờ lại say tiếp.

Viên Hồng Phạm đi đến quầy bar pha chút rượu cho hai người, Tạ Kính bảo Vương Tuệ Hân ngồi vào trong góc ghế sofa, vừa ngồi xuống thì đã có người chạy tới chào hỏi Tạ Kính, vậy nên Vương Tuệ Hân cũng làm quen được thêm vài người.

Tạ Kính nhần nại trả lời từng câu hỏi của bạn mình, hai ngày trước người bạn này gặp tai nạn giao thông cho nên muốn hỏi thăm một chút xem cách hòa giải như thế nào? Nếu như đôi bên bắt hòa thì phải làm sao?

Thật ra thì những chuyện này cảnh sát cũng đã nói với anh ta, nhưng con người chính là như vậy, cứ thích nhắc lại chuyện mình rồi thắc mắc nên làm thế nào.

Viên Hồng Phạm mang rượu ra, còn cố ý nhắc chân đá người: “Cậu đi đi, A Kính vừa trở về đã nghe chuyện xấu của cậu, người ta dẫn bạn gái tới thì nên yên tĩnh một chút, cho người ta không gian riêng có được không?”

Người kia nở nụ cười, nhìn vẻ mặt lúng túng của Vương Tuệ Hân, nói: “Tôi đi ngay đây.”

“Không sao đâu.” Vương Tuệ Hân vội vàng khoát tay.

“Không cần để ý đến cậu ta.” Viên Hồng Phạm đưa ly rượu cho Vương Tuệ Hân: “Vừa rồi tôi nói bạn gái cũng không phải là cố tình ăn đậu hũ của cô, nhưng nếu không nói vậy thì bọn họ sẽ không chịu rời đi, cứ hỏi mãi về vấn đề tai nạn thì phải làm sao, bị lừa hai mươi vạn thì làm cách nào để lấy lại, cũng biết là một khi đã đưa tiền thì không cách nào lấy lại . . .”

“Nói cứ như cậu chưa bao giờ hỏi ấy.” Tạ Kính ra vẻ khinh bỉ.

“Giao tình giữa chúng ta khác họ.” Viên Hồng Phạm ưỡn ngực, không hề cảm thấy xấu hổ.

“Giao tình của chúng ta chỉ đổi được hai ly rượu này thôi à? Phải có đồ nhắm nữa chứ?” Tạ Kính cố tình đập bàn nói.

Viên Hồng Phạm hào khí đáp: “Có ngay!”

Anh ta vừa đi, Tạ Kính lại quay sang Vương Tuệ Hân: “Nếu em cảm thấy không được tự nhiên thì chúng ta về nhé?”

“Không sao đâu, tôi ổn mà.” Tính tình của Viên Hồng Phạm rất tốt: “Thỉnh thoảng ra ngoài một chút cũng không tồi, anh không cần phải lo lắng cho tôi, cứ nói chuyện với bạn của anh đi, tôi ngồi đây nghe nhạc là được rồi.”

Anh buồn cười nói: “Vậy sao được? Sao tôi có thể bỏ mặc em một mình ở nơi này?”

Nghe vậy, cô buồn cười nói: “Cũng đều ở trong căn phòng này, sao lại gọi là bỏ mặc. . .”

“Đi khiêu vũ đi.”

Sàn nhảy nằm phía trước ban nhạc, đã có mấy người khách bước vào sàn nhảy, tự do lắc lư uốn éo, có người còn nhảy cả vũ điệu đặc trưng của vùng núi, chơi đùa vui vẻ.

“Hả?” Vương Tuệ Hân tỏ vẻ ‘xin thứ cho kẻ bất tài’.

“Hả cái gì, tôi thấy em có vẻ như đang có tâm sự nặng nề, vận động cho ra mồ hôi một chút cũng tốt mà.”

Vừa rồi ở khu mua sắm, tuy cô cười cười nói nói với anh, nhưng khi quay đầu thì lại nhíu mày thở dài, có phải là vì nghĩ đến bạn trai cũ không?

Trong nháy mắt, Vương Tuệ Hân trở nên trầm mặc. Trông cô giống với người đang có tâm sự nặng nề như vậy sao? Cô còn tưởng là mình vẫn che giấu rất tốt đấy.

Cô thừa nhận mình vẫn còn có chút để ý tới hôn lễ của Bành Ngạn Kỳ, tuy xét về lý trí thì cô vẫn không thêm để ý tới anh ta, thế nhưng tâm tình thì vẫn không tốt lắm.

“!” Anh không nói gì, chỉ kéo cánh tay cô.

“Tôi không biết nhảy.” Lúc trước cô đến pub thì chỉ ngồi nói chuyện và ăn uống với bạn bè, tuy có đôi lúc bị bọn họ kéo lên sàn nhảy nhưng cũng chỉ tùy tiện uốn éo vài cái mà thôi.

“Ở đây thì không cần phải câu nệ như vậy.” Anh cười nói: “Ra đây chơi đùa thoải mái một chút đi, đừng nghĩ tới những chuyện đáng ghét kia nữa.”

Nghe anh nhắc tới ‘những chuyện đáng ghét’, nội tâm Vương Tuệ Hân khẽ trầm xuống. Đúng vậy, cô nên quên gã Bành Ngạn Kỳ kia ra khỏi đầu, nhảy nhót một chút cho ra mồ hôi, ít ra cũng giúp cô tạm thời thoát khỏi phiền não.

Ngay lập tức, đầu óc cô trở nên thông suốt, cười mở nói: “Được.”

Cô còn cố ý ra vẻ phóng khoáng, uống hết một ngụm cocktail lớn, sau đó bị Tạ Kính cười cười rồi kéo vào sàn nhảy.

Thấy Vương Tuệ Hân đã không còn rụt rè, đương nhiên Tạ Kính sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, anh cố tình giơ tay cô lên, kéo cô xoay vòng, xoay đến nỗi đầu óc cô choáng váng.

Lúc đầu Vương Tuệ Hân còn cảm thấy thú vị, nhưng xoay lâu, thân thể của cô bắt đầu đứng không vững, ngã trái ngã phải khiến cô phải vội vàng hô ngừng.

“Không xoay nữa, không xoay nữa . . .”

Thấy cô phản kháng, Tạ Kính duỗi tay giữ lấy bả vai cô, cười trêu: “Mới xoay có vài vòng mà đã không chịu được rồi sao?”

“Anh làm gì mà cứ xoay mãi thế?” Cô oán trách, bây giờ đầu óc vẫn còn choáng váng.

Thấy anh chỉ cười không đáp, cô lập tức hiểu ra mình vừa mới bị đùa giỡn.

“Anh cố ý?” Cô tức giận muốn đánh anh, nhưng mới bước một bước thì cả người lại lảo đảo nghiêng sang một bên.

Anh thừa dịp này dời tay từ vai xuống eo cô, còn cô thì lại theo bản năng bám lấy cánh tay của anh, tránh ình bị ngã xuống đất.

Nhưng sau khi lấy lại bình tĩnh, cô phát hiện hai người đứng quá gần nhau, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, cô lúng túng rút tay lui về sau một bước, thế nhưng anh lại không buông cô ra.

“Chờ em đứng vững rồi tôi sẽ buông tay.” Anh thức thời dời tay khỏi eo cô, để lên bả vai cô, tuy trong lòng tiếc hùi hụi nhưng anh vẫn biết là không thể nóng vội.

Vì muốn xua đi cảm giác mất tự nhiên của cô, anh cố ý nói: “Không phải là em say rồi đấy chứ?”

Lực chú ý của cô ngay lập tức bị dời đi: “Làm sao có thể? Tôi mới uống có hai ngụm, tửu lượng của tôi không có kém như vậy, là tại anh cứ xoay tôi vòng vòng đấy.”

Anh lại rất nhanh xoay thêm hai vòng: “Nhìn xem, không phải tôi vẫn còn rất tốt đấy sao?”

Cô liếc xéo anh.

“Vậy anh xoay tiếp đi, xoay thêm ba phút nữa.” Cô cũng không tin là anh sẽ không chóng mặt.

Anh tỏ vẻ kinh ngạc nhìn cô: “Ba phút?! Em muốn tôi phải nôn ra sao? Em thật là độc ác mà!”

Về mặt khoa trương sợ hãi của anh khiến cô bật cười, lại nghĩ anh làm vậy cũng vì thấy tâm tình của cô không tốt, cho nên mới cố ý trêu chọc làm cô vui, sự bất mãn của cô đối với anh lập tức tan thành mây khói.

Lúc này, ban nhạc chính lại phát ra một ca khúc nước ngoài, giai điệu nhẹ nhàng, mấy người khách trong sàn nhảy cười vui vẻ rồi bắt đầu lắc lư thân thể, điệu nhảy cũng không theo quy cách, chỉ dựa vào cảm hứng của cá nhân, Vương Tuệ Hân cũng nhảy bừa một lúc, dù sao cũng chẳng ai để ý.

Tạ Kính nhìn cô giống như đang tập thể dục buổi sáng, lúc thì vịn eo, lúc thì nhảy lên, thỉnh thoảng còn làm vài động tác thái cực quyền, nhìn một hồi khiến anh không nhịn được mà cười to, không ngờ cô cũng có lúc buồn cười thế này.

Đứng trên sàn nhảy loạn một lúc, Vương Tuệ Hân mới trở về chỗ ngồi, uống hết chỗ rượu còn lại, sau đó lại gọi thêm một ly.

“Tôi còn tưởng là ai chứ. . .”

Một giọng nói nũng nịu vang lên, Vương Tuệ Hân quay đầu lại thì trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang thân mật ôm lấy tay Tạ Kính.

Người phụ nữ này chừng 27, 28 tuổi, mặt mũi sắc xảo, mái tóc xoăn tít buộc thành đuôi ngựa, váy ôm bó sát người tôn lên vóc dáng hoàn hảo của cô ta, không sót một thứ gì.

“Trở về lúc nào? Sao không gọi điện cho tôi?”

Vương Tuệ Hân chỉ ngồi im uống rượu trái cây, nghe giọng nói nũng nịu kia khiến cô suýt chút nữa bị nghẹn, cảm thấy chán ghét cái người phụ nữ yếu điệu trước mắt, dáng vẻ trông đã nhỏ bé, mà giọng nói lại còn nhũn nhoẹt, không biết là do trời sinh hay là cô ta đang giả vờ nữa.

Tạ Kính mỉm cười nói: “Vừa mới trở về.”

“Cô gái đáng yêu này là . . .”

“Tôi là người thuê nhà của Tạ Kính.” Vương Tuệ Hân thản nhiên nói, có rượu vào bụng, bản tính sợ người lạ của cô cũng bay đi đâu mất: “Vương Tuệ Hân.”

“Tôi là Trương Nghiên.” Người phụ nữ cười cười, nói: “Là bạn tốt của Tạ Kính.”

Hai chữ ‘bạn tốt’ được Trương Nghiên kéo dài ra, còn nháy mắt với Vương Tuệ Hân khiến cô không hiểu được Trương Nghiên có ý gì, chỉ có thể suy luận là quan hệ của hai người bọn họ không tầm thường.

Phát hiện ánh mắt thăm dò của Vương Tuệ Hân, Tạ Kính vội vàng tỏ thái độ. Anh cũng không muốn Vương Tuệ Hân hiểu lầm mình và Trương Nghiên có quan hệ mờ ám.

“Chị Trương hay thích nói đùa, em không cần để ý đến chị ấy.”

“Làm gì mà khẩn trương như vậy.” Trương Nghiên trêu Tạ Kính, huých vào cánh tay của anh: “Đừng có gọi tôi là chị Trương chị Trương mãi thế, làm như tôi già lắm vậy.”

Cô lớn hơn Tạ Kính có hai tuổi, vậy mà lần nào cậu ta cũng gọi cô là chị Trương.

“A Bảo, vẫn như cũ nhé, cho tôi một Long Island Iced Tea.” Trương Nghiên quay đầu nói với bartender, sau đó lại quay lại nhìn Vương Tuệ Hân.

“Cô nói cô là khách thuê nhà của A Kính?”

Vương Tuệ Hân khẽ gật đầu.

Trương Nghiên lại nhìn sang Tạ Kính: “Cậu cho thuê nhà lúc nào vậy?”

“Là ý của bà dì tôi.” Tạ Kính nói ngắn gọn.

“Tôi là cô giáo.” Vương Tuệ Hân giải thích.

Trương Nghiên bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là thế. Vậy thì thuê nhà của A Kính là đúng rồi, cô ở đó có thấy thoải mái không?”

Vương Tuệ Hân xoa cằm: “Rất thoải mái ạ.”

Tạ Kính cười nham nhở, cố ý nâng ly về phía cô, ga lăng nói: “Thật vui khi thấy em hài lòng như vậy.”

Vương Tuệ Hân bị động tác này của anh chọc cười.

Tạ Kính lại cố tình trừng mắt nhìn Vương Tuệ Hân, vẻ mặt của anh buồn cười đến mức làm cô cười đến run rẩy bờ vai.

Trương Nghiên nhìn Tạ Kính rồi lại nhìn Vương Tuệ Hân, dường như hiểu ra điều gì đó.

“A Nghiên, cô đến rồi à.” Viên Hồng Phạm đi ra từ phòng bếp, thấy Trương Nghiên thì lên tiếng chào hỏi.

“Đến ủng hộ cậu.” Trương Nghiên cười cười rồi nhận lấy ly rượu từ tay người phục vụ.

“Chân thành cảm ơn.” Viên Hồng Phạm hài hước ôm ngực.

Mọi người lại bật cười, Viên Hồng Phạm nói với Tạ Kính: “Ổng nước đằng sau có vấn đề, cậu xuống giúp mình chút.”

Tạ Kính đặt ly xuống rồi đứng dậy đi giúp bạn.

Trương Nghiên uống một hợp rượu, sau đó thỏa mãn thở dài, đang định tâm sự với Vương Tuệ Hân thì lại nghe thấy chuông điện thoại của đối phương vang lên.

Vương Tuệ Hân lấy điện thoại ra: “Alo?”

Không có ai trả lời.

“Alo? Đây? Ai vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Vương Tuệ Hân nhú mày, có chút không vui. Là ai quấy rối điện thoại vậy? Cô đang định cúp máy, lại nghe thấy một tiếng thở dài.

“Tiểu Tuệ.”

Trong đầu cô ‘oanh’ lên một tiếng, cả người Vương Tuệ Hân cứng đờ.

“Thật xin lỗi. . .” Một tiếng thở dài khác lại truyền tới.

Vương Tuệ Hân vốn đang ngây người lại bị ba chữ này lay tỉnh, chầm chọc nói: “Lời xin lỗi của anh tôi không nhận nổi.”

“Anh. . .” Bành Ngạn Kỳ định nói lại thôi: “Anh không biết mọi chuyện sẽ như vậy. . .”

“Chúng ta không còn quan hệ gì nữa, anh không cần phải giải thích với tôi.” Vương Tuệ Hân tức giận cúp máy, nhin xuống cơn kích động muốn ném điện thoại đi.

Cô cầm ly rượu uống một cạn sạch.

Trương Nghiên chớp mắt, đột nhiên nở nụ cười: “Sao vậy?”

Vương Tuệ Hân đặt ly rượu xuống, chùi miệng, đáp: “Không có gì. . .”

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Vương Tuệ Hân liếc mắt nhìn màn hình, ngay cả số điện thoại mà anh ta cũng không dám để hiện, sợ cô không nghe máy sao? Nghĩ đến lần trước cũng nhận được một cuộc điện thoại im lặng như vậy, cô lại lập tức nổi giận.

Ấn phím nhận cuộc gọi, cô mở miệng chất vấn: “Cái người lần trước gọi cho tôi mà không nói gì cũng là anh sao?”

Bành Ngạn Kỳ trầm mặc hai giây: “Anh. . . Thật xin lỗi.”

Cô cười lạnh.

“Ngoại trừ xin lỗi thì anh còn nói được câu gì nữa? Đừng có gọi cho tôi nữa.” Cô trực tiếp cúp điện thoại, theo bản năng vươn tay cầm ly rượu, thế nhưng lại phát hiện trong ly đã không còn giọt rượu nào.

“Để tôi gọi giúp cô một ly.” Không chờ Vương Tuệ Hân kịp phản ứng, Trương Nghiên đã quay về phía quầy bar hô một tiếng, bảo phục vụ pha cho cô một ly.

“Không cần đâu.” Vương Tuệ Hân có chút xấu hổ. Vừa rồi tức giận mà cô lại quên mất Trương Nghiên còn đang ngồi bên cạnh.

“Đừng để ý.” Trương Nghiên nghiêng người lên trước, thử hỏi: “Bạn trai hay bạn trai cũ?”

Thấy Vương Tuệ Hân sững sờ, Trương Nghiên lại tiếp tục truy vấn: “Chẳng lẽ là chồng trước?”

Vương Tuệ Hân dở khóc dở cười: “Không phải, là bạn trai cũ, sao cô lại. . .”

“Sao tôi lại biết rõ chứ gì?” Trương Nghiên nói tiếp lời cô: “Tôi đoán thôi, có thể làm ột cô gái tức giận như vậy, ngoại trừ đàn ông thì còn là cái gì chứ? Đừng xấu hổ, vui vẻ là tốt rồi, nghiêm túc chỉ làm mình tự chuốc lấy khổ mà thôi.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vương Tuệ Hân, Trương Nghiên cười nói: “Trông cô có vẻ ngoan ngoãn thế này, sao hai người lại chia tay? Có tiểu tam sao? Hay là hai người không hợp?”

“Anh ta. . .”

“Tôi biết tôi biết rồi, anh ta bắt cá hai tay đúng không?”

Trương Nghiên nhìn vẻ mặt như nuốt trứng gà của cô, không khỏi nở nụ cười: “Tôi đoán trúng rồi chứ gì? Không cần phải kinh ngạc như vậy, giữa nam và nữ lúc nào chả có mấy chuyện như thế, nhắm mắt đoán bừa cũng trúng.”

Cô nàng nói một cách hồ hững, không có vẻ gì là đau khổ, khiến trong lòng Vương Tuệ Hân không rõ là tư vị gì. Tuy giữa nam và nữ có thể xảy ra những chuyện như vậy, nhưng đau khổ lại là sự thật, nếu không phải là trông Trương Nghiên không giống như đang trên cơn thịnh nộ thì cô đã sớm bỏ đi rồi.

Dường như phát hiện đối phương không vui, Trương Nghiên thu lại nụ cười: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là đang cười nhạo cô, chỉ là do tôi đã thấy quá nhiều rồi nên cũng không còn cảm giác nữa.”

Vương Tuệ Hân khẽ mím môi, khàn giọng nói: “Không sao.”

Nếu không nghe tin tức gì về Bành Ngạn Kỳ thì cô vẫn có thể sống tốt, cũng có cảm giác như vết thương đã khép lại, nhưng đến tận hôm nay mới biết là nó chỉ mới đóng vảy, không thể chịu được tác động một lần nữa.

“Qua một khoảng thời gian thì sẽ tốt hơn thôi.” Trương Nghiên dùng giọng điệu của người từng trải nói: “Nếu anh ta có gọi lại thì cô cứ mắng đi, vừa rồi tôi thấy cô đã quá lịch sự rồi.”

“Tôi không muốn làm âm ỹ với anh ta, chỉ thêm phiền mà thôi.” Cô và Trương Nghiên cũng chỉ mới quen, dựa theo tính cách của cô thì sẽ không nói những chuyện này với người xa lạ, nhưng vì cô thực sự quá tức giận, căn bản không quản được miệng của mình: “Tôi cho rằng mình sẽ không để ý đến anh ta nữa, thế nhưng vừa nghe được giọng nói của anh ta thì tôi lại nổi giận.”

Trương Nghiên hiểu rõ, nói: “Cái này cũng rất bình thường, tôi ly hôn với chồng mình ba năm mà mỗi lần nghe lại giọng nói của anh ta thì cũng nổi điên nữa là.”

Nghe cô ta nói vậy, Vương Tuệ Hân mới có cảm giác khá hơn một chút.

Đúng lúc người phục vụ cũng bưng rượu tới, Trương Nghiên nâng ly, nói: “Uống đi.”

Từ lúc vào đây tới giờ, Vương Tuệ Hân đã uống ba ly rồi, đối với người có tử lượng tốt mà nói thì ba ly cũng chẳng thấm vào đâu.

Có người tiếp rượu hết ly này đến ly khác, sau khi uống mười ly thì mới cảm thấy choáng váng, tử lượng của Vương Tuệ Hân đại khái cũng uống được năm sáu ly, trong lòng cô đã nắm chắc điều này, vậy nên cũng không từ chối, chỉ cầm ly rượu uống từng ngụm từng ngụm, hương vị lạnh buốt khiến tâm tình cô khá hơn một chút.

Hai người trò chuyện một lúc, Trương Nghiên vừa nói vừa nâng ly rượu của mình lắc qua lắc lại.

“Mắt chọn đàn ông của tôi rất kém, mỗi tình đầu không có kết quả, nam nữ trưởng thành thì luôn thích tìm ai đó để yêu, đến khi anh ta lên Đại Bắc học đại học thì đã quên mất tôi rồi, lần thứ hai thì lại quen phải một người đàn ông đã có vợ, đây đưa đến tận năm sáu năm, nước mắt cũng đã cạn rồi, vợ anh ta còn cho người đến đánh tôi một trận. . .”

Trương Nghiên càng nói càng hăng, tuy tất cả đã là quá khứ nhưng mọi chuyện lại như rõ mồn một ngay trước mắt.

Vương Tuệ Hân càng lúc càng mở to mắt, nghe Trương Nghiên kể lại đoạn nghiệt duyên với người đàn ông đã có vợ kia.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Trương Nghiên tổng kết một câu: “Vì muốn cắt đứt quan hệ với anh ta cho nên tôi đã vội vàng kết hôn, lúc trước tên chồng cũ của tôi từng nói anh ta sẽ yêu thương tôi như thế nào, sẽ không để tôi phải chịu tổn thương, kết quả mới được hai năm thì anh ta có người phụ nữ khác ở ngoài, chúng tôi cãi nhau âm ỹ, còn có mấy lần động tay động chân, về sau là A Kính ra mặt giúp tôi giải quyết, thật vất vả mới ly hôn được. . . Sau này mỗi lần nghĩ lại, tôi cảm thấy tình yêu là thứ không đáng tin

nhất trên đời này, tất cả mọi người một khi đã rơi vào lưới tình, kết quả đều trở thành những kẻ ngốc đáng thương.”

Vương Tuệ Hân bội phục nghĩ: Trương Nghiên này thật đúng là càng ép càng hăng, hết người đàn ông này lại đến người đàn ông khác, còn mình thì chỉ mới bị lần thứ nhất mà đã ủ rũ chán nản như vậy . . .

“Cô thật sự rất dũng cảm.” Vương Tuệ Hân xúc động nói: “Nếu là tôi thì tôi nhất định sẽ tránh xa tên đàn ông đó, càng xa càng tốt.”

Trương Nghiên cười nói: “Tôi cũng không muốn làm ni cô, có thể chơi đùa yêu đương với đàn ông, chỉ cần không để mình ngầy ngốc trầm luân là được.”

Vương Tuệ Hân chỉ lắc đầu, cũng không nói gì. Bảo cô chơi đùa với người ta, cô không làm được, làm sao có thể yêu mà không trầm luân chứ?

Như vậy thì còn có thể gọi là yêu sao?

Trương Nghiên đảo mắt, cười cười nói: “Cô dường như là một người nghiêm túc, những người ngoan ngoãn như cô, tốt nhất là nên tránh xa A Kính ra một chút, tránh ình bị tổn thương.”

Sao lại nói sang chuyện này rồi? Vương Tuệ Hân mờ mịt nhìn cô ta.

Trương Nghiên ra vẻ hung ác, nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: “A Kính là playboy chính hiệu đấy, mấy người như cô chỉ là con cừu nhỏ, không đủ để cậu ta nhét kẻ răng đầu.”

Vương Tuệ Hân vội vàng khoát tay: “Cô hiểu lầm rồi, tôi và Tạ Kính không phải là cái loại quan hệ đó.”

“Tôi không nhìn lầm đâu.” Trương Nghiên cười hì hì nói: “A Kính có ý với cô đấy.”

Vương Tuệ Hân khẽ giật mình, khuôn mặt nóng lên.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Trương Nghiên quay sang nhìn Tạ Kính, cười nói: “Bí mật.”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vương Tuệ Hân, Tạ Kính chỉ vào ly rượu của cô, cất tiếng hỏi: “Em đã uống mấy ly rồi?”

Vương Tuệ Hân cảm thấy may mắn vì sau khi mình uống rượu thì khuôn mặt sẽ đỏ lên, nếu không thì cô quả thực rất lúng túng: “Bốn ly rồi.”

“Yên tâm, còn biết được mình đã uống mấy ly, chứng tỏ là chưa có say.” Trương Nghiên ngằm hiểu, nháy mắt với Vương Tuệ Hân.

“Em muốn về chưa?” Tạ Kính hỏi.

“Sao vậy? Tôi vừa đến không bao lâu mà các người đã muốn về rồi sao?” Trương Nghiên trêu chọc.

“Đồ trong nhà bị hỏng rồi, tôi phải về sửa nữa.” Anh vốn định để Vương Tuệ Hân thư giãn một tí chứ thật ra cũng không có ý định ở lại lâu.

Vương Tuệ Hân cũng gật đầu: “Nên về thôi.”

Đầu óc cô cũng có chút choáng váng rồi.

“Lần sau lại nói tiếp nhé.” Cô nghiêng đầu nói với Trương Nghiên, sau đó cầm túi xách bước ra ngoài.

Thấy bước chân của cô hơi xiêu vẹo, Tạ Kính đỡ lấy cánh tay của cô, quay đầu nói với Trương Nghiên: “Chúng tôi về trước đây.”

“Thật mất hứng.” Trương Nghiên bĩu môi.

Tạ Kính quay sang quầy bar phát tay với Viên Hồng Phạm, lúc này khi sửa ống nước thì anh cũng đã nói mình phải về sớm, vì vậy Viên Hồng Phạm cũng không nín kéo, chỉ lớn tiếng nói một câu ——

“Mai lại đến nhé!”

Tạ Kính đỡ Vương Tuệ Hân đi tới cửa thì lại nghe thấy cô nói: “Tôi tự đi được, tửu lượng của tôi phải uống được năm sáu ly, lúc này mới chỉ uống có bốn ly thôi, tôi đã say đâu.”

Tạ Kính đẩy cửa ra, buồn cười nói: “Em còn biết mình có thể uống bao nhiêu ly cơ à?”

“Đúng vậy, hồi đại học tôi đã từng đến pub với đám bạn . . .”

“Đại học cũng qua mấy năm rồi, tửu lượng cũng sẽ giảm.” Anh vẫn dìu cô bước đi.

“Vậy sao?” Vương Tuệ Hân ngẩng đầu nhìn anh: “Chả trách tôi cứ cảm thấy chóng mặt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ rực, ánh mắt mông lung khiến cho người ta thật muốn ôm vào lòng để hôn một cái, nếu như sự tự chủ của anh không mạnh thì chắc là đã sớm cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu của cô rồi.

“Lúc không có tôi ở bên cạnh, em đừng uống nhiều như vậy.” Anh dìu cô sang bên kia đường, lại không quên dặn cô. Đáng vẻ đáng yêu và mê người này của cô, càng ít người thấy càng tốt.

Cô gật gật đầu: “Tôi ít khi uống lắm, mượn rượu giải sầu càng sầu thêm mà thôi.”

Cô nói vô cùng nghiêm túc . . . khiến anh không nhịn được mà bật cười.

“Anh cười cái gì vậy?” Cô nhún mày.

Sau khi dẫn cô qua đường, anh mới lên tiếng, nói: “Tôi cảm thấy em thật đáng yêu.”

Cô tròn to mắt, khuôn mặt nóng bừng, miệng nhỏ khe nhếch lên, bỗng nhiên bật thốt: “Trương Nghiên nói anh là playboy.”

Sắc mặt anh lập tức tối sầm, cái bà chị Trương Nghiên này, lại nói xấu sau lưng mình! Tính xấu của chị ta đến chết vẫn không đổi, cứ thích làm mấy cái chuyện này.

“Em tin chị ta sao?”

Vương Tuệ Hân nhún mày: “Tôi không biết.”

Cô không quen anh, cũng không biết Trương Nghiên, làm sao có thể nói tin hay không tin được?

Nghĩ đến cử chỉ thân mật và mập mờ của anh đối với mình, Vương Tuệ Hân lại không nhịn được mà suy nghĩ vấn đề, anh ta phóng điện với cô là vì thích cô sao? Hay lại giống như ong ong bướm bướm, cứ thấy hoa là bu đến?

4. Chương 4

Chương 3

Vương Tuệ Hân chỉ mua hai chai sữa đậu nành, một chai dầu gội đầu và một hộp nhang muỗi, Tạ Kính nhìn cô cười như có như không.

“Có osin tốt như vậy ở bên cạnh, lẽ ra em nên biết tận dụng mới phải chứ.” Anh cố tình gập tay lại, khoe ra cơ bắp săn chắc.

Không ngờ anh ta cũng có lúc hài hước như vậy, Vương Tuệ Hân có chút sững sờ, sau đó lại lập tức phì cười, nụ cười này cũng khiến cho bầu không khí giữa hai người trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

“Vậy tôi sẽ không khách khí đâu đấy.” Cô cũng nói giỡn đáp lời anh.

“Cứ vô tư đi.” Anh nháy mắt với cô.

Vương Tuệ Hân cảm thấy buồn cười, lại có chút ngượng ngùng, không rõ là anh chỉ đơn giản là đang trêu cô hay là đang tán tỉnh cô, tiếp đó hai người lại mua một ít đồ ăn để mang về, vô hình dung, khoảng cách giữa bọn họ cũng đã thu hẹp không ít.

Anh chỉ mua dao cạo râu, bàn chải đánh răng và vài món đồ dùng cá nhân, Vương Tuệ Hân cũng không nhìn kỹ, ngoại trừ mua thêm một số vật dụng hàng ngày, cô còn mua thêm một ít đồ ăn vặt, lúc đi qua khu ngũ cốc thì trong đầu lại không tự chủ mà nhớ tới trước kia Bành Ngạn Kỳ thích ăn nhất là bột ngũ cốc yến mạch. . .

Cô nhúu mày, khẽ thở dài. Nỗi nhớ là một cái gì đó thật khó chịu, nó khiến bạn như đánh mất chính mình

Cô trầm lặng bước đến một gian hàng khác, ngẩng đầu không thèm nghĩ đến những chuyện đáng ghét trước kia nữa.

Sau đó bọn họ đi đến cửa hàng kim khí điện máy, mua một vài thứ để về tu sửa phòng ốc, trong nhà thi thoảng cũng có một vài chỗ bị hư hao hỏng hóc, giống như cái vòi nước bị lỏng, nước bị rỉ ra ngoài, mặt khác còn phải mua thêm bóng đèn để về thay mới, cả vòi hoa sen trong phòng tắm cũng chảy rất yếu, v.v....

Thấy anh tỉ mỉ mua vật liệu về để sửa chữa, Vương Tuệ Hân lập tức tăng thêm vài phần thiện cảm đối với anh. Thời buổi này chủ nhà nhiệt tình chu đáo như vậy cũng không nhiều lắm, không ngờ nhìn anh có vẻ cục mịch thế nhưng lại rất tinh tế, còn nghĩ đến chuyện tu sửa căn phòng cho cô, đã vậy toàn bộ chi phí đều là anh tự bỏ ra. Không phải là cô muốn lợi dụng anh để mình khỏi phải trả tiền, thế nhưng anh nói tổng cộng cũng chưa tới hai trăm, không cần phải tính toán làm gì.

Dĩ nhiên là Vương Tuệ Hân cũng hào phóng tiếp nhận, chỉ vì mấy trăm đồng mà giành trả tiền cũng không phải là tác phong của cô, đợi tí nữa cô mời anh ăn cái gì là được rồi.

“A Kính, về lúc nào vậy?”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa hàng, đang định lên xe thì sau lưng bỗng có người gọi.

Tạ Kính xoay người, lại thấy một người đàn ông đi đến trước mặt, giơ tay vỗ vào bả vai của anh, Vương Tuệ Hân nhìn hai người đàn ông đang ân cần thăm hỏi đối phương, anh một câu tôi một câu, lát sau mới sực nhớ ra còn có một cô gái đang đứng bên cạnh mình.

“Sao không giới thiệu với tớ cô gái xinh đẹp này?” Viên Hồng Phạm đẩy Tạ Kính, nở nụ cười với Vương Tuệ Hân: “Tôi là Viên Hồng Phạm, là anh em tốt của Tạ Kính.”

Tạ Kính liếc mắt xem thường, nói với Vương Tuệ Hân: “Em đừng tin cậu ta, cậu ta giả vờ giỏi lắm đấy.”

“Người anh em, thật là không nể mặt mà.” Viên Hồng Phạm ra vẻ tức giận muốn đánh anh.

Vương Tuệ Hân không nhịn được, cười nói: “Tôi là người thuê nhà của Tạ Kính, Vương Tuệ Hân.”

Viên Hồng Phạm và Tạ Kính đều là loại người giống nhau, thân hình cao lớn cường tráng, chỉ là cơ bắp không rắn chắc như Tạ Kính, trước áo thể thao lộ rõ một cái bụng nhỏ, mặt mũi hiền lành, nói chuyện phóng khoáng, dễ khiến người khác sinh ra thiện cảm.

“Người thuê nhà?” Viên Hồng Phạm tròn to mắt: “Tôi còn tưởng là bạn gái đấy.”

Vương Tuệ Hân lập tức có chút ngượng ngùng: “Không phải đâu.”

“Đừng để ý Viên Hồng nói.” Tạ Kính lập tức nói.

Viên Hồng? Vương Tuệ Hân sững sốt một chút rồi mới nghĩ tới hai từ đầu tiên trong cái tên ‘Viên Hồng Phạm’, quả thật là rất giống ‘Viên Hồng’ cô muốn cười nhưng lại ngại, vẻ mặt như kiểu đang nén cười.

Hai người đàn ông nhìn vẻ mặt đang cố nén cười của cô thì cũng bật cười theo.

“Đi thôi, đến chỗ của tớ uống một ly.” Viên Hồng Phạm nói.

“Cái này. . .” Tạ Kính nhìn Vương Tuệ Hân, hỏi: “Em có muốn đi không?”

Vương Tuệ Hân còn chưa kịp trả lời thì Viên Hồng Phạm đã nhiệt tình mời.

“Đi đi, đừng khách khí mà.”

Kỳ thực Vương Tuệ Hân không có thói quen đi cùng với người lạ, nhưng tình huống như vậy mà từ chối thì lại không hay cho lắm, vậy nên cô đành phải gật đầu đồng ý.

Vì quán của Viên Hồng Phạm nằm trên con đường đối diện, vậy nên hai người bọn họ đem đồ bỏ vào trong xe xong thì băng qua con đường đối diện.

Viên Hồng Phạm mở một quán bar hợp thức gọi là ‘Hồng Quang’, ban ngày là nhà hàng, đêm xuống, những ánh đèn lần lượt sáng lên, còn có cả một ban nhạc, biến nơi này thành pub ọi người đốt cháy thời gian.

Hầu như đêm nào Hồng Quang cũng đều đưa ra những món ăn khác nhau kèm theo những loại rượu với cái giá đặc biệt, hơn nữa, những quý cô trước 20 tuổi còn được tặng miễn phí một ly rượu.

Bởi vì có ban nhạc nổi tiếng cho nên càng tăng thêm lợi nhuận, việc kinh doanh càng thêm thuận lợi, tuy bây giờ chỉ mới là buổi chiều nhưng trong pub đã có 6 vị khách.

Vương Tuệ Hân vừa vào thì ban nhạc đã nổi lên một bài hát chào đón, giai điệu nhẹ nhàng khiến người ta không nhận được cũng muốn lắng lư theo.

“Sợ ồn ào sao?”

Cảm giác lỗ tai truyền đến một hơi thở nóng rực, Vương Tuệ Hân lại càng hoảng sợ, quay đầu lại thì bắt gặp khuôn mặt của Tạ Kính, anh áp sát như vậy khiến cô phải lùi về sau một bước.

“Dọa em rồi sao?” Anh thoáng cất cao giọng: “Nhạc ồn quá!”

Không cần anh giải thích thì cô cũng hiểu được, hẳn là do trong đây quá ồn, anh sợ cô không nghe được cho nên mới ghé sát vào tai cô nói, nhưng đối với cô, cử chỉ này vẫn quá mức thân mật.

“Hai người muốn uống gì?” Viên Hồng Phạm đi trước cho nên không chú ý tới sự khác thường của bọn họ, anh chỉ xoay đầu lại hỏi thăm.

“Cho cô ấy nước trái cây đi.” Tạ Kính cướp lời của Vương Tuệ Hân: “Cô ấy có vẻ như không biết uống rượu.”

Lại xem thường mình?

Lúc còn học đại học, cô và đám bạn của mình đã đến pub nhiều lần, rượu cũng đã từng uống không t, tuy không phải là ngàn chén không say nhưng cũng không phải là uống một ly đã gục.

“Cho tôi một Screwdriver.” Vương Tuệ Hân nói, Screwdriver căn bản cũng là Vodka pha với nước cam, uống vào vừa có vị rượu và vị cam, vừa đơn giản lại rất ngon.

Tạ Kính nhếch miệng cười, trêu cô: “Quả nhiên vẫn là nước trái cây.”

Vương Tuệ Hân liếc mắt nhìn anh: “Thì sao? Cũng có rượu mà.”

Viên Hồng Phạm cười nói: “Đối với những tên nghiện rượu mà nói thì đây căn bản cũng chỉ là nước trái cây.”

Vương Tuệ Hân đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Lát nữa anh còn phải lái xe đấy, không thể uống rượu đâu.”

“Yên tâm, tôi là cảnh sát, đương nhiên sẽ không phạm pháp.” Tạ Kính cũng không muốn uống nhiều rượu, tối qua vừa uống xong, anh không muốn bây giờ lại say tiếp.

Viên Hồng Phạm đi đến quầy bar pha chút rượu cho hai người, Tạ Kính bảo Vương Tuệ Hân ngồi vào trong góc ghế sofa, vừa ngồi xuống thì đã có người chạy tới chào hỏi Tạ Kính, vậy nên Vương Tuệ Hân cũng làm quen được thêm vài người.

Tạ Kính nhẫn nại trả lời từng câu hỏi của bạn mình, hai ngày trước người bạn này gặp tai nạn giao thông cho nên muốn hỏi thăm một chút xem cách hòa giải như thế nào? Nếu như đôi bên bắt hòa thì phải làm sao?

Thật ra thì những chuyện này cảnh sát cũng đã nói với anh ta, nhưng con người chính là như vậy, cứ thích nhắc lại chuyện mình rồi thắc mắc nên làm thế nào.

Viên Hồng Phạm mang rượu ra, còn cố ý nhắc chân đá người: “Cậu đi đi, A Kính vừa trở về đã nghe chuyện xấu của cậu, người ta dẫn bạn gái tới thì nên yên tĩnh một chút, cho người ta không gian riêng có được không?”

Người kia nở nụ cười, nhìn vẻ mặt lúng túng của Vương Tuệ Hân, nói: “Tôi đi ngay đây.”

“Không sao đâu.” Vương Tuệ Hân vội vàng khoát tay.

“Không cần để ý đến cậu ta.” Viên Hồng Phạm đưa ly rượu cho Vương Tuệ Hân: “Vừa rồi tôi nói bạn gái cũng không phải là cố tình ăn đậu hũ của cô, nhưng nếu không nói vậy thì bọn họ sẽ không chịu rời đi, cứ hỏi mãi về vấn đề tai nạn thì phải làm sao, bị lừa hai mươi vạn thì làm cách nào để lấy lại, cũng biết là một khi đã đưa tiền thì không cách nào lấy lại . . .”

“Nói cứ như cậu chưa bao giờ hỏi ấy.” Tạ Kính ra vẻ khinh bỉ.

“Giao tình giữa chúng ta khác họ.” Viên Hồng Phạm ưỡn ngực, không hề cảm thấy xấu hổ.

“Giao tình của chúng ta chỉ đổi được hai ly rượu này thôi à? Phải có đồ nhắm nữa chứ?” Tạ Kính cố tình đập bàn nói.

Viên Hồng Phạm hào khí đáp: “Có ngay!”

Anh ta vừa đi, Tạ Kính lại quay sang Vương Tuệ Hân: “Nếu em cảm thấy không được tự nhiên thì chúng ta về nhé?”

“Không sao đâu, tôi ổn mà.” Tính tình của Viên Hồng Phạm rất tốt: “Thỉnh thoảng ra ngoài một chút cũng không tồi, anh không cần phải lo lắng cho tôi, cứ nói chuyện với bạn của anh đi, tôi ngồi đây nghe nhạc là được rồi.”

Anh buồn cười nói: “Vậy sao được? Sao tôi có thể bỏ mặc em một mình ở nơi này?”

Nghe vậy, cô buồn cười nói: “Cũng đều ở trong căn phòng này, sao lại gọi là bỏ mặc. . .”

“Đi khiêu vũ đi.”

Sàn nhảy nằm phía trước ban nhạc, đã có mấy người khách bước vào sàn nhảy, tự do lắc lư uốn éo, có người còn nhảy cả vũ điệu đặc trưng của vùng núi, chơi đùa vui vẻ.

“Hả?” Vương Tuệ Hân tỏ vẻ ‘xin thứ cho kẻ bất tài’.

“Hả cái gì, tôi thấy em có vẻ như đang có tâm sự nặng nề, vận động cho ra mồ hôi một chút cũng tốt mà.”

Vừa rồi ở khu mua sắm, tuy cô cười cười nói nói với anh, nhưng khi quay đầu thì lại nhíu mày thở dài, có phải là vì nghĩ đến bạn trai cũ không?

Trong nháy mắt, Vương Tuệ Hân trở nên trầm mặc. Trông cô giống với người đang có tâm sự nặng nề như vậy sao? Cô còn tưởng là mình vẫn che giấu rất tốt đấy.

Cô thừa nhận mình vẫn còn có chút để ý tới hôn lễ của Bành Ngạn Kỳ, tuy xét về lý trí thì cô vẫn không thêm để ý tới anh ta, thế nhưng tâm tình thì vẫn không tốt lắm.

“!” Anh không nói gì, chỉ kéo cánh tay cô.

“Tôi không biết nhảy.” Lúc trước cô đến pub thì chỉ ngồi nói chuyện và ăn uống với bạn bè, tuy có đôi lúc bị bọn họ kéo lên sàn nhảy nhưng cũng chỉ tùy tiện uốn éo vài cái mà thôi.

“Ở đây thì không cần phải câu nệ như vậy.” Anh cười nói: “Ra đây chơi đùa thoải mái một chút đi, đừng nghĩ tới những chuyện đáng ghét kia nữa.”

Nghe anh nhắc tới ‘những chuyện đáng ghét’, nội tâm Vương Tuệ Hân khẽ trầm xuống. Đúng vậy, cô nên quên gã Bành Ngạn Kỳ kia ra khỏi đầu, nhảy nhót một chút cho ra mồ hôi, ít ra cũng giúp cô tạm thời thoát khỏi phiền não.

Ngay lập tức, đầu óc cô trở nên thông suốt, cười mở nói: “Được.”

Cô còn cố ý ra vẻ phóng khoáng, uống hết một ngụm cocktail lớn, sau đó bị Tạ Kính cười cười rồi kéo vào sàn nhảy.

Thấy Vương Tuệ Hân đã không còn rụt rè, đương nhiên Tạ Kính sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, anh cố tình giơ tay cô lên, kéo cô xoay vòng, xoay đến nỗi đầu óc cô choáng váng.

Lúc đầu Vương Tuệ Hân còn cảm thấy thú vị, nhưng xoay lâu, thân thể của cô bắt đầu đứng không vững, ngã trái ngã phải khiến cô phải vội vàng hô ngừng.

“Không xoay nữa, không xoay nữa . . .”

Thấy cô phản kháng, Tạ Kính duỗi tay giữ lấy bả vai cô, cười trêu: “Mới xoay có vài vòng mà đã không chịu được rồi sao?”

“Anh làm gì mà cứ xoay mãi thế?” Cô oán trách, bây giờ đầu óc vẫn còn choáng váng.

Thấy anh chỉ cười không đáp, cô lập tức hiểu ra mình vừa mới bị đùa giỡn.

“Anh cố ý?” Cô tức giận muốn đánh anh, nhưng mới bước một bước thì cả người lại lảo đảo nghiêng sang một bên.

Anh thừa dịp này dời tay từ vai xuống eo cô, còn cô thì lại theo bản năng bám lấy cánh tay của anh, tránh ình bị ngã xuống đất.

Nhưng sau khi lấy lại bình tĩnh, cô phát hiện hai người đứng quá gần nhau, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, cô lúng túng rút tay lui về sau một bước, thế nhưng anh lại không buông cô ra.

“Chờ em đứng vững rồi tôi sẽ buông tay.” Anh thức thời dời tay khỏi eo cô, để lên bả vai cô, tuy trong lòng tiếc hùi hụi nhưng anh vẫn biết là không thể nóng vội.

Vì muốn xua đi cảm giác mất tự nhiên của cô, anh cố ý nói: “Không phải là em say rồi đấy chứ?”

Lực chú ý của cô ngay lập tức bị dời đi: “Làm sao có thể? Tôi mới uống có hai ngụm, tửu lượng của tôi không có kém như vậy, là tại anh cứ xoay tôi mòng mòng đấy.”

Anh lại rất nhanh xoay thêm hai vòng: “Nhìn xem, không phải tôi vẫn còn rất tốt đấy sao?”

Cô liếc xéo anh.

“Vậy anh xoay tiếp đi, xoay thêm ba phút nữa.” Cô cũng không tin là anh sẽ không chóng mặt.

Anh tỏ vẻ kinh ngạc nhìn cô: “Ba phút?! Em muốn tôi phải nôn ra sao? Em thật là độc ác mà!”

Về mặt khoa trương sợ hãi của anh khiến cô bật cười, lại nghĩ anh làm vậy cũng vì thấy tâm tình của cô không tốt, cho nên mới cố ý trêu chọc làm cô vui, sự bất mãn của cô đối với anh lập tức tan thành mây khói.

Lúc này, ban nhạc chính lại phát ra một ca khúc nước ngoài, giai điệu nhẹ nhàng, mấy người khách trong sàn nhảy cười vui vẻ rồi bắt đầu lắc lư thân thể, điệu nhảy cũng không theo quy cách, chỉ dựa vào cảm hứng của cá nhân, Vương Tuệ Hân cũng nhảy bừa một lúc, dù sao cũng chẳng ai để ý.

Tạ Kính nhìn cô giống như đang tập thể dục buổi sáng, lúc thì vịn eo, lúc thì nhảy lên, thỉnh thoảng còn làm vài động tác thái cực quyền, nhìn một hồi khiến anh không nhịn được mà cười to, không ngờ cô cũng có lúc buồn cười thế này.

Đứng trên sàn nhảy loạn một lúc, Vương Tuệ Hân mới trở về chỗ ngồi, uống hết chỗ rượu còn lại, sau đó lại gọi thêm một ly.

“Tôi còn tưởng là ai chứ. . .”

Một giọng nói nũng nịu vang lên, Vương Tuệ Hân quay đầu lại thì trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang thân mật ôm lấy tay Tạ Kính.

Người phụ nữ này chừng 27, 28 tuổi, mặt mũi sắc xảo, mái tóc xoăn tít buộc thành đuôi ngựa, váy ôm bó sát người tôn lên vóc dáng hoàn hảo của cô ta, không sót một thứ gì.

“Trở về lúc nào? Sao không gọi điện cho tôi?”

Vương Tuệ Hân chỉ ngồi im uống rượu trái cây, nghe giọng nói nũng nịu kia khiến cô suýt chút nữa bị ghen, cảm thấy chán ghét cái người phụ nữ yếu điệu trước mắt, dáng vẻ trông đã nhỏ bé, mà giọng nói lại còn nhũn nhoẹt, không biết là do trời sinh hay là cô ta đang giả vờ nữa.

Tạ Kính mỉm cười nói: “Vừa mới trở về.”

“Cô gái đáng yêu này là . . .”

“Tôi là người thuê nhà của Tạ Kính.” Vương Tuệ Hân thản nhiên nói, có rượu vào bụng, bản tính sợ người lạ của cô cũng bay đi đâu mất: “Vương Tuệ Hân.”

“Tôi là Trương Nghiên.” Người phụ nữ cười cười, nói: “Là bạn tốt của Tạ Kính.”

Hai chữ ‘bạn tốt’ được Trương Nghiên kéo dài ra, còn nháy mắt với Vương Tuệ Hân khiến cô không hiểu được Trương Nghiên có ý gì, chỉ có thể suy luận là quan hệ của hai người bọn họ không tầm thường.

Phát hiện ánh mắt thăm dò của Vương Tuệ Hân, Tạ Kính vội vàng tỏ thái độ. Anh cũng không muốn Vương Tuệ Hân hiểu lầm mình và Trương Nghiên có quan hệ mờ ám.

“Chị Trương hay thích nói đùa, em không cần để ý đến chị ấy.”

“Làm gì mà khẩn trương như vậy.” Trương Nghiên trêu Tạ Kính, huých vào cánh tay của anh: “Đừng có gọi tôi là chị Trương chị Trương mãi thế, làm như tôi già lắm vậy.”

Cô lớn hơn Tạ Kính có hai tuổi, vậy mà lần nào cậu ta cũng gọi cô là chị Trương.

“A Bảo, vẫn như cũ nhé, cho tôi một Long Island Iced Tea.” Trương Nghiên quay đầu nói với bartender, sau đó lại quay lại nhìn Vương Tuệ Hân.

“Cô nói cô là khách thuê nhà của A Kính?”

Vương Tuệ Hân khẽ gật đầu.

Trương Nghiên lại nhìn sang Tạ Kính: “Cậu cho thuê nhà lúc nào vậy?”

“Là ý của bà dì tôi.” Tạ Kính nói ngắn gọn.

“Tôi là cô giáo.” Vương Tuệ Hân giải thích.

Trương Nghiên bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là thế. Vậy thì thuê nhà của A Kính là đúng rồi, cô ở đó có thấy thoải mái không?”

Vương Tuệ Hân xoa cằm: “Rất thoải mái ạ.”

Tạ Kính cười nham nhỡ, cố ý nâng ly về phía cô, ga lăng nói: “Thật vui khi thấy em hài lòng như vậy.”

Vương Tuệ Hân bị động tác này của anh chọc cười.

Tạ Kính lại cố tình trừng mắt nhìn Vương Tuệ Hân, vẻ mặt của anh buồn cười đến mức làm cô cười đến run rẩy bờ vai.

Trương Nghiên nhìn Tạ Kính rồi lại nhìn Vương Tuệ Hân, dường như hiểu ra điều gì đó.

“A Nghiên, cô đến rồi à.” Viên Hồng Phạm đi ra từ phòng bếp, thấy Trương Nghiên thì lên tiếng chào hỏi.

“Đến ủng hộ cậu.” Trương Nghiên cười cười rồi nhận lấy ly rượu từ tay người phục vụ.

“Chân thành cảm ơn.” Viên Hồng Phạm hài hước ôm ngực.

Mọi người lại bật cười, Viên Hồng Phạm nói với Tạ Kính: “Ổng nước đằng sau có vấn đề, cậu xuống giúp mình chút.”

Tạ Kính đặt ly xuống rồi đứng dậy đi giúp bạn.

Trương Nghiên uống một hộp rượu, sau đó thỏa mãn thở dài, đang định tâm sự với Vương Tuệ Hân thì lại nghe thấy chuông điện thoại của đối phương vang lên.

Vương Tuệ Hân lấy điện thoại ra: “Alo?”

Không có ai trả lời.

“Alo? Đây? Ai vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Vương Tuệ Hân nhú mày, có chút không vui. Là ai quấy rối điện thoại vậy? Cô đang định cúp máy, lại nghe thấy một tiếng thở dài.

“Tiểu Tuệ.”

Trong đầu cô ‘oanh’ lên một tiếng, cả người Vương Tuệ Hân cứng đờ.

“Thật xin lỗi. . .” Một tiếng thở dài khác lại truyền tới.

Vương Tuệ Hân vốn đang ngây người lại bị ba chữ này lay tỉnh, chầm chọc nói: “Lời xin lỗi của anh tôi không nhận nổi.”

“Anh. . .” Bành Ngạn Kỳ định nói lại thôi: “Anh không biết mọi chuyện sẽ như vậy. . .”

“Chúng ta không còn quan hệ gì nữa, anh không cần phải giải thích với tôi.” Vương Tuệ Hân tức giận cúp máy, nhện xuống cơn kích động muốn ném điện thoại đi.

Cô cầm ly rượu uống một cạn sạch.

Trương Nghiên chớp mắt, đột nhiên nở nụ cười: “Sao vậy?”

Vương Tuệ Hân đặt ly rượu xuống, chùi miệng, đáp: “Không có gì. . .”

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Vương Tuệ Hân liếc mắt nhìn màn hình, ngay cả số điện thoại mà anh ta cũng không dám để hiện, sợ cô không nghe máy sao? Nghĩ đến lần trước cũng nhận được một cuộc điện thoại im lặng như vậy, cô lại lập tức nổi giận.

Ấn phím nhận cuộc gọi, cô mở miệng chất vấn: “Cái người lần trước gọi cho tôi mà không nói gì cũng là anh sao?”

Bành Ngạn Kỳ trầm mặc hai giây: “Anh. . . Thật xin lỗi.”

Cô cười lạnh.

“Ngoại trừ xin lỗi thì anh còn nói được câu gì nữa? Đừng có gọi cho tôi nữa.” Cô trực tiếp cúp điện thoại, theo bản năng vươn tay cầm ly rượu, thế nhưng lại phát hiện trong ly đã không còn giọt rượu nào.

“Để tôi gọi giúp cô một ly.” Không chờ Vương Tuệ Hân kịp phản ứng, Trương Nghiên đã quay về phía quầy bar hô một tiếng, bảo phục vụ pha cho cô một ly.

“Không cần đâu.” Vương Tuệ Hân có chút xấu hổ. Vừa rồi tức giận mà cô lại quên mất Trương Nghiên còn đang ngồi bên cạnh.

“Đừng để ý.” Trương Nghiên nghiêng người lên trước, thử hỏi: “Bạn trai hay bạn trai cũ?”

Thấy Vương Tuệ Hân sững sờ, Trương Nghiên lại tiếp tục truy vấn: “Chẳng lẽ là chồng trước?”

Vương Tuệ Hân dở khóc dở cười: “Không phải, là bạn trai cũ, sao cô lại. . .”

“Sao tôi lại biết rõ chứ gì?” Trương Nghiên nói tiếp lời cô: “Tôi đoán thôi, có thể làm ột cô gái tức giận như vậy, ngoại trừ đàn ông thì còn là cái gì chứ? Đừng xấu hổ, vui vẻ là tốt rồi, nghiêm túc chỉ làm mình tự chuốc lấy khổ mà thôi.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vương Tuệ Hân, Trương Nghiên cười nói: “Trông cô có vẻ ngoan ngoãn thế này, sao hai người lại chia tay? Có tiểu tam sao? Hay là hai người không hợp?”

“Anh ta. . .”

“Tôi biết tôi biết rồi, anh ta bắt cá hai tay đúng không?”

Trương Nghiên nhìn vẻ mặt như nuốt trứng gà của cô, không khỏi nở nụ cười: “Tôi đoán trúng rồi chứ gì? Không cần phải kinh ngạc như vậy, giữa nam và nữ lúc nào chả có mấy chuyện như thế, nhắm mắt đoán bừa cũng trúng.”

Cô nàng nói một cách hồ hững, không có vẻ gì là đau khổ, khiến trong lòng Vương Tuệ Hân không rõ là tư vị gì. Tuy giữa nam và nữ có thể xảy ra những chuyện như vậy, nhưng đau khổ lại là sự thật, nếu không phải là trông Trương Nghiên không giống như đang trên cơn thịnh nộ thì cô đã sớm bỏ đi rồi.

Dường như phát hiện đối phương không vui, Trương Nghiên thu lại nụ cười: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là đang cười nhạo cô, chỉ là do tôi đã thấy quá nhiều rồi nên cũng không còn cảm giác nữa.”

Vương Tuệ Hân khẽ mím môi, khàn giọng nói: “Không sao.”

Nếu không nghe tin tức gì về Bành Ngạn Kỳ thì cô vẫn có thể sống tốt, cũng có cảm giác như vết thương đã khép lại, nhưng đến tận hôm nay mới biết là nó chỉ mới đóng vảy, không thể chịu được tác động một lần nữa.

“Qua một khoảng thời gian thì sẽ tốt hơn thôi.” Trương Nghiên dùng giọng điệu của người từng trải nói: “Nếu anh ta có gọi lại thì cô cứ mắng đi, vừa rồi tôi thấy cô đã quá lịch sự rồi.”

“Tôi không muốn làm âm ỹ với anh ta, chỉ thêm phiền mà thôi.” Cô và Trương Nghiên cũng chỉ mới quen, dựa theo tính cách của cô thì sẽ không nói những chuyện này với người xa lạ, nhưng vì cô thực sự quá tức giận, căn bản không quản được miệng của mình: “Tôi cho rằng mình sẽ không để ý đến anh ta nữa, thế nhưng vừa nghe được giọng nói của anh ta thì tôi lại nổi giận.”

Trương Nghiên hiểu rõ, nói: “Cái này cũng rất bình thường, tôi ly hôn với chồng mình ba năm mà mỗi lần nghe lại giọng nói của anh ta thì cũng nổi điên nữa là.”

Nghe cô ta nói vậy, Vương Tuệ Hân mới có cảm giác khá hơn một chút.

Đúng lúc người phục vụ cũng bưng rượu tới, Trương Nghiên nâng ly, nói: “Uống đi.”

Từ lúc vào đây tới giờ, Vương Tuệ Hân đã uống ba ly rồi, đối với người có tử lượng tốt mà nói thì ba ly cũng chẳng thấm vào đâu.

Có người tiếp rượu hết ly này đến ly khác, sau khi uống mười ly thì mới cảm thấy choáng váng, tử lượng của Vương Tuệ Hân đại khái cũng uống được năm sáu ly, trong lòng cô đã nắm chắc điều này, vậy nên cũng không từ chối, chỉ cầm ly rượu uống từng ngụm từng ngụm, hương vị lạnh buốt khiến tâm tình cô khá hơn một chút.

Hai người trò chuyện một lúc, Trương Nghiên vừa nói vừa nâng ly rượu của mình lắc qua lắc lại.

“Mắt chọn đàn ông của tôi rất kém, mỗi tình đầu không có kết quả, nam nữ trưởng thành thì luôn thích tìm ai đó để yêu, đến khi anh ta lên Đại Bắc học đại học thì đã quên mất tôi rồi, lần thứ hai thì lại quen phải một người đàn ông đã có vợ, đây đưa đến tận năm sáu năm, nước mắt cũng đã cạn rồi, vợ anh ta còn cho người đến đánh tôi một trận. . .”

Trương Nghiên càng nói càng hăng, tuy tất cả đã là quá khứ nhưng mọi chuyện lại như rõ mồn một ngay trước mắt.

Vương Tuệ Hân càng lúc càng mở to mắt, nghe Trương Nghiên kể lại đoạn nghiệt duyên với người đàn ông đã có vợ kia.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Trương Nghiên tổng kết một câu: “Vì muốn cắt đứt quan hệ với anh ta cho nên tôi đã vội vàng kết hôn, lúc trước tên chồng cũ của tôi từng nói anh ta sẽ yêu thương tôi như thế nào, sẽ không để tôi phải chịu tổn thương, kết quả mới được hai năm thì anh ta có người phụ nữ khác ở ngoài, chúng tôi cãi nhau âm ỹ, còn có mấy lần động tay động chân, về sau là A Kính ra mặt giúp tôi giải quyết, thật vất vả mới ly hôn được. . . Sau này mỗi lần nghĩ lại, tôi cảm thấy tình yêu là thứ không đáng tin

nhất trên đời này, tất cả mọi người một khi đã rơi vào lưới tình, kết quả đều trở thành những kẻ ngốc đáng thương.”

Vương Tuệ Hân bội phục nghĩ: Trương Nghiên này thật đúng là càng ép càng hăng, hết người đàn ông này lại đến người đàn ông khác, còn mình thì chỉ mới bị lần thứ nhất mà đã ủ rũ chán nản như vậy . . .

“Cô thật sự rất dũng cảm.” Vương Tuệ Hân xúc động nói: “Nếu là tôi thì tôi nhất định sẽ tránh xa tên đàn ông đó, càng xa càng tốt.”

Trương Nghiên cười nói: “Tôi cũng không muốn làm ni cô, có thể chơi đùa yêu đương với đàn ông, chỉ cần không để mình ngầy ngốc trầm luân là được.”

Vương Tuệ Hân chỉ lắc đầu, cũng không nói gì. Bảo cô chơi đùa với người ta, cô không làm được, làm sao có thể yêu mà không trầm luân chứ?

Như vậy thì còn có thể gọi là yêu sao?

Trương Nghiên đảo mắt, cười cười nói: “Cô dường như là một người nghiêm túc, những người ngoan ngoãn như cô, tốt nhất là nên tránh xa A Kính ra một chút, tránh ình bị tổn thương.”

Sao lại nói sang chuyện này rồi? Vương Tuệ Hân mờ mịt nhìn cô ta.

Trương Nghiên ra vẻ hung ác, nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: “A Kính là playboy chính hiệu đấy, mấy người như cô chỉ là con cừu nhỏ, không đủ để cậu ta nhét kẻ răng đâu.”

Vương Tuệ Hân vội vàng khoát tay: “Cô hiểu lầm rồi, tôi và Tạ Kính không phải là cái loại quan hệ đó.”

“Tôi không nhìn lầm đâu.” Trương Nghiên cười hì hì nói: “A Kính có ý với cô đấy.”

Vương Tuệ Hân khẽ giật mình, khuôn mặt nóng lên.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Trương Nghiên quay sang nhìn Tạ Kính, cười nói: “Bí mật.”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vương Tuệ Hân, Tạ Kính chỉ vào ly rượu của cô, cất tiếng hỏi: “Em đã uống mấy ly rồi?”

Vương Tuệ Hân cảm thấy may mắn vì sau khi mình uống rượu thì khuôn mặt sẽ đỏ lên, nếu không thì cô quả thực rất lúng túng: “Bốn ly rồi.”

“Yên tâm, còn biết được mình đã uống mấy ly, chứng tỏ là chưa có say.” Trương Nghiên ngẫm hiểu, nháy mắt với Vương Tuệ Hân.

“Em muốn về chưa?” Tạ Kính hỏi.

“Sao vậy? Tôi vừa đến không bao lâu mà các người đã muốn về rồi sao?” Trương Nghiên trêu chọc.

“Đồ trong nhà bị hỏng rồi, tôi phải về sửa nữa.” Anh vốn định để Vương Tuệ Hân thư giãn một tí chứ thật ra cũng không có ý định ở lại lâu.

Vương Tuệ Hân cũng gật đầu: “Nên về thôi.”

Đầu óc cô cũng có chút choáng váng rồi.

“Lần sau lại nói tiếp nhé.” Cô nghiêng đầu nói với Trương Nghiên, sau đó cầm túi xách bước ra ngoài.

Thấy bước chân của cô hơi xiêu vẹo, Tạ Kính đỡ lấy cánh tay của cô, quay đầu nói với Trương Nghiên: “Chúng tôi về trước đây.”

“Thật mất hứng.” Trương Nghiên bĩu môi.

Tạ Kính quay sang quây bar phát tay với Viên Hồng Phạm, lúc này khi sửa ống nước thì anh cũng đã nói mình phải về sớm, vì vậy Viên Hồng Phạm cũng không nín kéo, chỉ lớn tiếng nói một câu ——

“Mai lại đến nhé!”

Tạ Kính đỡ Vương Tuệ Hân đi tới cửa thì lại nghe thấy cô nói: “Tôi tự đi được, tửu lượng của tôi phải uống được năm sáu ly, lúc này mới chỉ uống có bốn ly thôi, tôi đã say đâu.”

Tạ Kính đẩy cửa ra, buồn cười nói: “Em còn biết mình có thể uống bao nhiêu ly cơ à?”

“Đúng vậy, hồi đại học tôi đã từng đến pub với đám bạn . . .”

“Đại học cũng qua mấy năm rồi, tửu lượng cũng sẽ giảm.” Anh vẫn dìu cô bước đi.

“Vậy sao?” Vương Tuệ Hân ngẩng đầu nhìn anh: “Chả trách tôi cứ cảm thấy chóng mặt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ rực, ánh mắt mông lung khiến cho người ta thật muốn ôm vào lòng để hôn một cái, nếu như sự tự chủ của anh không mạnh thì chắc là đã sớm cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu của cô rồi.

“Lúc không có tôi ở bên cạnh, em đừng uống nhiều như vậy.” Anh dìu cô sang bên kia đường, lại không quên dặn cô. Đáng vẻ đáng yêu và mê người này của cô, càng ít người thấy càng tốt.

Cô gật gật đầu: “Tôi ít khi uống lắm, mượn rượu giải sầu càng sầu thêm mà thôi.”

Cô nói vô cùng nghiêm túc . . . khiến anh không nhịn được mà bật cười.

“Anh cười cái gì vậy?” Cô nhún mày.

Sau khi dẫn cô qua đường, anh mới lên tiếng, nói: “Tôi cảm thấy em thật đáng yêu.”

Cô tròn to mắt, khuôn mặt nóng bừng, miệng nhỏ khê nhếch lên, bỗng nhiên bật thốt: “Trương Nghiên nói anh là playboy.”

Sắc mặt anh lập tức tối sầm, cái bà chị Trương Nghiên này, lại nói xấu sau lưng mình! Tính xấu của chị ta đến chết vẫn không đổi, cứ thích làm mấy cái chuyện này.

“Em tin chị ta sao?”

Vương Tuệ Hân nhún mày: “Tôi không biết.”

Cô không quen anh, cũng không biết Trương Nghiên, làm sao có thể nói tin hay không tin được?

Nghĩ đến cử chỉ thân mật và mập mờ của anh đối với mình, Vương Tuệ Hân lại không nhịn được mà suy nghĩ vẩn vơ, anh ta phóng điện với cô là vì thích cô sao? Hay lại giống như ong ong bướm bướm, cứ thấy hoa là bu đến?

5. Chương 5

Chương 5

Vương Tuệ Hân sợ hãi lui về phía sau, đến khi chạm vào ghế sofa sau lưng thì rốt cuộc không còn đường lui nữa.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô đẩy anh rồi lại hét to như để ỉnh thêm can đảm: “Đừng nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu.”

Tạ Kính vốn đang tức giận, nghe cô nói thế thì lại không nhịn được mà lập tức cười phá lên: “Anh giết em làm gì? Phụ nữ bọn em hay có chứng vọng tưởng à?”

Giọng điệu giễu cợt của anh càng làm cô thẹn quá hóa giận, bàn tay trắng nõn vung lên tát anh.

“Cút ngay cho tôi!” Cô nhắc chân, muốn đá anh ra ngoài.

Tạ Kính nhìn cô la lối om sòm, hệt như một con mèo hoang, vừa cào vừa đá, chỉ là lúc cô sắp đá lên bụng anh thì anh khê hô lên một tiếng, lập tức chụp lấy bắp chân của cô, bàn tay cô cứ thế mà cào lên tóc anh.

Anh rên lên một tiếng đau đớn, không thể giữ bình tĩnh, vội vàng dùng cả tay và chân đè cô xuống ghế sofa, để cô không thể động đậy, bàn tay to lớn nắm chặt lấy hai tay đang đánh loạn của cô.

“Em đánh thì đánh, nhưng đừng có cào tóc anh, đau chết đi được.” Da đầu anh suýt chút nữa bị cô cào bong ra rồi.

Vương Tuệ Hân giãy giụa, đôi mắt bởi vì tức giận mà càng trợn to: “Thả tôi ra!”

“Không thả.” Anh đâu có bị ngu, thả cô ra để cô đánh anh sao?

“Thả tôi ra. . .” Cô kêu to, không ngừng giãy giụa để trốn thoát.

Anh lại càng hít sâu một hơi, cảm giác đường cong mềm mại của cô đang áp sát vào anh.

“Em mà còn lộn xộn nữa thì hậu quả tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Vì muốn cường điệu tính nghiêm trọng, anh áp sát về phía cô.

Vật cứng rắn nóng hổi dán sát ở trên bụng khiến khuôn mặt cô lập tức cứng đờ, sắc mặt bỗng chốc đỏ bừng.

“Tôi không cần, anh thả tôi ra. . .” Giọng nói của cô mang theo sự khẩn cầu.

Thấy đáng vẻ méu máo như chực khóc của cô, anh thở dài.

“Anh sẽ không làm thế với em.” Anh buông tay cô ra.

Cô tức giận đập mạnh vào bả vai anh.

“Anh rút đi, khổn kiếp. . .” Nói xong, cô tủi thân bật khóc.

Anh thở dài. Đúng là phụ nữ, anh vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi, lúc thì tức giận, lúc thì lại khóc, Tứ Xuyên biến mặt (*) còn không nhanh bằng các cô.

(*) Chỉ nghệ thuật diễn kịch đặc thù của Tứ Xuyên, biến hoá nét mặt biểu hiện tình cảm nội tâm nhân vật.

“Em đừng khóc nữa được không? Là lỗi của anh.” Anh ôm cô, để cô ngồi trên đùi mình, vỗ về sau lưng để trấn an cô.

“Anh bắt nạt tôi.” Cô vừa khóc, vừa nói: “Anh ôm xong chưa? Tránh ra!”

“Được, đều tại anh không tốt.” Anh ôm cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Là anh sai rồi, anh thừa nhận mình có ý đồ xấu, từ lần đầu tiên nhìn thấy em thì anh đã muốn em rồi.”

Vương Tuệ Hân ngây người, lại không biết rằng ấn tượng đầu tiên trong lòng bọn họ đều bất đồng.

“Anh nói là vừa thấy đã yêu sao?” Về mặt của cô đầy nghi hoặc. Lúc ấy rõ ràng anh không quá cao hứng, cũng không có dáng vẻ điên đảo vì cô: “Không phải lúc đó anh đang say rượu sao?”

Tạ Kính ho nhẹ một tiếng, lập tức hiểu được ấn tượng đầu tiên của cô và mình đều khác nhau, chẳng qua anh sẽ không ngốc mà nói cho cô biết, anh đã từng lén lút vào nhà, trông thấy cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đầy gợi cảm.

“Say rượu cũng không ảnh hưởng đến thị lực, anh vừa trông thấy em thì đã thích em rồi.” Anh phóng lao nên đành phải theo lao: “Còn nữa, bao cao su là anh mua lúc chúng ta đi siêu thị, anh không có thói quen mang theo bao cao su trong người, cũng không phải là playboy gì đó, đừng gán cho anh cái tội danh đó.”

Vương Tuệ Hân nghe anh nói là mua bao cao su lúc đi siêu thị, cô tức giận, khẽ im lặng một chút, trong đầu lại ngẫm nghĩ, không đúng, anh ta mua bao cao su ở siêu thị . . . chứng tỏ là anh ta đã có âm mưu . . .

“Anh đã có âm mưu từ trước ——”

“Đừng tức giận.” Anh lập tức cắt ngang lời cô: “Chẳng phải anh đã nói là thích em sao? Mua trước chỉ để phòng ngừa, anh căn bản cũng không đoán trước được là sẽ gặp Viên Hồng Phạm, càng không phải cố ý kéo em đi uống rượu. . .”

Về mặt anh bất đắc dĩ: “Đừng nghĩ anh hư hỏng như vậy có được không? Anh cũng không hề biết trước, chuyện hôm nay chỉ phát sinh một cách tự nhiên mà thôi, dựa vào mị lực của anh, cho dù em không uống rượu thì anh cũng có thể kéo em lên giường được.”

Vương Tuệ Hân vốn còn đang nửa tin nửa ngờ, nhưng lại nghe thấy anh khoa trương nói một câu cuối cùng, cô tức giận suýt chút nữa thì bật ngửa, sao lại có loại người ngạo mạn như vậy chứ?

Thấy hai mắt cô tóe lên lửa giận, anh giật mình vì đã lỡ mồm, lại vội vàng nói: “Đừng tức giận, đói bụng chưa? Chờ em ăn no rồi anh sẽ để cho em trút giận.”

Vương Tuệ Hân lại hung hăng đánh anh hai cái, sau đó mới tức giận bưng tô mì lên ăn, đem sự tức giận trút vào đồ ăn.

Nghe anh nói nữa thì chỉ khiến cô càng thêm tức giận mà thôi, dù sao nói tóm lại thì anh ta chính là một tên sắc lang khôn kiép.

Hừ, lại còn là một cảnh sát cơ đấy, đúng là “có giấy phép lưu manh” mà.

Thấy cô phùng má, khuôn mặt căng tròn, anh khẽ cười trộm. Dáng vẻ này của cô quả thực là khiến anh có một loại cảm giác vui vẻ khó hiểu, khiến cho anh có một loại kích động muốn âu yếm vuốt ve, nhưng lại phải cố gắng kiềm chế, bây giờ mà không biết điều đi trêu chọc cô, không khéo cô lại quăng cho anh một cái bạt tai đấy.

Thấy anh nhìn chằm chằm vào mình, Vương Tuệ Hân có chút mất tự nhiên nói: “Tôi quyết định rồi, tôi ngủ trong nhà, anh đến nhà kho ngủ đi.”

Nhìn ánh mắt anh tràn đầy dự vọng, nhất định là không có ý tốt, cô không muốn lại bị anh kéo lên trên giường một lần nữa.

“Anh muốn ngủ cùng em.”

“Không được.” Cô cự tuyệt, khuôn mặt tức giận đến phình to: “Anh không thể như vậy, hãy cho tôi một chút thời gian, tôi muốn suy nghĩ lại. . .”

Nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt của cô đã có chút khẩn cầu. Tuy anh nói rằng anh đối với cô là vừa thấy đã yêu, nhưng bây giờ cô thật sự vẫn vô cùng hoang mang, cô cần được yên tĩnh một chút.

Tạ Kính căn bản không muốn đáp ứng cô, anh là một người đàn ông bằng xương bằng thịt đấy, đã sớm qua cái tuổi thiếu niên yêu đương trong sáng rồi, một khối thịt đặt ngay trước mắt, hơn nữa lại còn là một khối thịt ngon lành mà anh đã từng được ném thử, vậy mà cô lại cương quyết muốn lấy về.

“Anh sẽ bị đói bụng mà chết mất.” Anh khẽ than thở một tiếng.

Cô bật cười: “Đừng làm trò.”

Anh vươn tay muốn ôm cô, nhưng cô lại nhìn ra âm mưu của anh, lập tức nhảy ra khỏi ghế sofa, vội vàng trốn vào trong phòng, đóng cửa rầm một tiếng, sau đó khóa cửa lại.

“Để tôi yên lặng một chút.”

Anh còn có thể làm gì được đây?

Chẳng lẽ lôi cô ra khỏi phòng sao?

Tạ Kính thở dài, chỉ có thể ôm hận quay về nhà kho ngủ, chẳng qua, anh chắc chắn sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, anh có lòng tin có thể khiến cô thay đổi suy nghĩ, chỉ cần cô rơi vào tay anh. . .

Tạ Kính đắc ý cong môi, nghĩ đến lúc ôm cô hòa tan vào trong ngực mình, nghĩ đến tiếng kêu phóng đảng của cô, cảm nhận sự nóng bỏng bao chặt lấy anh. . . Anh run rẩy, cố gắng ngăn lại suy nghĩ của chính mình, nếu không đêm nay anh chỉ có thể làm bạn với nước lạnh mà thôi.

Mặc dù biết chuyện trai gái yêu nhau là nhiều vô kể, nhưng Vương Tuệ Hân vẫn cho rằng mình là tuýp người truyền thống, đầu tiên phải làm quen trước, sau đó trở thành bạn bè, sau khi xác định đều thích nhau thì mới có thể tự nhiên trở thành người yêu.

Không ngờ Tạ Kính lại là loại người nghiêng về tiếp xúc bằng thân thể, chỉ cần nhìn vừa mắt và có cảm giác thì anh sẽ không tránh né chuyện quan hệ với người khác phái, đối với cô mà nói, như vậy thì khác gì động vật?

Tạ Kính nói thích cô, cô cũng không hề nghi ngờ, trước khi bọn họ phát sinh quan hệ thì cô đã mơ hồ cảm giác được anh có ý với mình, nhưng khi đó cô chỉ sợ là mình đoán bừa nên cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Mặc dù người ta thường nói bởi vì có quan hệ tình dục nên mới yêu nhau, linh hồn và thể xác có thể tách ra, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng là người như vậy, cô không phủ nhận mình cũng có chút hảo cảm đối với Tạ Kính, nhưng hảo cảm vẫn còn cách khá xa với chuyện yêu đương.

Cô hy vọng có thể từ từ làm quen với anh, thế nhưng anh lại dùng tốc độ hỏa tiễn, trực tiếp bỏ đi tất cả các bước yêu đương, tiến thẳng lên giường, cô nghĩ thế nào cũng không thể cảm thấy dễ chịu, đây cũng là do tác động của giá trị quan.

Vương Tuệ Hân bực bội giật giật tóc, quyết định tìm Giản Hữu Văn để tâm sự, nghe thử ý kiến của cô ấy. Lúc lấy điện thoại từ trong túi ra thì cô mới nhớ tới ngày hôm qua, bởi vì liên quan đến Bành Ngạn Kỳ nên cô đã tắt nguồn điện thoại. . . Lại nhớ tới Bành Ngạn Kỳ, tâm tình của cô càng thêm tụt dốc.

Sao gần đây lại có nhiều chuyện đáng ghét như vậy?

Cô do dự trong chốc lát rồi mở điện thoại lên, lại lập tức nhận được một tin nhắn, trên đó viết ba chữ: “Thật xin lỗi.” Mặc dù không có đề tên nhưng chỉ cần dùng đầu gối để suy nghĩ thì cô cũng biết là ai gửi rồi.

Không hiểu một cảm giác tức giận từ đâu vọt tới, ngoại trừ xin lỗi thì Bành Ngạn Kỳ cũng không giở trò gì khác, cô lập tức xóa bỏ tin nhắn, mắt không thấy thì tâm không phiền. Đã sắp kết hôn rồi mà còn nhắn ‘thật xin lỗi’ với cô để làm gì? Không thể hiểu nổi! Phương Khải Ly cũng đã mang thai, chuyện này còn có thể là giả sao? Cũng chẳng có ai cầm súng ép anh ta lên giường với Phương Khải Ly.

Sau đó lại có một tin nhắn khác gửi đến, là Giản Hữu Văn gửi lúc tối qua, hỏi có phải là tâm tình của cô không tốt hay không? Sao lại không mở máy?

Vương Tuệ Hân lập tức gọi điện cho bạn tốt, Giản Hữu Văn vừa bắt máy đã vội vàng hỏi: “Cậu không sao chứ? Sao lại khóa máy vậy?”

Vương Tuệ Hân cố tình nói: “Sao thế? Sợ mình nghĩ quẩn sao? Cậu cũng quá coi trọng Bành Ngạn Kỳ rồi.”

Vẫn là không nên nói ra chuyện Bành Ngạn Kỳ âm hồn không tan, nếu không, Giản Hữu Văn chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nghe giọng nói của cô có vẻ bình thường, Giản Hữu Văn thở phào, cười nói: “Đúng đấy, phải có loại khí thế này mới đúng, cậu không có việc gì thì mình an tâm rồi, chẳng qua nếu cậu muốn náo loạn tiệc cưới thì mình cũng sẽ liều mạng giúp cậu.”

Vương Tuệ Hân bật cười: “Sao tớ lại nhảm chán đến mức đó chứ?”

So với Bành Ngạn Kỳ thì Tạ Kính mới là người khiến cô phiền não, ý nghĩ này làm cô khẽ giật mình, lại lập tức cười khổ. Lúc Giản Hữu Văn thấy cô vừa chia tay với Bành Ngạn Kỳ, cả ngày như người mất hồn, dùng nước mắt để rửa mặt thì đã từng nói là muốn giới thiệu người đàn ông khác cho cô.

“Dùng tình yêu mới để chữa lành vết thương là cách tốt nhất.”

Cô còn nhớ rõ, Giản Hữu Văn đã nói câu đó như chém đinh chặt sắt vậy, lúc ấy cô đã nghiêm túc cự tuyệt, mặc dù người ta thường hay dùng cách này để chữa lành vết thương, thế nhưng cô lại không thể làm người vô trách nhiệm như vậy, không thể bắt công với người mình kết giao.

Chẳng qua bây giờ cũng đã qua một năm rồi, mặc dù trong lòng cô đã không còn tình cảm với Bành Ngạn Kỳ như trước nữa, chỉ là mỗi lần nghĩ đến bọn họ chụp giấy chứng nhận kết hôn đăng lên trên mạng thì

trong lòng cô lại cảm thấy bức bối, tâm tình khó chịu, lại như có một giọng nói khác vang lên, trách cô thật không có tiền đồ, lại càng khiến cô thêm phiền não.

Nhưng bây giờ thì khác, cô và Tạ Kính lại làm loạn như vậy, mơ mơ hồ hồ mà tiến thẳng lên giường. Chuyện của Bành Ngạn Kỳ đã bị gạt sang một bên, không còn quan trọng như vậy nữa, dường như Tạ Kính đã trở thành nguyên nhân duy nhất khiến cô phiền não.

Chả trách khi vừa mất đi một người thì người ta lại vội vàng tìm đến một người khác để chữa lành vết thương, đây căn bản là cách tốt nhất để dời đi sự chú ý.

“Đang nghĩ gì vậy? Tổ gọi này giờ mà không trả lời.” Giản Hữu Văn hơi cao giọng, nói.

“Mình. . .” Vương Tuệ Hân ngẫm nghĩ rồi nói: “Ngày hôm qua có một người đàn ông nói thích mình.”

Cô tự động bỏ qua chuyện bọn họ đã lẩn lộn trên giường để không hù chết Giản Hữu Văn.

Quả nhiên, cô vừa nói là có đàn ông thích mình thì Giản Hữu Văn lại kinh hãi thốt lên.

“Cái gì? ! Ai? Sao hai người lại biết nhau? Sao anh ta lại đột nhiên nói thích cậu. . .”

Liên tiếp câu hỏi được đặt ra, Vương Tuệ Hân vội vã hô ngừng.

“Cậu hỏi một tràng như thế thì mình trả lời thế nào? Bất tự cũng còn chưa xem đâu, hơn nữa mình có cảm giác anh ta có vẻ xem trọng nhục dục.”

Giản Hữu Văn bật cười: “Người đàn ông nào mà không xem trọng nhục dục? Chỉ cần anh ta không phải là loại lưu manh háo sắc là được rồi.”

“Cũng chưa biết được.” Vương Tuệ Hân thở dài: “Anh ấy là cảnh sát, thoát nhìn thì có vẻ nghiêm túc, hơn nữa còn là chủ nhà chỗ tớ đang ở.”

“Gần quan được lộc.” Giản Hữu Văn cười gian nói.

“Anh ấy có ý với mình, còn bảo là muốn bọn mình kết giao, nhưng mà tớ vẫn cảm thấy quá nhanh. . . .”

“Oa, động tác của anh ta nhanh thật đấy, chẳng lẽ anh ta đối với cậu là vừa thấy đã yêu?”

“Tớ không biết nữa.”

Vương Tuệ Hân kể lại ngắn gọn về lần đầu tiên hai người gặp mặt, lúc ấy Tạ Kính căn bản là say rượu đến bất tỉnh nhân sự, cô thật không có cảm giác vừa thấy đã yêu hay bong bóng màu hồng gì cả.

“Kỳ thực cậu cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy, cậu càng do dự thì lại càng chứng tỏ cậu có cảm giác với anh ta, nếu không thì đã sớm cự tuyệt rồi.” Giản Hữu Văn nói trúng tim đen của cô.

Vương Tuệ Hân khẽ giật mình, giống như vừa bị người ta đánh một cái.

“Đợi mình một chút, mình có việc phải giải quyết.”

“Cậu làm đi.” Vương Tuệ Hân ngăn lại, nói: “Để tan làm rồi nói sau.”

“Cũng được, vậy buổi tối mình gọi lại cho cậu, đừng có khóa máy nữa đấy.” Giản Hữu Văn dặn dò.

“Được rồi, bye nhé.” Vương Tuệ Hân cúp điện thoại, ngẩn ngơ ngồi xuống ghế sofa.

Lúc Tạ Kính đi vào thì trông thấy dáng vẻ ngây ngốc này của cô, đôi môi khẽ mím lại, hai mắt vô thần nhìn xa xăm, trong tay còn cầm điện thoại di động, anh không nhận được mà mím môi, cố tình đến trước mặt cô, hươ hươ tay.

Vương Tuệ Hân cảm thấy có gì đó ở trước mặt mình, lúc hồi thần lại thì mới phát hiện khuôn mặt Tạ Kính mang theo ý cười, cô lập tức buồn bực nói: “Anh làm gì vậy?”

Anh buồn cười hỏi: “Sao em lại ngồi ở đây thần thờ như vậy?”

“Không liên quan đến anh.”

Nói xong mới phát hiện giọng điệu của mình có chút ác liệt, Vương Tuệ Hân không muốn tức giận với anh, nhưng không hiểu sao cứ nhìn thấy anh là lửa giận trong lòng cô lại bùng lên.

“Vừa xuống giường đã trở mặt, thật vô tình mà.”

Giọng điệu trêu chọc của anh càng làm cô thêm buồn bực, không thèm nghĩ ngợi mà vươn tay ra đánh anh, nụ cười đắc ý trên khuôn mặt anh liền biến mất, lại chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực đã giữ được tay cô.

“Em đó, cứ tức giận là trở nên bạo lực.” Anh cười trêu nói.

Lời nói của anh lại có vẻ thân mật khiến cô thoáng chốc đã đỏ mặt, theo phản xạ, cô giơ tay còn lại ra định đánh anh, thế nhưng vẫn bị anh bắt được.

“Thả tôi ra!” Cô tức giận quát.

Tạ Kính đang muốn trêu chọc cô thì bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng cười của thím Mẫn.

“Xem ra hai người đúng là đang ở chung với nhau rồi.”

Vương Tuệ Hân quay đầu lại thì thấy thím Mẫn đang cầm một cái nồi đứng ở trước sân, sắc mặt vui vẻ nhìn bọn họ, khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng. Tư thế của bọn họ lúc này quá mức mập mờ.

“Thả tôi ra.” Vương Tuệ Hân cắn răng nói.

Tạ Kính biết da mặt cô mỏng nên cũng lập tức buông tay, bình tĩnh nói với thím Mẫn: “Cháu nghĩ thấy mùi thịt hầm thơm quá.”

Thím Mẫn vui vẻ đi tới.

“Biết cháu thích nên thím đã đặc biệt hầm cách thủy đấy.” Thím Mẫn đem nồi thịt để lên bàn trà trước ghế sofa.

“Cháu đi xuống nhà một chút.” Vương Tuệ Hân không dám nhìn thím Mẫn, cô vội vàng chạy vào trong phòng bếp.

Thím Mẫn cười cười đẩy Tạ Kính: “Cháu và cô giáo Vương đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tư thế vừa rồi của bọn họ mập mờ như vậy, nhất định là đã vừa mất nhau rồi.

“Xảy ra chuyện gì cơ?” Tạ Kính mở nắp vung ra.

“Đừng có giả vờ, cháu còn muốn gạt ta sao?” Thím Mẫn đánh vào vai anh, vẻ mặt nhiều chuyện, nói: “Cô giáo Vương tốt như vậy, cháu phải nhớ giữ chặt đấy.”

“Da mặt cô ấy mỏng lắm, thím đừng nói lung tung kéo cô ấy lại tức giận.” Tạ Kính nói. Anh bị thím Mẫn chọc ghẹo vài câu thì cũng chẳng sao, nhưng da mặt của Vương Tuệ Hân mỏng như vậy, chỉ sợ cô nghe được thì sẽ thẹn quá hóa giận.

“Sao lại tức giận? Đây là chuyện tốt mà?” Thím Mẫn khó hiểu hỏi.

Tạ Kính lắc đầu nhìn bà: “Thím Mẫn, thím đừng xen vào chuyện của người khác, cứ lo chuyện của mình đi.”

Thím Mẫn ngẫm lại cũng cảm thấy đúng, Tạ Kính có duyên với phụ nữ như vậy, sao còn cần bà phải xen vào chứ? – “Cháu cũng đừng nên khiến cô giáo Vương đau lòng.”

Sao lại nói cứ như anh là kẻ bạc tình vậy? Tạ Kính châm chọc nói: “Cháu còn đang sợ cô ấy đã thương lòng cháu nữa ấy chứ.”

“Ha. . .” Thím Mẫn lại bật cười ha hả, giống như đang nghe chuyện cười: “Ôi trời, buồn cười chết mất, cháu vậy mà cũng có lúc bị phụ nữ làm đau lòng cơ à? Chẳng phải cháu nói mình là tình thánh sao?”

Tạ Kính lập tức nói: “Nói giỡn thôi. . . vậy mà thím cũng cho là thật à?”

Lúc trước bởi vì lời nói của Trương Nghiên mà Vương Tuệ Hân đã nhận định anh là playboy, nếu lại để cho cô nghe thấy lời này của thím Mẫn thì . . . chẳng phải càng thêm khẳng định là mình phong lưu sao?”

Anh theo bản năng quay đầu nhìn vào phòng bếp, quả nhiên là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, Vương Tuệ Hân cũng vừa đúng lúc đứng ở cửa phòng bếp nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Trong lòng anh khẽ giật nảy, đang định há mồm lên tiếng thì Vương Tuệ Hân lại trừng mắt liếc anh một cái, sau đó xoay người trở vào phòng bếp.

Thím Mẫn tự vả miệng mình, vội vàng sửa miệng: “Thím đùa đấy, cô giáo Vương, cháu đừng để ý.”

Bà chạy về phía phòng bếp.

Tạ Kính vội vàng ngăn lại, nhỏ giọng nói: “Thím Mẫn, thím cứ về trước đi.”

Anh nháy mắt ra hiệu, ý bảo mình sẽ tự biết cách đối phó, bà đừng ở lại chỉ thêm phiền.

“Không cần ta giải thích sao?” Thím Mẫn cũng cố ý hạ thấp giọng.

“Không cần, không cần đâu.” Tạ Kính lắc đầu.

“Được rồi, ta đi trước đây, nếu không được thì cứ đến tìm ta.” Thím Mẫn vỗ vỗ bả vai của anh, sau đó xoay người rời đi.

Tạ Kính không nhận được mà lão đảo. Rốt cuộc anh đã tạo ra cái nghiệt gì, sao mọi người bên cạnh cứ luôn không ngừng gây khó dễ cho anh.

Bước vào phòng bếp, Vương Tuệ Hân vừa nhìn thấy anh thì lại mở tủ lạnh, giả vờ bận rộn, không biết là đang tìm cái gì.

Anh họ nhẹ một tiếng: “Giận à?”

“Không có.” Cô lạnh nhạt trả lời.

Anh sờ sờ mũi: “Thím Mẫn chỉ nói đùa thôi mà.”

Cô vẫn quay lưng lại, giả vờ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Anh thở dài, duỗi tay ra ôm lấy eo cô, kéo cô về phía mình.

Vương Tuệ Hân bị anh ôm như vậy thì sợ hãi kêu lên một tiếng: “Anh làm gì vậy?”

Cô tức giận đánh vào tay anh.

“Anh không phải là hạng người như vậy, nếu như em không có ý gì với anh thì sau này anh sẽ không làm phiền em nữa.” Anh không để ý đến cô đang giãy giụa, chỉ nghiêm túc nói.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Anh rất thích em, nhưng bám đuôi không phải là phong cách của anh.” Anh giơ tay cam đoan: “Suy nghĩ của anh rất đơn giản, anh thích em, em cũng không ghét anh, chúng ta cũng đều độc thân, vậy tại sao lại không thể thử một lần?”

Trực giác của cô thầm mắng anh vô lại, nhưng trong lòng cũng hiểu được anh là đàn ông, đàn ông thì không suy nghĩ phức tạp như phụ nữ, chỉ cần thích là có thể lên giường, hưởng chi là kết giao.

Nghĩ đến Bành Ngạn Kỳ, Vương Tuệ Hân không khỏi căm hận. Lúc ấy cô và Bành Ngạn Kỳ cũng trải qua tình tự như cô mong muốn, nhưng chẳng phải hôm nay đã thành công đã trăng rồi hay sao? Chẳng qua, nói thì nói thế, nhưng làm sao có thể dễ dàng thay đổi quan điểm của một người được?

Cô thở dài: “Tôi có thói quen làm bạn trước, tôi căn bản vẫn chưa biết gì về anh, vậy mà lại . . . lại . . .”

Thấy cô xấu hổ không biết nói thế nào, anh ngẫm hiểu, nói tiếp lời cô: “Lại lên giường.”

Cô căm tức nhìn anh. Cũng không phải là chán ghét anh đến mức ấy, chỉ là trở tay không kịp để cho anh kéo lên giường, sao cô có thể không tức giận và bất bình cơ chứ?

Anh trấn an nói: “Anh hiểu ý của em, để anh nói rõ bối cảnh gia đình và xuất thân của anh cho em biết, bảo đảm là không hề vi phạm pháp luật.”

Cô bật cười, lại trừng mắt nhìn anh: “Anh biết tôi không phải là nói đến chuyện này, tôi hy vọng chúng ta hãy từ từ tiến từng bước một.”

Về mặt anh khó xử. Anh thật sự không muốn làm hòa thượng nha, cũng đã nếm thử hương vị của cô rồi, sao có thể nói ngưng là ngưng được? Chẳng lẽ muốn anh ghen chết sao? Xem ra anh cần phải sử dụng một chút thủ đoạn rồi.

“Từ từ là cực hình với anh đấy.” Anh ôm chặt cô, để cho cô cảm nhận được dự vọng của mình: “Anh có thói quen trực tiếp tiến vào vấn đề chính.”

Cách một lớp quần, vật cứng rắn ở bên dưới tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, Vương Tuệ Hân thật sự là mắc cỡ muốn chết, cô buồn bực nói: “Anh. . .”

Anh trực tiếp chặn môi cô lại, cô tức giận đẩy anh.

“Ừm. . . đừng. . .” Cô quay đầu đi.

Anh cũng đuổi theo: “Hôn môi là được rồi.”

Vương Tuệ hân còn hơi chần chừ thì anh đã phủ lên môi cô, tiến quân thần tốc, đoạt lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Cô bị anh khiêu khích đến toàn thân nóng bừng, anh lại một lần nữa cuốn lấy lưỡi cô, nhắm nháp, trêu đùa cô, cô chưa từng trải qua nụ hôn tuyệt vời như vậy, thân thể giống như một khối bơ đang dần dần tan chảy.

Tạ Kính phải cố gắng lắm mới khắc chế được mình không cởi sạch quần áo của cô, anh cảm thấy vấn đề lớn nhất của cô chính là suy nghĩ quá nhiều, thay vì đấu võ mồm với cô, không bằng sử dụng nụ hôn làm đầu óc cô choáng váng.

Khi anh hôn lên vành tai và cổ thì cô thở hổn hển ôm chặt anh, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng nước sôi.

“Nước. . . nước sôi.” Nghe thấy giọng nói mềm nhũn của mình, Vương Tuệ Hân tỉnh táo lại không ít.

Anh chưa thỏa mãn, hôn cô thêm vài cái nữa rồi mới chịu buông ra, cô đứng không vững, suýt chút nữa thì té nhào xuống đất, may mà anh phản ứng nhanh, vươn tay ra đỡ cô.

Cô ngẩng đầu, lại trông thấy nụ cười đầy gợi cảm của anh, cộng thêm vẻ mặt tự cao tự đại khiến lửa giận trong cô bùng chốc bùng lên.

“Tránh ra.” Cô tức giận đẩy anh.

“Đừng giận mà, để anh làm cho, em nghỉ đi.”

Anh khẽ cười rồi đem nước đổ vào trong nồi nấu.

Vương Tuệ Hân nghiêng răng nghiêng lợi đứng sau lưng anh, chỉ hận không thể nâng chân đá anh.

Một ngày nào đó sẽ cho anh biết sự lợi hại của tôi. Cô tức giận vung tay nắm đá loạn xạ về phía anh, nhưng cũng không dám đánh thật, chỉ sợ anh tức giận sẽ lôi cô lên giường tử hình ngay tại chỗ.

Cô nhất thời tức giận, trong cơn kích động lại không chú ý đến mọi hành động của mình đều phản chiếu trên tấm kính, cho đến khi nghe thấy tiếng cười của Tạ Kính thì cô mới tỉnh lại, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Anh cười lớn rồi xoay người lại, vươn tay ra định ôm lấy cô: “Em thật là. . .”

Cô xấu hổ chạy ra bên ngoài: “Anh. . . khôn kiếp.”

“Sao lại mắng anh?” Anh vừa cười vừa đuổi theo cô.

“Anh đừng có lại đây, đi nấu mì đi.” Cô chạy ra phòng khách, sau đó vọt ra ngoài sân, chỉ hận không thể đào một cái hang để chui vào.

Tạ Kính đuổi theo hai bước, lại nghĩ đến da mặt mỏng của cô nên cũng không đuổi theo nữa, tránh cho cô thẹn quá hóa giận, nghĩ đến dáng vẻ cô vừa vươn tay nắm đá đá về phía mình, anh lại không nhịn được mà bật cười.

Quả nhiên là anh đã không nhìn lầm, cô đáng yêu tới nỗi khiến cho người ta muốn kéo vào lòng để ôm ấp yêu thương.

6. Chương 6

Chương 6

Sau khi cơm nước xong xuôi, vì tránh cho Tạ Kính ăn no rồi lại nghĩ đến chuyện linh tinh, Vương Tuệ Hân bảo anh dẫn mình đi dạo xung quanh triển núi.

Tạ Kính đương nhiên là hiểu được suy nghĩ của cô, cũng chiều theo ý cô, dẫn cô đi trên một con đường nhỏ, vừa đi vừa kể lại thời thơ ấu của mình.

“Trước kia anh hay trèo cây nhặt trứng chim, lội suối câu cá bắt tôm, suốt ngày đi nô đùa với đám bạn. Trong núi có nhiều thứ để chơi lắm, có khi bọn anh còn bắt cả rắn để dọa mấy đứa con gái nữa. . . .”

Thấy anh thoải mái kể về tuổi thơ của mình, Vương Tuệ Hân hâm mộ nói: “Lớn lên ở trên núi quả thực là thú vị.”

Đối với những người bạn nhỏ, núi rừng cũng giống như công viên trò chơi, vừa kích thích, vừa thú vị.

“Cứ vừa đến nghỉ hè là đám học trò của tôi cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.”

Nhìn núi rừng xanh biếc, mọi phiền não trong lòng cũng trở nên nhẹ như lá khô trên cành, Vương Tuệ Hân hít sâu một hơi, tinh thần vô cùng phấn chấn, nhìn quang cảnh xung quanh mình, núi non xanh thẳm, mây trắng lững lờ, bất kỳ cảnh vật nào cũng đều tô điểm cho bức tranh tuyệt mỹ này.

“Em thì lại rất đặc biệt đấy, có nhiều cô gái không quen với cuộc sống trên núi đâu.” Tạ Kính nhìn đến sự phấn chấn tràn ngập trong đôi mắt cô, trong lòng anh cũng cảm thấy thoải mái và vui vẻ.

Trước kia anh cũng đã từng đưa phụ nữ lên núi chơi, lúc đầu còn cao hứng bồng bồng, nhưng cũng chỉ được hai ngày thì đã chán nản muốn xuống núi. Phong cảnh đẹp thì có đẹp thật, nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy thì lại chả còn cảm giác gì, cuối cùng chỉ còn lại cảm giác nhàm chán, không còn gì thú vị, về sau anh lại đưa người bạn gái đó xuống núi.

“Lúc đầu cũng thấy không quen, nhưng bây giờ thì ổn rồi, chủ yếu là do tôi lười, ở nhà có thể lên mạng, xem TV, còn lại thì cũng chả có gì khác so với cuộc sống ở Đài Bắc.”

Cô ở Đài Bắc cũng ít khi ra ngoài chơi, chủ yếu toàn ở nhà.

“Tại sao em lại muốn lên núi dạy học?” Anh hỏi thăm.

Vấn đề này cô đã trả lời vô số lần, lần này cũng ung dung bình thản nói: “Bởi vì lương cao hơn, với lại tôi cũng thích núi.”

Nguyên nhân thật sự là bởi vì thất tình, chẳng qua là cô sẽ không ngốc đến nỗi nói cho anh biết.

Tạ Kính cũng không nghi ngờ gì, lại hỏi sang vấn đề khác, hai người trò chuyện rất tự nhiên, càng đi vào sâu trong rừng thì cây cối lại càng cao lớn, thỉnh thoảng anh sẽ hái vài quả dại cho cô ăn, chua chua ngọt ngọt, rất hợp khẩu vị của cô.

“Anh đi câu cá về nướng cho em ăn.” Anh dẫn cô đi về phía dòng suối.

“Không cần đâu. . .”

“Đi thôi.” Anh hào hứng kéo cô xuống dưới khe núi.

May là bên dòng suối không có bóng dáng của mấy người bạn nhỏ, nếu không thì cô chẳng biết phải giải thích quan hệ giữa mình và Tạ Kính thế nào, đương nhiên là mấy người bạn nhỏ đó sẽ không thể nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là vì trong lòng cô có quỷ nên mới lo sợ như vậy thôi.

Anh nhảy xuống một tảng đá lớn, đáp xuống mặt đất phía dưới, sau đó vươn tay về phía cô, ôm lấy cô đứng trên tảng đá lớn, cô thậm chí còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt.

Anh ôm cô thật chặt, lại không có ý định thả ra, chỉ ôm cô cười cười, dùng vẻ mặt vô lại nhìn cô, dự vọng thoáng chốc len lỏi lên toàn thân, chỉ đơn giản ôm cô thế này cũng đủ để khiến máu nóng trong người anh sôi sục.

Mà lúc này, nếu như Vương Tuệ Hân còn chưa hiểu được anh đang trêu chọc mình, vậy thì cô cũng quá ngu ngốc rồi.

“Buông tôi ra.” Cô đỏ mặt vỗ vào bờ vai anh.

“Được.” Anh cười toét miệng, dùng tốc độ vô cùng chậm để buông cô xuống, hưởng thụ cảm giác ấm áp và đường cong mềm mại của cô, cho dù không được ăn toàn bộ nhưng anh cũng muốn ăn vụng một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tuệ Hân giống như bị lửa đốt, cô chưa từng thấy ai vô lại như anh, bàn tay trắng nõn mang theo sự tức giận đập vào vai anh.

“Mau thả tôi ra.” Hai chân cô không thể chạm đất, chỉ có thể đá lung tung: “Anh đã đáp ứng với tôi. . .”

“Anh chỉ đáp ứng là không lên giường, cũng không hề nói là không được hưởng phúc lợi.” Giọng điệu của anh có chút không cam lòng: “Anh đã nhượng bộ lắm rồi đấy.”

“Anh. . .” Cô bị anh chọc giận đến không nói nên lời.

“Yên tâm, anh sẽ có chừng mực.” Anh hôn lên miệng nhỏ của cô.

Cô tức giận vùng vẫy, nhưng trước sau như một, cô vẫn không phải là đối thủ của anh, anh chỉ cần hôn nhẹ hai cái cũng đủ để khiến cho đầu óc cô choáng váng, cảm thấy lưng mình tựa vào tảng đá mang theo hơi ấm của ánh nắng mặt trời, vô cùng dễ chịu, lại cảm thấy tay anh đang vội vàng xoa trước ngực cô.

Cô bối rối cầu xin tha thứ: “Sẽ có người nhìn thấy mất. . .”

“Ở đây ít người đến lắm.” Anh thở dốc, cắn mút đôi môi cô: “Yên tâm, em không cho phép thì anh sẽ không làm chuyện đó ở nơi này đâu.”

Dục vọng nóng bỏng căng cứng của anh áp sát vào nơi tư mật của cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Cô hít mạnh một hơi, ngón chân khê cong lại, cặp đùi theo phản xạ kẹp chặt lấy eo của anh.

“Anh. . . rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô vừa giận vừa thẹn, giọng nói nức nở như sắp khóc đến nơi.

“Anh chỉ muốn sờ em.” Anh đột nhiên bắt lấy tay cô, kéo xuống phía dưới đặt lên đũng quần của mình: “Cũng muốn em sờ anh.”

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn rút tay về, thế nhưng anh lại không cho, lập tức sử dụng hết tất cả vốn liếng, hôn cô đến suýt chút nữa thì ngạt thở.

Vương Tuệ Hân chỉ cảm thấy thân thể nóng đến mức như muốn tan ra, ánh mặt trời chiếu lên trên người, đồ lót chẳng biết đã bị anh cởi từ lúc nào, khi nụ hoa ướt át bị anh liếm mút thì cô lại yêu kiều rên rỉ, hai tay lại theo phản xạ ôm lấy đầu anh, đôi chân gắt gao kẹp chặt anh.

Từng tia nắng chiếu xuống bọn họ, cảm giác ấm áp khiến cho người ta lười biếng không muốn động đây, Vương Tuệ Hân vừa cảm thấy ngượng ngùng, lại vừa cảm thấy hưng phấn lạ kỳ. Cô chưa bao giờ trần truồng ở ngoài trời chứ đừng nói đến làm chuyện ấy ở nơi này.

Cảm giác lo sợ bị người khác phát hiện cùng khoái cảm bên trong cơ thể hòa vào nhau tạo thành một thứ cảm xúc kỳ lạ, khi cách một lớp quần, anh dùng sức cọ xát lại khiến cô càng thêm run rẩy, khoái cảm mãnh liệt cứ thế dâng lên.

Thân thể của cô dường như đã bị nghiện bởi sự vui sướng mà anh đem lại, chỉ muốn mãnh liệt đáp lại anh.

“Tạ Kính, Tạ Kính. . .” Cô bối rối kêu tên anh.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Anh ngẩng đầu an ủi cô, giọng nói gợi cảm như đang trong cơn say, như hiểu rõ cô khát vọng điều gì, bàn tay anh tiến vào trong quần lót, ngón tay lập tức dính đầy hoa dịch.

“Em ướt rồi.” Anh khàn khàn nói, khoái cảm tột độ như sắp thiêu cháy cơ thể anh, cô đúng là một cô bé mẫn cảm.

Cô theo phản xạ kẹp lấy tay anh, vừa muốn đẩy anh ra, lại vừa muốn anh đến gần, mâu thuẫn này khiến cô cảm thấy thất bại.

“Đừng. . .”

Anh không đợi cô nói hết thì đã cúi xuống hôn lên miệng cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, dây dưa với chiếc lưỡi trơn mềm của cô.

Anh càng hôn càng khiến cô run rẩy, lại không tự chủ được mà rên rỉ, hai chân bắt đầu vặn vẹo.

Ngón tay anh bắt đầu thi triển ma pháp ở nơi tư mật của cô, khẽ vẽ vài vòng, lại khiến cô rên lên, móng tay cắm chặt vào lưng anh.

Lúc anh không thể chờ đợi mà trượt ngón giữa vào trong khe huyết chặt khít thì cô lại nức nở, trong lòng vẫn còn kháng cự nhưng thân thể thì đã không có cách nào không chế, cảm giác mất hồn này cứ thế mà bao bọc lấy cô.

“A. . . Tạ Kính. . .” Cô cuồng loạn cào lên lưng anh.

Nhưng anh vẫn không cho cô thỏa mãn, mỗi lần khoái cảm của cô tăng vọt đến gần biên giới thì anh lại bắt động, cô rất nhanh đã bị anh làm cho phát điên.

“Anh nhanh lên.” Móng tay cô lại cào mạnh lên lưng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại như chực khóc.

“Em muốn thì tự mình cầm đi.” Anh cất tiếng dụ dỗ, kéo tay cô đến chỗ sưng to phía dưới.

Về mặt chưa thỏa mãn dục vọng của cô thoáng chút ngượng ngùng, cô dùng tay kéo khóa quần và quần lót của anh xuống, sau đó nhanh chóng cầm lấy phallus nam đang căng cứng đến trường đau.

Anh khẽ rên lên một tiếng: “Tay em mềm quá, cầm chặt lấy nó đi. . .”

Dưới sự dẫn dắt của anh, cô chậm rãi vuốt lên vuốt xuống.

Tuy có chút không lưu loát nhưng cô cũng rất nhanh đã nắm được mấu chốt, nhìn anh rên rỉ qua từng động tác của mình, cô lại có cảm giác quân lâm thiên hạ (đứng đầu thiên hạ), khẽ cúi đầu nhìn thoáng qua, trông thấy vật cứng to lớn đang co giật trong tay mình, khuôn mặt cô lại đỏ lên.

Anh cất giọng khàn khàn, hỏi: “Thích không?”

Rồi lại như bị mê hoặc, khẽ cúi xuống hôn lên môi cô.

Cô nói không nên lời, bối rối buông anh ra, không hiểu tại sao mình lại trở nên dâm đãng như thế?

Thấy vẻ mặt xấu hổ của cô, anh biết cô lại suy nghĩ đến những chuyện linh tinh rồi.

Cúi xuống hôn lên môi cô, lại một lần nữa khiến đầu óc cô choáng váng.

Anh chỉ muốn hưng hăng tiến sâu vào trong cơ thể cô, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô thì anh lại do dự, anh chỉ sợ nếu như cứ cố chấp làm theo ý mình thì sau khi cô tỉnh lại sẽ càng tránh xa anh hơn.

Muốn làm cho cô khóc lóc cầu xin anh tiến vào thì rất dễ, nhưng một khi mọi chuyện qua đi, cô lại né tránh anh, vậy thì anh thà tạm thời nhịn một chút, dùng cách khác để thỏa mãn lẫn nhau.

Ngón tay lại một lần nữa xâm nhập vào bên trong nơi tư mật đã trở nên ướt đẫm, rất nhanh đã khiến cô vứt bỏ tất cả sự ngượng ngùng, lần này anh không hề đè nén lại cơn thỏa mãn của cô, ngón tay cứ thế mà tiến sâu vào bên trong, cô hầu như là gập cong mình lại, theo bản năng kẹp chặt lấy anh, móng nhỏ lại theo từng động tác của anh mà cong lên.

Cảm xúc mãnh liệt giống như bọt biển, rất nhanh đã bủa vây lấy cô, cô ngửa đầu kêu lên từng tiếng phóng đặng, anh cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trước ngực khiến cô như vọt lên tới tận mây xanh, chỉ có anh là phải nhẫn nhịn khổ sở, bên dưới đã sớm căng cứng đến trường đau.

Anh thở hổn hển, cúi xuống ôm lấy cô, để cho dục vọng cứng rắn cọ xát ở nơi tư mật ẩm ướt.

Vương Tuệ Hân thấp giọng rên rỉ, chậm rãi lấy lại tinh thần, lại thoáng chốc đỏ mặt, không hiểu vì sao anh vẫn chưa chiếm lấy mình?

Con người tối đen chứa đầy dục vọng, dường như là sắp thiêu cháy cô, anh dùng sức hôn lên đôi môi non mềm, khàn giọng nói: “Anh muốn đi vào, được không?”

Khuôn mặt cô đỏ rực như sắp nhỏ ra máu: “Anh. . . anh. . .”

“Anh không muốn thấy em hối hận.” Anh yên lặng nhìn cô, dục vọng nóng bỏng vẫn cọ xát ở khe huyết: “Nếu em không muốn, anh chỉ có thể dùng cách này.”

“Anh thật xấu.” Cô giận dữ cắn lên vai anh.

Anh bị đau, khẽ kêu lên một tiếng, theo bản năng tiến về phía trước, đỉnh đầu đã đẩy vào bên trong, nhưng anh vẫn cố chịu đựng, chỉ là vẫn không ngừng vuốt ve móng nhỏ của cô, ghé sát vào tai cô, khẽ cầu xin: “Tuệ Hân, em sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?”

Cô rất muốn đạp anh xuống suối cho đầu óc tỉnh táo, hai người cũng đã tiến đến bước này rồi, bây giờ mở miệng cự tuyệt thì cũng quá kỳ quái, anh đã làm đến bước này cũng coi như là không dễ dàng, cho dù là có chút hèn hạ.

Cô không lên tiếng, chỉ ôm chặt lấy anh, móng nhỏ nhẹ nhàng xê dịch, yết hầu anh siết chặt, lý trí đã bị cắt đứt, mạnh mẽ tiến sâu vào trong cơ thể cô.

Hai người đều bị khoái cảm lấn át mà rên lên một tiếng, Vương Tuệ Hân có thể cảm thấy anh đang mạnh mẽ rong ruổi trên người mình, hết lần này đến lần khác, lần sau so với lần trước còn mạnh hơn.

Cô ôm lấy thân thể cứng ngắc của anh, tán cây ở trên cao cũng nhẹ nhàng lay động, mà anh lại hết như một dã thú, cứ mãnh liệt tiến vào trong cơ thể cô, thế nhưng cô lại không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy mình vẫn luôn được anh ôm chặt vào trong ngực.

Một làn gió khẽ lướt qua thân thể trần truồng của hai người, hòa lẫn với tiếng gầm đầy thỏa mãn của anh.

Cô bắt đầu không chịu nổi mà khóc nức, toàn thân run rẩy, khoái cảm vừa trải qua lần thứ nhất lại đột nhiênập đến, mà lần này — anh và cô cùng đạt tới cao trào.

Cô hoàn toàn bị dạy hư rồi.

Vương Tuệ Hân chỉ cần nghĩ đến việc mình và người đàn ông kia làm tình ở trong rừng thì lại khóc thét, muốn đem chính mình chôn xuống đất.

Cái gì mà dẫn cô đi câu cá về nướng, anh căn bản cũng không có tốt bụng như vậy, cái người bị ăn tươi nuốt sống đến cả xương cũng chẳng còn không phải là cá mà là cô đấy.

Tuy nhiên về sau thì anh cũng mang cô xuống suối bơi lội, cũng bắt mấy con cá nướng cho cô ăn, nhưng những điều này đều không đủ để che lấp ý đồ xấu xa của anh.

Cô chính là một con cừu nhỏ nằm trong miệng sói, bị con sói lớn nuốt chửng. Tục ngữ nói: có một thì sẽ có hai, chưa được ba lần thì không thành lễ. Đến buổi tối, Tạ Kính cũng không chịu ngủ ở nhà kho, cứ thế đường đường chính chính mà bước vào nhà gỗ, cô muốn phản đối cũng không được.

Ngày hôm sau, anh lại đưa cô đi một con đường mòn khác, bọn họ cùng đến để tảo mộ ẹ anh, trên đường, anh còn hái một ít hoa tươi ẹ, thì thoáng lại nói về những chuyện ngày xưa.

“Lúc còn nhỏ anh ở dưới chân núi, cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ có một di rất hung dữ, lại còn đánh mẹ anh. Sau khi lên núi thì anh rất vui vẻ, cả ngày đều chạy nhảy xung quanh nơi này.”

Anh đem hoa tươi và rượu nếp đặt ở bên cạnh, cũng thuận tay thấp hai ngọn nến.

“Chỉ là, anh cảm thấy hình như mẹ anh không thích cuộc sống ở trên núi.” Anh nhìn xa xăm, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Tuy lúc mẹ mất, anh chỉ mới 7 tuổi, nhưng 7 tuổi thì đã có thể nhớ được không ít chuyện rồi, anh còn nhớ rõ, mẹ thường hay ngồi thất thần trên ghế sofa, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì.

“Anh. . .” Cô dè dặt hỏi: “Đã từng gặp ba chưa?”

Nếu không phải thấy anh có vẻ thản nhiên khi nhắc lại chuyện cũ thì cô cũng không dám hỏi trực tiếp như thế.

“Hồi bé có nói chuyện một hai lần qua điện thoại, sau khi mẹ anh qua đời thì ông ấy cũng không gọi tới nữa.” Lúc đó ba anh gọi tới cũng không phải là muốn rước anh về nhà, mà chỉ để nói với anh một câu xin lỗi, nói rằng ông ấy không thể rước anh về nhà.

Lúc ấy anh có chút thất vọng, nhưng rồi lại cảm thấy may mắn, thật không dám tưởng tượng khi đặt chân vào trong cái nhà đó, anh sẽ biến thành đứa trẻ thế nào, chắc chắn sẽ là một thằng nhóc ngỗ ngược không biết nghe lời.

“Lúc học đại học thì cũng đã từng gặp mấy lần, ông ấy cũng không phải là người xấu, chỉ có điều quá mức nhu nhược, không có dũng khí khiêu chiến với quyền uy của vợ cả, nếu không phải là anh lớn lên ở trên núi, cộng thêm gia đình bà dì cũng rất tốt, nói không chừng anh sẽ hận ông ấy.” Anh mỉm cười, nói: “Nhưng mà trên thực tế thì anh cũng không hận, những gì ông ấy không cho anh được thì mấy bà dì cũng đã cho rồi. Tuy cuộc đời mẹ anh không được sung sướng, nhưng bà ấy luôn cố gắng để làm một người mẹ tốt, anh cũng không có gì bất mãn.”

Anh nhìn về phía cô, trên mặt tràn ngập vui vẻ, sáng sủa lạc quan, không hề bị ám ảnh bởi những gì đã xảy ra trong quá khứ, ánh nắng mặt trời soi sáng khuôn mặt anh, khiến anh trông càng thêm chói mắt.

Tâm tình vui vẻ đó khiến cô cũng bị lây nhiễm, lời nói cũng mang theo cảm xúc chân thành: “Tôi thật sự hâm mộ tính cách của anh, không như tôi, rất hay để ý vào những chuyện vụn vặt.”

Anh có ý gạt đầu thật mạnh: “Không tệ không tệ, biết sai mà có thể thay đổi là được.”

Biết anh lại đang trêu chọc mình, cô bật cười.

Thấy anh chấp tay hành lễ, thẳng thắn báo cáo với mẹ tình hình gần đây của mình, Vương Tuệ Hân cũng vô thức cong nhẹ khóe môi. Ở bên cạnh một người luôn vui vẻ hạnh phúc, quả nhiên cũng sẽ bị vui lây.

Sau khi cúng xong, Vương Tuệ Hân rất sợ hai người ở chung một chỗ, sẽ rất dễ lau súng cướp cò, để tránh không cho anh bị lừa dục thiêu đốt mất lý trí, cô đề nghị bọn họ đi vào nội thành, cho dù là xem phim, dạo phố hay đến pub cũng được, ít ra thì cũng an toàn hơn so với ở nhà.

Tạ Kính cũng không ngốc, thấy hai ngày nay cô đều cố gắng kéo anh xuống núi dạo chơi, chỉ cần nghĩ một chút đã có thể hiểu được ý đồ của cô, nhưng anh cũng không muốn vạch trần, cho dù ban ngày đi chơi thì đến tối cô cũng trốn không thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn để mặc anh thao túng.

Hôm nay, sau khi mua vé xem phim, thấy thời gian vẫn còn sớm, bọn họ liền đến quán bar của Viên Hồng Phạm để giết thời gian.

Tạ Kính đi theo cô một lúc thì lại trông thấy vài người bạn cũ, anh bước tới chào hỏi rồi nói vài chuyện gần đây, cô thả lỏng người rồi ngồi xuống ghế sofa uống một hớp rượu, thân thể lắc lư theo nhạc, khóe miệng không tự chủ được mà khẽ cong lên.

“Sao A Kính lại để cô ngồi đây một mình vậy?”

Trương Nghiên bưng một ly rượu bước tới, cũng không hỏi ý kiến của cô mà đã tự ý ngồi xuống phía đối diện.

Vương Tuệ Hân chỉ muốn ngồi một mình nhưng lại không thể mở miệng đuổi người ta đi, chỉ đành chào hỏi vài câu qua loa với đối phương.

“Anh ấy đang nói chuyện phiếm với bạn.” Vương Tuệ Hân trả lời. Cô không tin là Trương Nghiên không thấy được Tạ Kính đang đứng ở đằng kia, đây chẳng qua chỉ là lời mở đầu của Trương Nghiên mà thôi.

“Hai người quen nhau rồi à?” Trương Nghiên cười cười hỏi, ánh mắt vô cùng mập mờ.

Tuy cô và Tạ Kính không tuyên bố với mọi người là bọn họ đang yêu đương cuồng nhiệt, nhưng nam nữ ở chung rất khó mà gạt được người khác, chỉ cần cẩn thận quan sát thì đã có thể từ trong lời nói và hành động của đối phương mà đoán ra được bọn họ là một đôi.

Vương Tuệ Hân lúng túng mím môi. Tuy cô vẫn luôn tránh chuyện tiếp xúc thân mật với Tạ Kính ở nơi đông người, thế nhưng căn bản là Tạ Kính không thèm quan tâm, muốn sờ thì sờ, muốn hôn thì hôn, lần nào cũng khiến cô vừa tức vừa giận, nói cũng không chịu nghe.

“Tôi biết cô đã bị cậu ta ăn sạch rồi.”

Trương Nghiên trừng ra vẻ mặt ‘tôi đã đoán trúng rồi’ khiến Vương Tuệ Hân nghe xong lại càng thêm lúng túng, không biết tại sao cô cảm thấy lời này thật khó nghe.

Có lẽ Trương Nghiên cũng không có ý gì khác, nhưng cô không thích cách nói chuyện lộ liễu như vậy, còn nữa, không biết có phải là do cô nhạy cảm hay không, nhưng hình như cô nghe ra một chút vị chua trong lời nói của cô ta.

Vương Tuệ Hân vốn cũng không có phản ứng nhanh, người thiết xán liên hoa* như cô cũng có lúc không biết phải nói thế nào, vốn đang muốn tìm cớ để rời đi thì đúng lúc này điện thoại lại vang lên, cô thở phào một hơi.

(*) Lưỡi sáng hoa sen: Nguyên văn là thiết xán liên hoa : Điển cố “thiết xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện cùng Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng “thiết xán liên hoa” hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói.

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra: “Alo?”

“Là anh.”

Vừa nghe thấy giọng nói của Bành Ngạn Kỳ, Vương Tuệ Hân đã nhúu mày không vui: “Anh muốn gì?”

Cảm giác được ánh mắt thăm dò của Trương Nghiên, Vương Tuệ Hân cũng bất chấp việc mất lịch sự, cô đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, bước ra bên ngoài.

“Anh đến tìm em.”

Vương Tuệ Hân khềmersốt, nhất thời không hiểu anh ta có ý gì: “Tìm tôi?”

“Anh đang ở ga Liên Hoa, cho anh địa chỉ của em được không?”

“Sao tôi lại phải nói cho anh biết?” Cô cười lạnh: “Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Tiểu Tuệ. . .” Giọng nói của anh ta mang theo sự khẩn cầu: “Anh không có ý gì đâu, chỉ muốn nói chuyện với em chút thôi.”

“Tôi thấy chúng ta không có gì hay để mà nói cả.”

“Anh. . .” Đầu dây bên kia khềmersắc. . .

Vương Tuệ Hân theo bản năng muốn cúp điện thoại. Cô ghét nhất là cái loại người không có lập trường, thái độ không dứt khoát như anh ta, trước kia cảm thấy anh ta rất dịu dàng, nhưng sự dịu dàng đó không phải chỉ đối với một mình cô, hầu như đối với ai anh ta cũng đều như vậy, ở phương diện nào đó mà nói thì đó cũng là một ưu điểm, nhưng về phương diện tình cảm thì đó lại là một khuyết điểm lớn.

Bởi vì anh ta đối với những người phụ nữ khác cũng rất dịu dàng, không biết phải nên giữ khoảng cách một chút, vì thế mới dễ dàng gây hiểu lầm, kết quả là đã trêu chọc không ít hoa đào.

Trước Phương Khải Ly thì đã từng có một vài nữ sinh có tình cảm với anh ta, nhưng bọn họ chỉ dừng lại ở giai đoạn thăm mến, sau khi biết anh ta đã có bạn gái thì đều bỏ cuộc, không tiến thêm bước nữa.

Cô vẫn luôn một mực đề phòng những người phụ nữ xung quanh anh ta, lại không ngờ giấc ở trong nhà, anh ta lại bắt cả hai tay với người bạn thân nhất của cô.

“Anh muốn nói gì thì nói qua điện thoại luôn đi.” Cô đẩy cửa, hơi nóng bên ngoài phả vào mặt khiến cô nhúm mày, mùa hè khó chịu nhất cũng vì lý do này, khí hậu thật nóng bức.

“Tiểu Tuệ. . .”

“Tôi không muốn gặp lại anh.” Cô vốn định trực tiếp cúp điện thoại, nhưng lại nghĩ đến việc anh ta biết cô dạy học ở đâu, tuy bây giờ đang là nghỉ hè nhưng những nhân viên hành chính vẫn đi làm, nếu anh ta chạy tới trường học dò hỏi thì có thể sẽ tra ra được chỗ ở của cô.

Cô không muốn để đồng nghiệp biết được chuyện này, vậy nên đành phải nhẫn nại nói chuyện với anh ta.

“Nói qua điện thoại không rõ ràng.” Anh ta khề thấp giọng nói: “Từ nay về sau anh sẽ không đến làm phiền em nữa, chỉ cần gặp mặt lần cuối là được rồi.”

Câu nói sau cùng lại mang theo một chút khẩn cầu.

Vương Tuệ Hân không kiên nhẫn nhúm mày. Gặp mặt thì có gì khác sao?

Cái gì gọi là nói qua điện thoại không rõ ràng. Cũng không phải là quá mức ồn ào, Vương Tuệ Hân hiểu những điều này là lý do thoái thác của anh ta, anh ta đã hạ quyết tâm là phải gặp được cô, nếu không thì đã chẳng chạy tới ga Liên Hoa rồi. Nghĩ đến những cuộc điện thoại im lặng kia, trong lòng cô lại càng thêm tức giận.

Cô cắn răng, rất muốn hét vào mặt anh ta — mau cút về đi, bà đây không muốn gặp anh!

Nhưng lại nghĩ tới, nếu chẳng may anh ta cố tình đến tìm cô, đến lúc đó lại đối mặt với Tạ Kính Cô khề run rẩy, nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên.

“Phương Khải Ly có biết anh đến gặp tôi không?” Cô lạnh nhạt hỏi.

Quả nhiên, đối phương im lặng vài giây rồi mới nói: “Anh chỉ muốn nói với em vài câu thôi.”

Ý là chưa nói với Phương Khải Ly sao?

“Anh quả thật là hay thích làm những chuyện lén lút như vậy.” Cô không nhịn được mà mở miệng châm chọc. Trước kia là gạt cô để ở bên cạnh Phương Khải Ly, bây giờ thì lại ngược lại.

Hồ hấp của Bành Ngạn Kỳ khề trở nên nặng nề, khó khăn nói: “Em cần gì phải như thế? Em biết rõ anh và cô ấy là ngoài ý muốn. . . .”

“Tôi làm sao mà biết được? Với lại tôi cũng chẳng muốn biết, anh và cô ta đã sắp kết hôn rồi, nhắc lại chuyện này thì có ý nghĩa gì nữa?” Cô mất kiên nhẫn nói, quyết định không muốn dây dưa với anh ta nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Anh muốn gặp thì gặp, bây giờ muộn rồi, để mai đi, địa điểm và thời gian thì tôi sẽ nhắn cho anh sau.” Không cho anh ta thời gian để phản ứng, Vương Tuệ Hân đã cúp máy.

Nếu có biện pháp khác, cô thật sự không muốn phải gặp lại anh ta, nếu không phải sợ anh ta sẽ không biết xấu hổ mà chạy tới trường học tìm người thì cô chỉ hy vọng cả đời này sẽ không gặp lại, cả đời không dây dưa với nhau.

Chẳng qua bây giờ nói những điều này thì cũng vô dụng, gặp thì gặp, cô đã có thể đoán được anh ta muốn nói gì rồi, chắc chắn lại là những lời hối hận và xin lỗi mà thôi.

Cô bực bội thở dài, nghe thấy sau lưng vang lên tiếng mở cửa thì lại quay đầu theo bản năng, là Tạ Kính, không hiểu sao cô lại cảm thấy chột dạ, may là cuộc trò chuyện đã kết thúc, nếu để anh nghe được, cô quả thực là không biết phải giải thích thế nào.

Tuy chuyện giữa cô và Bành Ngạn Kỳ đã qua, nhưng cô cũng không muốn nói với Tạ Kính về bạn trai cũ, ngoại trừ những việc riêng tư quan trọng, còn lại thì cô chỉ cảm thấy quá khứ cũng đã trôi qua rồi, không có lý do gì để nhắc lại nữa.

Tạ Kính đi về phía cô.

“Trương Nghiên bảo là em ra ngoài nghe điện thoại.” Anh liếc mắt nhìn điện thoại trong tay cô.

“Ừ, bên trong ồn quá nên tôi mới ra đây.” Cô không thể nói nguyên nhân là vì Trương Nghiên được.

“Sắp đến giờ rồi, chúng ta đến rạp chiếu phim thôi.” Tạ Kính nói, trên tay đã cầm theo túi xách của cô.

“Được.” May quá, cô không cần phải đối mặt với Trương Nghiên nữa.

Rạp chiếu phim chỉ cách chỗ này một đoạn nên hai người đi xe máy qua, bởi vì lần này không có mua đồ cho nên Tạ Kính đi moto chứ không lái xe hơi.

Người ngồi sau phải nghiêng về phía trước mới có thể ôm lấy đối phương, tuy lúc đi thì đã làm vậy rồi nhưng Vương Tuệ Hân vẫn luôn cảm thấy không được tự nhiên, cứ có cảm giác như bọn họ đang đi rêu rao khắp nơi vậy, nhưng nếu bỏ qua khuyết điểm này thì cô lại rất thích ngồi xe máy, vô cùng mát mẻ và tự do.

Áp sát vào sau lưng Tạ Kính, không hiểu sao Vương Tuệ Hân lại cảm thấy an tâm. Anh là một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng, lại còn là cảnh sát, ở bên cạnh anh khiến người ta có cảm giác an toàn, dù cho trời có sập xuống thì cũng đã có anh chống đỡ.

Cô ôm sát anh, cảm nhận từng cơn gió mát đang lướt trên khuôn mặt mình, cảnh sắc hai bên đường nhanh chóng tụt về phía sau, cô không nhìn được mà khẽ ngậm nga lại bài hát vừa nghe được ở trong quán bar, tâm tình không hiểu sao bỗng trở nên vui vẻ.

7. Chương 7

Chương 7

Đến trước cửa rạp chiếu phim, Tạ Kính quen thuộc nắm tay cô đi mua đồ ăn vặt, món mặn thì anh thích ăn chân gà cánh gà nướng, cô thì chỉ lựa đậu hũ và rau xanh, trong thời gian chờ chủ quán hâm nóng thì anh đi mua gà nướng, đồ uống và bắp rang bơ.

Hôm trước bọn họ cũng đến đây xem phim buổi tối, anh mua cả đồ ăn, cô ăn đến mức muốn vỡ bụng, lần này thì anh đã biết được khẩu vị của cô, không cần phải mua trái cây, lạ xướng và khô mực nữa.

“Đi thôi.” Một tay anh cầm túi lớn túi nhỏ, một tay vòng qua eo cô.

Đối với hành động thân mật của anh ở nơi công cộng, cô quả thực là không có cách nào thích ứng được: “Như vậy thật không quen.”

Anh cười như có như không, nhìn cô rồi nói: “Anh muốn em sớm quen một chút.”

“Em không có thói quen này.”

Trước kia, mỗi lần cô ra ngoài với Bành Ngạn Kỳ thì cao lắm cũng chỉ là nắm tay nhau, bọn họ đều là kiểu người hướng nội, cho nên Bành Ngạn Kỳ cũng không làm gì khác ở nơi công cộng.

Nhưng Tạ Kính lại không giống như vậy, trải qua mấy ngày sống chung, rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ, người đàn ông này luôn tự in là trung tâm, chẳng thèm quan tâm ánh mắt người khác nhìn mình như thế nào, luôn miệng nói: “Đời người ngắn ngủi, chỉ có vài chục năm, cần gì phải quan tâm đến người ta nghĩ mình thế nào?”

Cô không giống anh, có thể ôm ôm ấp ấp ở ngoài đường, tuy người ta không đến mức dùng ánh mắt khác thường để nhìn mình nhưng cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Cô khẽ nói nhỏ: “Da mặt của em không được dày như anh.”

Anh nặng nề thở dài, tiếc hận nói: “Được rồi, anh đành phải nhẫn nại thêm một chút vậy.”

Nói rồi anh lại nắm tay cô: “Nhớ nhé, lần này anh nhường em rồi, lần sau tới lượt em phải cho anh đấy.”

Anh làm vẻ mặt ‘anh thật đáng thương, anh thật tội nghiệp’ khiến cô cảm thấy ngẩn ngơ: “Nhìn xem có ai như anh không?”

“Đương nhiên là có, phụ nữ bọn em mồm miệng kinh lắm, lại còn nhớ dai, lần nào đến lúc cãi nhau thì cũng chỉ nhớ những chuyện tốt của mình mà quên luôn những chuyện tốt đàn ông từng làm, lần này anh cũng theo đó mà rút kinh nghiệm, bây giờ mỗi một lần anh làm chuyện tốt thì phải để em có ấn tượng sâu sắc mới được.” Anh nói một cách hùng hồn.

Chỉ được cái nói hay như hót, cô cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Anh đúng là để ý từng li từng tí.”

“Đương nhiên là phải để ý rồi.” Tạ Kính lập tức nói: “Anh như vậy cũng là vì đã từng rút ra kinh nghiệm xương máu từ những lần thất bại lúc trước đấy.”

Nhớ anh từng nói với mình về việc chia tay bạn gái nửa năm trước, cô đột nhiên hỏi: “Anh từng có mấy người bạn gái?”

Anh cảnh giác nhìn cô: “Không phải là em đang định tính toán nợ cũ đấy chứ?”

Cô buồn cười nói: “Em không phải là người có lòng dạ hẹp hòi như vậy.”

Anh đi đến bậc thang, hai người bước vào rạp chiếu phim, sau khi tìm được chỗ ngồi của mình, anh mới nói: “Không phải là anh không tin em, chỉ là anh cảm thấy phụ nữ thường hay nói một đằng nghĩ một nẻo, càng hỏi càng nhiều, càng lúc càng chi tiết, rồi sau đó sắc mặt lại càng trở nên khó coi.”

Cô nhận lấy ly nước anh vừa đưa tới, uống một ngụm rồi nói: “Em không thể đâu, chẳng qua, em cảm thấy anh có vẻ giống loại người ‘ai đến cũng không cự tuyệt’, chắc là đã từng có khoảng 17, 18 người bạn gái rồi ấy nhỉ?”

Anh nhú mày: “Em có muốn mở đại lý để anh tuyển một đám phụ nữ gia nhập vào tập đoàn làm bạn gái của Tạ Kính không?”

Cô nghe thế thì bật cười: “Đúng đắn một chút.”

Nếu bỏ đi bản chất háo sắc trọng dụng ấy, thì tính cách hài hước của anh khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Anh duỗi tay, bắt đầu lẩm nhẩm: “Để xem, cấp hai, cấp ba, đại học, mỗi cấp một người, lúc ra trường thì hai người, tổng cộng là 5 người.”

Khóe môi cô khẽ co giật: “Nhiều thế cơ à?”

“Ở đâu ra mà nhiều? So với hồi đầu em nói 17, 18 người thì 5 người có là gì?” Anh tròng mắt liếc cô: “Còn em thì sao?”

Cô trầm mặc.

“Đừng giả vờ im lặng, anh đã khai báo rồi, em đừng mong chạy thoát, mau thành thật đi.”

Cô bật cười: “Một người.”

Sau khi nói xong, không hiểu sao tâm tình của cô bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, quả nhiên là chân lý.

Một người hay để ý những chuyện vụn vặt như cô, ở bên cạnh một người hóm hỉnh, lúc nào cũng thích đùa giỡn như anh, cảm giác u sầu và phiền não cũng giảm đi rất nhiều.

Chả trách cô lại đau lòng như vậy. Tạ Kính nghĩ, thì ra là mối tình đầu.

“Người có tính cách như em, chia tay nhất định là rất đau khổ?” Anh cố tình hỏi.

Có rất nhiều chuyện anh không thể hỏi một cách trực tiếp, chỉ có thể nói bóng nói gió, giả vờ như không để ý để cho cô có thể thả lỏng phòng bị trong lòng.

Vương Tuệ Hân nhất thời trầm mặc, cô vốn không muốn trả lời vấn đề này, giây kế tiếp, cô lại cảm thấy mình che giấu như vậy quả thực là có chút hẹp hòi.

“Ừ, giờ thì đỡ hơn nhiều rồi.”

Anh thừa thắng xông lên, tiếp tục truy vấn: “Sao lại chia tay?”

Đã trả lời vấn đề thứ nhất thì vấn đề thứ hai cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều: “Anh ta lên giường với bạn thân của em.”

Thấy anh kinh ngạc nhượng mào, cô châm chọc nói: “Đủ máu chó chưa?”

Anh thuận theo gặt đầu: “Đúng là máu chó. Em không đập anh ta một trận sao?”

Cô liếc anh: “Em cũng không phải là lưu manh. . .”

Lại nghĩ đến mình hay sử dụng ‘tay đấm chân đá’ với anh, cô thoáng chốc đỏ mặt, nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của anh, cô mở miệng giải thích: “Đây là tại anh hay chọc em, anh. . .”

“Được rồi, là anh không đúng.” Anh lập tức giơ hai tay lên, chớp chớp mắt với cô.

Cô lập tức lại bị anh chọc cười.

Anh cúi đầu hôn lên má cô, cười nói: “Loại đàn ông suy nghĩ bằng nửa người dưới như vậy, chúng ta đều khinh bỉ.”

Một câu chuyện buồn như vậy, qua miệng anh lại khiến cho người ta phải dở khóc dở cười, cô cười cười nói: “Anh đấy, chó chê mèo lắm lông.”

So với Bành Ngạn Kỳ thì anh lại càng suy nghĩ bằng nửa người dưới hơn.

“Đừng đánh đồng anh với hắn ta.” Anh làm vẻ mặt nghiêm túc: “Ít ra anh còn biết thưởng thức.”

Miếng dưa hấu trong miệng cô suýt chút nữa thì sặc lên tận mũi, cô vừa cười vừa ho khụ khụ.

Anh bình tĩnh vỗ nhẹ lưng cô: “Sao vậy?”

Còn giả vờ vô tội như vậy nữa chứ. Vương Tuệ Hân liếc anh, muốn mắng vài câu nhưng lại nói không ra lời.

Anh nhìn cô, nở nụ cười vô lại: “Ăn chậm một chút, không ai giành với em đâu.”

Vắt vả lăm mồm trở lại bình thường, lúc này, một giọng nữ ngọt ngào bỗng vang lên: “Thật ngại quá!”

Vương Tuệ Hân ngẩng đầu, là một nữ sinh khoảng 20 tuổi, ăn mặc rất mát, đang muốn xin cô cho bước qua, cô vội vàng co chân lên để cho cô gái đó bước qua.

Tạ Kính người cao chân dài, vậy nên anh quyết định đứng dậy, để cho cái ghế gập lại, chừa chỗ cho cô gái kia bước qua.

Cô nữ sinh nhìn anh, nở một nụ cười dịu dàng đáng yêu: “Cám ơn.”

Vương Tuệ Hân thấy nữ sinh đó gần như là áp sát vào lồng ngực của Tạ Kính để bước qua, trong lòng cô không nói rõ là cảm giác gì.

Có cần phải dựa vào gần đến thế không?

Rạp chiếu phim bây giờ sắp xếp lối đi cũng rộng, hướng hồ Tạ Kính còn cố ý đứng dậy để chừa ra không gian rộng hơn, cô gái kia áp sát vào anh như vậy là có ý gì?

Vương Tuệ Hân hoàn toàn không chú ý tới vị chừa trong suy nghĩ của mình, cô chỉ cảm thấy đối phương cố ý, lúc thấy cô nữ sinh đó ngồi xuống bên cạnh Tạ Kính thì Vương Tuệ Hân không khỏi nhú mào.

Tạ Kính lại ngồi xuống ghế, liếc mắt thấy khuôn mặt của Vương Tuệ Hân đã nhẵn thành bánh bao thì không khỏi nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Vương Tuệ Hân sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra chứ?

“Không có gì, ăn đi.” Cô cầm túi gà nướng đưa sang cho anh.

Tạ Kính cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu chiến đấu với mớ gà nướng.

Mấy phút sau, đèn chột tắt hết, hai người cũng không nói chuyện nữa, chăm chú nhìn lên màn ảnh.

Bởi vì đây là phim khoa học viễn tưởng, cũng không cần phải dùng đầu óc để suy nghĩ, nhìn cỡ máy to lớn biến thành kim cương, sau đó nổ mạnh, cả tòa nhà sụp đổ, đám người bỏ chạy. . . . cảnh tượng của ngày tận thế.

Lúc cảm thấy áp lực, Vương Tuệ Hân thích xem một bộ phim không cần phải dùng đầu óc để suy nghĩ, chỉ thích xem mấy bộ phim bom tấn như vậy, Tạ Kính thì không cần phải nói, anh thích phim hành động hơn là phim văn nghệ.

Lúc đang xem đến nhập thần, Vương Tuệ Hân lại đột nhiên nghe thấy tiếng rì rầm trò chuyện to nhỏ, quay sang nhìn thì thấy Tạ Kính đang cúi đầu nói chuyện với nữ sinh bên cạnh, cô khẽ nhún mày.

Lúc này, Tạ Kính ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi: “Em còn khăn giấy không?”

Không cần nghĩ cũng biết là nữ sinh kia hỏi xin, Vương Tuệ Hân mở túi xách, lấy ra một bịch khăn giấy được tặng kèm đưa cho anh.

Cô nữ sinh nhỏ giọng nói cảm ơn với Tạ Kính, Vương Tuệ Hân cũng không nói gì, sắc mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm lên màn ảnh.

Chưa được vài giây thì một bàn tay ấm áp chợt nắm lấy tay cô, cô nghiêng đầu nhìn anh, lại thấy anh nháy mắt với cô, rồi cũng không hề báo trước mà cúi xuống hôn cô.

Khuôn mặt của Vương Tuệ Hân thoáng chốc đỏ bừng, muốn mắng anh nhưng lại sợ làm phiền đến người khác, anh cũng không dây dưa nữa, chỉ cười hì hì rồi chăm chú nhìn lên màn ảnh.

Tâm tình vốn đang hờn dỗi bực bội, phút chốc đã tan biến, ngay lập tức lại cảm thấy vui vẻ.

Cô cảm thấy Tạ Kính bề ngoài thì trông có vẻ cứng nhắc nhưng thật ra anh lại rất tinh tế, rõ ràng là biết trong lòng cô không vui, vậy nên mới làm thế để trấn an cô.

Vương Tuệ Hân vừa vui vừa lo, vui là bởi vì anh cẩn thận suy nghĩ cho cô, thỉnh thoảng sẽ lo lắng đến cảm xúc của cô, nhưng cô lại cảm thấy lo lắng, không biết liệu bọn họ có thể bên nhau được bao lâu?

Hai ngày nữa là hết hạn nghỉ phép của anh, đến lúc đó, anh còn muốn tiếp tục duy trì đoạn tình cảm này không? Hay chỉ coi đây là ‘tình yêu trong thời gian nghỉ phép’ mà thôi?

Nhớ đến anh từng nói muốn kết giao với cô, nhưng lời nói của đàn ông, cô thật không dám tin, anh lại không làm ở trong vùng mà là ở huyện bên, tuy chạy xe chỉ mất hơn một tiếng, khoảng cách cũng không xa, nhưng ngành cảnh sát không giống như những ngành khác, bọn họ phải thường xuyên trực luân phiên, không có khả năng mỗi ngày đều được gặp nhau, nếu đến khi đó anh không muốn duy trì mối quan hệ này nữa, với cá tính của cô thì sẽ không đem mặt nóng dán vào mông lạnh. (ý là ng khác đã ko thèm để ý mà mình cứ đeo bám.)

Sau khi bị phản bội lần thứ nhất, cô cảm thấy yêu đương thật mệt mỏi, đứng ở một góc độ khác mà nói, cô rất bội phục anh có thể chia tay tới năm lần, cô thì chỉ bị mỗi một lần đầu tiên mà đã cảm thấy chán ngán rồi.

Hầu hết mọi chuyện trên đời, chỉ cần cố gắng thì sẽ có kết quả, nhưng để duy trì tình cảm thì không phải chỉ cần cố gắng mà còn có nhiều yếu tố khác nữa, nếu một mối quan hệ trải qua khoảng thời gian dài lại không có kết quả tốt thì chỉ khiến cô thêm nản lòng thoái chí mà thôi.

Người ta thường bảo chỉ nên để ý là đã từng có được, nhưng cô không phải là loại người này. . . .

Nghĩ đến ngày mai phải gặp Bành Ngạn Kỳ, trong lòng cô càng thêm bực bội, thân thể lại không tự chủ được mà nhích tới nhích lui trên ghế.

“Sao vậy? Ghế có rận à?” Thấy cô có vẻ không ổn, anh cúi đầu hỏi.

Cô lắc đầu, nói dối: “Muỗi cắn, không sao đâu.”

Cô tập trung nhìn lên màn ảnh, không muốn suy nghĩ nữa.

Lúc hết phim thì cô nữ sinh bên cạnh lại kiểm soát hàn huyên vài câu với Tạ Kính, chớp chớp đôi mắt, lại thấy Tạ Kính không có phản ứng gì, dần dần cũng cảm thấy mất hứng.

Vương Tuệ Hân nhìn thấy thì trong lòng có chút không thoải mái.

Cô không hiểu nổi mấy người phụ nữ đó nghĩ thế nào? Rõ ràng biết người ta đã có bạn gái mà sao cứ muốn tiếp cận?

Phượng Khải Ly cũng là loại người như vậy, rõ ràng đã biết Bành Ngạn Kỳ là bạn trai của cô, vậy mà còn làm cái chuyện hoành đao đoạt ái? (dùng biện pháp mạnh cướp đi người yêu của người khác)

Cô tức giận bước lên một bước, đang định nói vài câu với cô nữ sinh cứ liếc mắt đưa tình với Tạ Kính này giờ, thì đối phương đã không hề lưu luyến mà rời đi. Cô cảm thấy mình hẳn là nên nhào tới đánh cho đối phương một cái để cô ta ngừng lại, nhưng rốt cuộc cô lại không làm như vậy.

Bởi vì trong lòng cô hiểu phản ứng của mình đã vượt quá giới hạn, thật ra đối phương cũng không làm ra chuyện gì thất lễ, Tạ Kính cũng không ra vẻ đắc ý, chỉ là do cô cảm thấy không thoải mái mà thôi . . .

“Sao vậy?” Anh cúi đầu hỏi: “Tâm tình không tốt sao?”

Cô lắc đầu, lại đột nhiên nói một câu: “Em không thích cô gái đó.”

Anh nở nụ cười: “Chỉ là người qua đường, không cần để ở trong lòng.”

Anh nắm tay cô đi về phía trước. Đương nhiên anh cũng nhận ra sự mập mờ trong lời nói và biểu hiện của nữ sinh kia, chẳng qua người ta cũng chưa làm gì mạo phạm đến mình, cũng không nói câu nào quá mức lộ liễu, người ta chỉ là đang muốn câu cá, còn anh lại không mắc câu mà thôi.

Nghe anh nói một cách lạnh nhạt hờ hững như vậy, tâm tình của cô mới vui lên một chút.

Thấy sắc mặt cô trở nên tốt hơn, anh thừa cơ hôn trộm lên môi cô, động tác số sàng như vậy khiến cô đỏ mặt, vội vàng đẩy anh ra.

“Anh. . .”

“Yên tâm, không ai thấy đâu.” Anh cười hì hì nói.

Cô lườm anh, anh nắm tay cô, mỉm cười bước đi thật chậm.

Lúc điện thoại vang lên, anh còn đang cười hì hì, sau khi nhận điện thoại, vừa nói được vài câu thì lông mày lại lập tức nhíu lại.

Vương Tuệ Hân nghi ngờ nhìn anh, nghe thấy anh nói: “Được, em về ngay. . . ừ. . . để em khuyên bà ấy . . . Được, em biết rồi.”

Tạ Kính vừa cúp máy, Vương Tuệ Hân đã lập tức hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Bà dì bị ngã.”

Vương Tuệ Hân kinh hãi: “Hả? Có nặng lắm không? Chúng ta về mau đi.”

Sự quan tâm không chút giả dối của cô khiến anh cảm thấy lòng mình ấm áp.

“Không có gì đáng ngại, anh Minh nói là chỉ bị trầy da, bà ấy có chút choáng váng, may là lúc đó có anh Minh ở bên cạnh, lúc thấy bà dì sắp ngã thì anh ấy đỡ kịp nên cũng không có gì nghiêm trọng.”

Anh kéo cô qua đường, đi đến bãi đậu xe.

“Bà dì lớn tuổi rồi, thỉnh thoảng lại đau đầu, anh nghi là mạch máu có vấn đề, nhưng bà ấy cứ nhất quyết không chịu đến bệnh viện kiểm tra.” Sắc mặt anh có chút lo lắng.

Vương Tuệ Hân giải thích: “Em hiểu, người già thường hay như vậy, không thích đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, ba mẹ em cũng vậy, nói cái gì mà rõ ràng là không có bệnh, đến khi kiểm tra thì lại lòi ra một đống bệnh, thật là sợ muốn chết, cứ nói là không có, không đi thì làm sao mà biết được.”

“Mặc kệ bà ấy nói gì, ngày mai anh nhất định phải đưa bà đến bệnh viện.” Tạ Kính nói, hai ngày nữa anh phải trở về cục cảnh sát, hai ngày còn lại này anh phải giải quyết chuyện này cho xong mới được.

Anh lấy nón bảo hiểm đưa cho cô, cô ngồi phía sau thì lại đột nhiên nghĩ đến ngày mai Tạ Kính đưa bà dì Cổ đến bệnh viện, vậy thì cô có thể tranh thủ bí mật gặp Bành Ngạn Kỳ một chút.

Cô từng phân vân không biết có nên nói chuyện Bành Ngạn Kỳ đến tìm mình cho anh biết hay không, nhưng sau khi nghĩ lại thì lại cảm thấy cần gì phải phiền phức như vậy?

Dù sao cũng chỉ là gặp mặt, sắp tới Bành Ngạn Kỳ sẽ kết hôn, cô tin rằng bọn họ sẽ không gặp lại nữa.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tạ Kính quả thực là đã đưa bà dì Cổ đến bệnh viện kiểm tra, sau khi anh đi không lâu thì Vương Tuệ Hân cũng xuống núi, cô lòi ra con xe đã lâu không chạy, lái vào trong nội thành.

Vừa đi vào quán cafe đã hẹn, Bành Ngạn Kỳ đang ngồi ở vị trí đối diện cửa sổ. Anh ta thoát nhìn cũng không thay đổi là mấy, nhưng dường như lại có gì đó khác.

Dáng người cao tầm trung, mặt mũi xem như không tệ, dáng vẻ lịch sự, lại đeo gọng kính vàng, cho dù là lúc nói chuyện hay cười rộ lên thì trông cũng rất dịu dàng, ngày trước cô cũng bị sự dịu dàng này hấp dẫn, vậy nên mới có thể trở thành bạn gái của anh ta.

Vương Tuệ Hân lắc lắc đầu, không muốn nhớ lại những chuyện đã qua nữa. Trông thấy anh ta, tuy trong lòng vẫn còn chút nhói đau, nhưng so với cô từng tưởng tượng thì ít hơn nhiều lắm. Cô từng nghĩ nếu hai người gặp lại thì cô sẽ nổi giận mà đánh anh ta, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy không kiên nhẫn, muốn mau chóng chấm dứt chuyện này,

Lúc cô vừa bước vào thì anh ta cũng đã nhận ra cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, lộ ra vẻ vui mừng và kích động, còn mang theo một chút dè dặt cẩn thận.

Vừa ngồi xuống thì người phục vụ đã bước tới, Vương Tuệ Hân vốn không muốn uống, chỉ muốn nói nhanh rồi rời đi, nhưng cô vẫn là một người da mặt mỏng, không thể nào nói với phục vụ là mình không uống được, vậy nên cô chỉ đành gọi một ly trà đá.

Từ đầu tới cuối, anh ta vẫn nhìn chằm chằm vào cô, cô không vui, khẽ nhíu mày, lại phát hiện hình như anh ta có vẻ sa sút tinh thần, chẳng lẽ ở bên cạnh Phương Khải Ly không được vui vẻ sao?

Vương Tuệ Hân gạt đi cái suy nghĩ này, cô cũng không muốn tự dát vàng lên mặt mình mà cho rằng người ta tiêu tụy như vậy là vì cô, lúc trước khi cô đau khổ vì thất tình, Giản Hữu Văn từng nói một câu: “Trên đời này chẳng có ai không sống nổi vì thiếu ai, cậu hãy kiên cường lên một chút.”

Nhìn xem, sau khi chia tay một năm, chẳng phải bọn họ vẫn sống tốt đấy sao?

Rất nhanh, trà đá đã được bưng lên, Vương Tuệ Hân nhàm chán quậy quậy viên đá trong ly, sau đó nhanh chóng tiến thẳng vào vấn đề: “Anh muốn nói gì thì nói đi.”

Từ lúc cô bước vào nơi này thì đã không còn kiên nhẫn, Bành Ngạn Kỳ không biết làm sao, cũng chẳng thể nói gì, anh đã không còn quyền lợi gì để nói với cô nữa, tất cả những gì phát ra từ trong miệng anh, đối với cô chỉ là tạp âm mà thôi.

Nhận rõ được điểm ấy, Bành Ngạn Kỳ cảm thấy khổ sở, nhưng thế thì sao? Là do anh đã phá vỡ lời hứa với cô, từng nói là sẽ chăm sóc cho cô cả đời, sẽ không đến gần Phương Khải Ly nữa, kết quả anh lại phản bội cô, mà giấy đăng ký kết hôn của anh và Phương Khải Ly thì lại đăng trên facebook.

Anh ta nhúu mày, lấy từ trong túi ra một hộp nhưng nhỏ bằng lòng bàn tay, Vương Tuệ Hân nghi ngờ nhìn anh ta, cũng không thấy anh ta mở ra, chỉ đẩy chiếc hộp đến trước mặt cô.

“Đây là thứ mà anh vốn đã định đưa cho em, nhưng . . . cuối cùng lại không thể đưa.” Bành Ngạn Kỳ khẽ mấp máy môi: “Anh đã suy nghĩ rất lâu, nhưng rốt cuộc vẫn luôn do dự, đưa cho Phương Khải Ly thì không thích hợp, dù sao ban đầu anh vốn mua nó là để tặng em. Anh biết em có thể sẽ không thêm ngó tới, vậy em cũng có thể trực tiếp bỏ đi, anh cũng không có ý kiến.”

Vương Tuệ Hân do dự nhìn chiếc hộp, không cần đoán cũng có thể biết được, bên trong đại khái là một món trang sức.

“Bây giờ anh đưa cái này cho tôi là có ý gì?” Cô thật sự chán ghét anh ta làm mấy cái loại chuyện này.

Anh ta cười khổ: “Anh hiểu, anh cũng đã từng vứt nó đi nhiều lần, nhưng rồi lại nhặt trở về, hơn nữa cũng đã qua lâu như vậy, anh cũng không tiện trả lại, em không muốn nhìn cũng không sao, cứ vứt đi là được.”

“Anh. . .”

“Anh biết em hận anh, bây giờ anh sắp kết hôn, có lẽ em lại càng hận anh.” Anh ta nắm chặt lấy ly thủy tinh, cảm nhận sự lạnh giá từ trong ly truyền tới.

Vương Tuệ Hân không nói một lời, thấy vẻ mặt xấu hổ và ảo não của anh ta, không hiểu sao cô lại thấy phiền muộn trong lòng, tức giận, đau lòng, bức bối. đủ loại cảm xúc hòa vào một chỗ, chính cô cũng không rõ, rốt cuộc mình còn cảm giác gì đối với anh ta hay không, nhưng sự tức giận thì vẫn hoàn toàn không thay đổi, cô giận anh ta thiếu quyết đoán, giận anh ta không tuân thủ lời hứa, lại càng giận Phương Khải Ly đã dùng hết tâm cơ để đoạt mất tình yêu của cô.

Cô không thể làm trái với lương tâm, nói là mình không hề hận anh ta, chỉ có thể trầm mặc, lúc nghe tin anh ta sắp kết hôn thì cô đã đau khổ mà bật khóc, nhưng hôm nay lại không hề chảy ra một giọt nước mắt nào, thấy vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt của anh ta lại càng làm cô thêm phiền não, tin tức anh ta kết hôn đã chặt đứt một chút tình cảm cuối cùng còn sót lại giữa bọn họ.

“Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi đi đây.” Từ đầu đến giờ Vương Tuệ Hân vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng xa cách.

Anh ta kinh ngạc nhìn cô, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Anh biết em không có kiên nhẫn để nói chuyện với anh.” Anh ta tháo mắt kính, gơ tay vuốt mặt.

Thật ra anh còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng thấy thái độ của cô lạnh nhạt như vậy, lời còn chưa kịp nói ra đã như bình sĩ bại trận, tất cả đều nuốt xuống, cuối cùng chỉ nói được một câu: “Nếu em không muốn nói chuyện với anh nữa thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng. . . .”

Vương Tuệ Hân thấy không có gì quan trọng nữa thì đứng dậy chuẩn bị rời đi, anh ta lại vội vàng đẩy chiếc hộp về phía cô.

“Em cầm theo đi, muốn ném cũng được.”

Vương Tuệ Hân cúi xuống, từ trên cao nhìn chằm chằm vào anh ta.

Đến lúc này mà anh ta vẫn không thể quả quyết như thế. Cô thật muốn cầm chiếc hộp ném thẳng vào mặt anh ta, hay cầm ly nước hắt vào mặt anh ta cũng được.

Nhưng đã nhận sự giáo dục hơn hai mươi năm khiến cô không thể làm được chuyện này, liếc mắt nhìn anh ta đang cúi đầu, cô lấy ra một tờ tiền từ trong túi.

Bành Ngạn Kỳ thấy tiền ở trên bàn thì ngẩng đầu, vội vàng nói: “Để anh trả. . . .”

Đột nhiên, đôi con ngươi khẽ co rụt lại, anh ta khiếp sợ trừng mắt nhìn về phía sau Vương Tuệ Hân.

Vương Tuệ Hân nghi ngờ nhúu mày, đang định quay đầu lại thì chợt nghe thấy một giọng nói từng làm cô giận tới nổi chỉ hận không thể xé rách cổ họng của đối phương.

“Ngạn Kỳ.”

Một người phụ nữ cao gầy, mặc váy hoa ngắn bó sát người đang đi đến trước mặt bọn họ, Vương Tuệ Hân không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, cô siết chặt tay, lửa giận trong lòng bỗng chốc bùng lên.

“Khải Ly, sao em lại ở đây?” Bành Ngạn Kỳ lấp bắp nói, lại lập tức như hiểu ra điều gì, anh ta nhú mày không vui hỏi: “Em theo dõi anh?”

Vương Tuệ Hân không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cô để lại tiền, sau đó cầm túi chuẩn bị bước đi, cũng không cầm theo cái hộp trên bàn.

Vừa thấy Vương Tuệ Hân sắc mặt khó coi đang định rời đi, Bành Ngạn Kỳ không thể kìm chế mà thốt lên: “Tiểu Tuệ. . .”

“Đừng có gọi tôi như vậy.” Vương Tuệ Hân lạnh lùng nói.

Tất cả mọi người trong quán cafe đều nhìn về phía bọn họ, Vương Tuệ Hân chịu hết nổi, chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, thế nhưng Phương Khải Ly lại ngăn trước mặt cô, ánh mắt nhìn cô mang theo sự cầu xin.

“Mình không phải đến đây để kiểm chuyện, cậu ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một chút.” Phương Khải Ly dùng thái độ mềm mỏng, nhẹ giọng nói.

“Không có gì để nói cả.” Vương Tuệ Hân đẩy cô ta ra.

Phương Khải Ly lão đạo, kinh hãi nói: “Đừng như vậy.”

Cô ta hoảng hốt ôm lấy bụng mình.

Ánh mắt của Vương Tuệ Hân tự nhiên nhìn đến bụng của cô ta, thấy bụng cô ta hơi nhô lên, sắc mặt Vương Tuệ Hân trầm xuống.

Thì ra là vậy.

Vương Tuệ Hân cũng mặc kệ, quay đầu rời đi, chỉ nghe thấy Bành Ngạn Kỳ ở phía sau cất tiếng gọi cô, lại nghe thấy tiếng Phương Khải Ly khóc nức nở nói đau bụng, Bành Ngạn Kỳ hoảng hốt hỏi Phương Khải Ly vài câu, sau đó đỡ Phương Khải Ly ngồi xuống ghế.

Vương Tuệ Hân đẩy cửa ra, chỉ cảm thấy vô cùng ngột ngạt, cô dùng sức hít sâu một hơi, thật muốn chỉ thẳng lên trời hét to một câu: Đôi cầu nam nữ giả tạo, đi chết đi!

Nhưng cô chỉ có thể cố gắng nhịn xuống, nơi này không phải như trên núi, cô mà hét như vậy thật thì không khéo người ta nghĩ cô bị tâm thần mất.

Cô cũng ngu muốn chết, sớm biết vậy đã không đến gặp anh ta.

Nhớ đến dáng vẻ đáng thương của Phương Khải Ly, dáng vẻ giả vờ đau bụng, thật làm cho người ta ngán đến tận cổ, cô cũng chỉ đẩy nhẹ cô ta lui về sau hai bước, còn chưa té ngã mà cô ta ‘diễn’ cứ như sắp động thai đến nơi rồi. . .

Quả nhiên là cao thủ, diễn giỏi thật đấy!

Vương Tuệ Hân tức giận móc chìa khóa xe từ trong túi ra, bởi vì đang vô cùng tức giận cho nên cô cắm mãi chìa khóa mới vào ổ, đang tính khởi động xe rồi đi thì điện thoại trong túi lại vang lên, lấy ra xem thì thấy là Tạ Kính gọi tới, cô bỗng cảm thấy căng thẳng, không phải là bà dì Cổ đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Sao vậy? Bà dì không sao chứ?” Cô hỏi.

“Không sao.”

Nghe trong giọng anh mang theo ý cười trầm thấp, lòng cô thoáng cảm thấy ấm lên, những khó chịu vừa rồi lập tức bay đi đâu mất.

“Bà dì không có việc gì, sau khi bị anh lừa chở đến bệnh viện thì rất tức giận, anh khuyên mãi mới chịu đi kiểm tra. Vừa rồi trông thấy bạn cũ hơn mười năm không gặp, anh đang nói chuyện với cậu ta. . . Ủa sao lại có tiếng xe vậy? Em đang ở ngoài à?”

Không hiểu sao cô lại thấy chột dạ: “Ừm, em. . . Đột nhiên nhớ ra là sắp đến sinh nhật một người bạn, em đi chọn mua quà sinh nhật ấy mà.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì Vương Tuệ Hân cũng không khỏi bội phục sự cơ trí của mình, có thể nhanh chóng nghĩ ra được một cái cớ tốt như vậy.

“Em đang ở đâu?” Anh hỏi.

“Em ở. . .”

“Tuệ Hân.”

Lại là giọng nói âm hồn không tan từ phía sau truyền đến.

Vương Tuệ Hân quay đầu tròn mắt khiến Phương Khải Ly sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng lui về phía sau hai bước, lúc này mới thấy Vương Tuệ Hân đang nói chuyện điện thoại.

“Mình không biết là cậu đang nói chuyện điện thoại. . .” Phương Khải Ly ra vẻ oan ức.

Vương Tuệ Hân thật sự tức giận muốn chết.

“Cô tránh xa tôi ra có được hay không?” Nói xong, Vương Tuệ Hân mới sực nhớ là Tạ Kính vẫn còn đang nghe ở bên kia đầu dây.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói nghi ngờ của Tạ Kính truyền đến.

Thật là tức chết mà, Vương Tuệ Hân vội vàng giải thích: “Em không có nói anh, em đang nói một người đáng ghét ở bên cạnh.”

Trông thấy Bành Ngạn Kỳ cũng đi tới, cô thật sự là có một loại kích động muốn đánh người.

Bọn họ có chịu thôi hay không?

“Cái gì mà người đáng ghét? Em đang ở đâu?” Tạ Kính nhíu mày.

“Lát nữa gọi lại cho anh sau.” Không đợi Tạ Kính phản ứng, cô lập tức cúp máy, tiện tay nhét điện thoại vào trong túi áo, quyết định rời khỏi nơi thị phi này trước đã.

Lúc cô vừa khởi động xe thì Phương Khải Ly lại tới gần.

“Tiểu Tuệ, cậu còn giận mình sao?”

Vương Tuệ Hân chẳng muốn trả lời Phương Khải Ly. . . cô đạp chân ga muốn bỏ đi, không ngờ Phương Khải Ly lại liều mạng nắm chặt lấy cổ tay của cô: “Tiểu Tuệ. . .”

“Buông ra.” Vương Tuệ Hân tức giận nói. Cô thật sự không muốn dây dưa với bọn họ nữa.

Khi cô hất tay ra thì Phương Khải Ly lảo đảo lui về phía sau vài bước, đụng vào chiếc xe máy đang dựng ở bên cạnh, thân thể Phương Khải Ly nghiêng sang một bên, mắt cá chân vấp vào bánh xe.

“A. . .” Phương Khải Ly kêu lên: “Đau quá.”

Bành Ngạn Kỳ vốn đang đứng cách đó vài bước, thấy vậy thì bối rối chạy lên: “Em làm sao vậy?”

“Đau quá.” Phương Khải Ly nhíu chặt mày, liều mạng nắm chặt lấy tay anh ta.

Bành Ngạn Kỳ lập tức luống cuống: “Em đau ở đâu? Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Chân. . .” Hai mắt Phương Khải Ly tràn ngập nước mắt: “Bụng cũng khó chịu nữa.”

Vương Tuệ Hân thật sự không muốn nhìn hai người này làm bộ làm tịch nữa, đang định đạp ga chạy đi thì đột nhiên lại có hai tiếng còi vang lên khiến cả ba người bọn họ chú ý.

Vương Tuệ Hân nhìn về phía lề đường, lại vô cùng kinh ngạc, chẳng biết từ lúc nào mà ở đó đã xuất hiện một chiếc xe màu đỏ, có rèm che, mà Trương Nghiên đang ngồi ở ghế lái vẫy vẫy tay với cô.

“X ra chuyện gì vậy?” Trương Nghiên tò mò xuống xe nhìn xung quanh. Khi này cô ta đang đi mua đồ ở đầu đường, vừa quay xe lại để rời đi thì lại trông thấy Vương Tuệ Hân đang đứng ở đối diện, dường như là

đang có tranh chấp với người khác, cô ta hiểu kỳ nên đến đây xem thử, lại trùng hợp chứng kiến được cảnh này.

Sao Trương Nghiên lại ở đây?!

Vương Tuệ Hân cảm thấy vận khí của mình thật kém, còn chưa mở miệng thì Bành Ngạn Kỳ đã vội vàng nói: “Cô là bạn của tiểu Tuệ sao? Có thể đưa chúng tôi đến bệnh viện được không?”

“Em không sao.” Phương Khải Ly run rẩy nói, nước mắt như chực trào ra, thế nhưng vẫn tỏ vẻ kiên cường.

Vương Tuệ Hân chán ghét nhú mày.

Cô rốt cuộc đã biết Phương Khải Ly kỳ quái ở chỗ nào rồi, trước đây Phương Khải Ly không hề nhu nhược yếu ớt, động một chút là khóc thê này, sao bây giờ lại giống như đóa hoa trắng nhỏ yếu ớt vậy?

Đột nhiên, cô chợt hiểu ra, hiểu vì sao Bành Ngạn Kỳ lại lật lọng, rõ ràng đã nói là sẽ không đến với Phương Khải Ly nhưng cuối cùng vẫn phá vỡ lời hứa.

Bởi vì Phương Khải Ly đã thay đổi tính tình, bình thường đàn ông luôn thích những phụ nữ yếu đuối biết nghe lời, đáng vẻ yếu ớt xinh đẹp này quả thực là thỏa mãn được tâm tính muốn bảo hộ phái yếu của bọn họ.

Dù Bành Ngạn Kỳ tức giận Phương Khải Ly từng tính kế với anh ta thì thế nào? Chỉ cần cô ả ăn nói khép nép, khốc lóc vài lần, xót xa kể lể là vì mình quá yêu anh ta nên mới phạm sai lầm cần như vậy thì có người đàn ông nào nữ hung ác trách móc nặng nề được chứ?

Nhìn xem, tuy cô ấy đã phạm sai lầm nhưng cũng bởi vì quá yêu mình cho nên mới không thể nào kìm chế.
...

Vương Tuệ Hân cười tự giễu, thủ đoạn của Phương Khải Ly quả nhiên là lợi hại, chỉ sợ cô có học cả đời cũng không bắt chước được như cô ta.

Ngay lúc Vương Tuệ Hân hiểu ra điều này thì Trương Nghiên đã mở cửa xe để Bành Ngạn Kỳ đỡ Phương Khải Ly lên, Trương Nghiên quay đầu nhìn về phía Vương Tuệ Hân.

“Cô thì sao? Có muốn đi chung không?”

Vương Tuệ Hân lấy lại tinh thần, lắc đầu cự tuyệt: “Tôi chạy xe máy tới đây, làm phiền cô đưa bọn họ đến bệnh viện.”

Nói thật, cô cũng không biết là Phương Khải Ly bị đau chân hay động thai thật không nữa, nhưng dù thế nào thì cô ta cũng là một kẻ giả tạo đáng thương.

Trương Nghiên còn muốn hỏi thêm vài câu nhưng Bành Ngạn Kỳ lại lo lắng nói: “Làm phiền cô rồi, còn chưa kịp hỏi cô tên gì?”

“Tôi là Trương Nghiên.” Trương Nghiên ngồi vào ghế lái, chuẩn bị khởi động xe, lại chợt thò đầu ra cửa sổ nói với Vương Tuệ Hân: “Cô đi theo sau tôi đi.”

Bảo cô đi theo làm gì? Cô không muốn tham gia náo nhiệt đâu, Vương Tuệ Hân đang định cự tuyệt thì bỗng nhiên nghĩ tới một điều, trong mắt Trương Nghiên, Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly là bạn của cô, bạn mình đến bệnh viện, chẳng lẽ mình không thêm để ý, cứ thế mà rời đi?

Vương Tuệ Hân đang không biết làm thế nào thì chuông điện thoại bỗng vang lên, cô đoán chắc là Tạ Kính, lập tức cầm điện thoại lên xem, quả nhiên là anh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tạ Kính nhú mày hỏi.

“Không có gì đâu, vừa rồi có một đôi tình nhân cãi nhau, cô gái đó tâm tình không tốt nên cố ý tới gây phiền toái.” Vương Tuệ Hân đành phải viện ra một lý do.

“Em đang ở đâu? Để anh qua xem. . . .”

“Không cần, đã giải quyết xong rồi.” Vương Tuệ Hân chặn lại, nói.

Trương Nghiên thấy Vương Tuệ Hân đang nghe điện thoại, đành phải dặn một câu: “Tôi đưa bọn họ đến bệnh viện trước, cô đến sau nhé.”

Vương Tuệ Hân thật sự không muốn đi, nhưng lỡ đâm lao thì phải phóng theo lao, cô đành phát tay, ý bảo mình biết rồi, để cho Trương Nghiên đi trước.

Tạ Kính còn muốn hỏi rõ tình hình cụ thể thì y tá lại đi tới, gọi tên bà dì Cổ, bảo bọn họ đi vào kiểm tra.

“Lát nữa anh gọi lại cho em nhé.”

“Ừ, anh đi đi.” Sau khi cúp máy, cô khẽ thở dài, lại có chút mâu thuẫn, không biết có nên đến bệnh viện xem tình hình của Phương Khải Ly hay không nữa.

Nguyên nhân thì không cần nói cũng biết, bọn họ đã từng làm tổn thương lòng cô, đương nhiên cô cũng không muốn phải nhìn thấy mặt bọn họ, càng đừng nói đến chuyện phải nhìn Phương Khải Ly giả vờ diễn trò.

Nhưng nếu cô không đi. . . thì lại phải giải thích với Trương Nghiên. . . Nghĩ đến điều này thì bụng cô lại quặn thắt, cô thật sự không thích tiếp xúc với Trương Nghiên chút nào.

Rơi vào đường cùng, cô đành gọi cho Giản Hữu Văn, muốn nghe ý kiến của cô ấy, nhưng hết lần này đến lần khác lại chẳng có ai bắt máy, chắc cô ấy bận rồi. Cô băn khoăn một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến nhìn xem một chút.

Nếu cô không xuất hiện, Trương Nghiên lại không có số điện thoại của cô, cô ta chắc chắn sẽ gọi cho Tạ Kính, mà Trương Nghiên lại nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ nói chuyện với Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly, nói linh tinh một hồi, không chừng sẽ moi ra được quan hệ giữa ba người bọn họ.

Đến lúc đó Trương Nghiên sẽ kể lại cho Tạ Kính, Tạ Kính chỉ cần suy nghĩ một chút thì chẳng phải là sẽ phát hiện được cô nói dối sao?

Vương Tuệ Hân cảm thấy đau đầu, phiền thật, sao lại đụng phải Trương Nghiên cơ chứ? Nếu biết trước thì cô đã trực tiếp nói với Tạ Kính rồi. . . .

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới một vấn đề. Tạ Kính đến bệnh viện nào? Đừng nói là bệnh viện mà Trương Nghiên sắp đến chứ?

Vương Tuệ Hân run rẩy: “Đừng có xui xẻo như vậy mà.”

Cô không dám kéo dài thời gian, tranh thủ lái xe chạy đi, có điều, cô không biết đường từ đây đến bệnh viện, vậy nên chỉ có thể vừa đi vừa dừng lại để hỏi đường, đương nhiên là chậm hơn bọn họ rất nhiều.

8. Chương 8

Chương 8

“Ta không gãy tay gãy chân, không cần phải đỡ ta.” Bà dì Cổ vừa bước ra khỏi bệnh viện thì đã không nhận được mà muốn hất tay Tạ Kính ra khỏi tay mình: “Được rồi, cháu của A Mẫn sắp tới rồi, cháu mau đi đi.”

A Mẫn và bà dì Cổ đã không gặp vài chục năm, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở bệnh viện, hai người trò chuyện vô cùng cao hứng, A Mẫn đề nghị bọn họ đến nhà mình chơi, bà dì Cổ cũng rất vui vẻ đáp ứng.

“Cháu không cần phải lo lắng, dì nhất định sẽ chú ý đến bà ấy.” A Mẫn nói.

“Cháu đâu có lo lắng, hiếm khi mới thấy bà ấy cao hứng như vậy, cháu còn phải cảm ơn dì nữa đây.” Tạ Kính cười nói.

“Ôi trời, cháu khách sáo thế làm gì.” Khuôn mặt A Mẫn tràn ngập ý cười.

Ba người trò chuyện được một lúc thì cháu trai của A Mãn đã lái xe tới, sau khi Tạ Kính đỡ hai người lên xe thì A Mãn lại quay sang nói: “Yên tâm, chiều tối đi sẽ đưa bà ấy về.”

“Vâng.” Tạ Kính đóng cửa xe lại, nhìn chiếc xe dần dần khuất xa thì anh mới cất bước rời đi, lại đột nhiên trông thấy một chiếc xe màu đỏ đậm, có rèm che đang chạy đến bên cạnh mình, theo bản năng, anh quay lại nhìn người đang lái xe.

“Là chị à?” Tạ Kính nhướn mày: “Cẩn đường như vậy là định cướp giật sao?”

Trương Nghiên cười nói: “Còn không mau ngoan ngoãn đem tiền giao ra đây.”

Bành Ngạn Kỳ mở cánh cửa phía sau, đỡ Phương Khải Ly xuống xe, Tạ Kính lơ đãng quay sang nhìn thì lại đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có chút quen mắt, thế nhưng lại không nhớ nổi là đã từng gặp ở đâu.

“Em đỡ hơn rồi.” Phương Khải Ly nhỏ giọng nói.

“Sao cậu lại ở đây?” Trương Nghiên hỏi.

“Tôi đưa bà dì đến khám bệnh.”

“Bà ấy làm sao vậy?”

“Bị choáng, bác sĩ nói là cao huyết áp.” Về phần nội dung chi tiết thì phải đợi một tuần nữa mới có kết quả, hôm nay chỉ mới nghiệm máu với nghiệm nước tiểu.

Kỳ thực anh muốn để cho bà dì kiểm tra tổng quát luôn một thể, nhưng bà ấy lại ngại phiền, còn nói là mình chịu đến đây kiểm tra đã là nể mặt anh lắm rồi.

Vì Phương Khải Ly đã cảm thấy khá hơn cho nên sắc mặt của Bành Ngạn Kỳ cũng dịu đi không ít, sau khi bình tĩnh lại, lại đứng yên chờ Trương Nghiên nói chuyện với bạn xong thì anh ta mới mở miệng nói: “Cảm ơn cô đã chở chúng tôi tới đây, thật ngại quá, không làm phiền cô nữa.”

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Trương Nghiên phất phất tay, ý bảo không cần để ý: “Hai người đi vào đăng ký trước đi, tôi đi gửi xe, lát nữa sẽ vào tìm hai người. . .”

“Không cần đâu.” Bành Ngạn Kỳ vội nói: “Cô đã đưa chúng tôi tới đây là tốt lắm rồi, chúng tôi sẽ tự bắt taxi trở về.”

Trương Nghiên cười cười: “Tuệ Hân của chúng ta cũng sẽ đến đây mà, dù sao thì tôi cũng đang rảnh rỗi. À đúng rồi, Tạ Kính, cậu tiếp bọn họ trước đi, bọn họ là bạn của Tuệ Hân, từ Đài Bắc tới đây đấy.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tạ Kính, Trương Nghiên lập tức hiểu rõ Vương Tuệ Hân chưa từng nói chuyện này với anh, vốn đang định giải thích những chuyện đã xảy ra, thế nhưng phía sau lại có xe tới, cô ta chỉ vội nói: “Tôi đi gửi xe trước đã.”

Tạ Kính gật đầu rồi quay sang nhìn sang hai người, sau khi giới thiệu danh tính lẫn nhau, Tạ Kính đột nhiên hiểu được tại sao mình lại cảm thấy người đàn ông này quen mắt như vậy, bởi vì khuôn mặt trên tờ đăng ký kết hôn chính là anh ta.

Chỉ là cô dâu. . .

Anh cẩn thận quan sát Phương Khải Ly, chắc chắn là cô ta, lúc đầu anh không nhận ra là vì trên giấy đăng ký kết hôn, cô ta trang điểm đậm hơn nhiều, lại còn mặc trang phục truyền thống, hoàn toàn khác hẳn so với dáng vẻ bình thường.

Bọn họ không lo ở Đài Bắc để chuẩn bị hôn lễ đi, còn chạy tới nơi này để làm gì?

Tạ Kính tự hỏi trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn không có biểu hiện gì. Anh đưa bọn họ vào trong bệnh viện, dẫn bọn họ tới trước quầy đăng ký.

“Kỳ thực em đã đỡ hơn nhiều rồi.” Phương Khải Ly lắc lắc cổ chân.

“Hay là cứ kiểm tra thử một chút đi.” Bành Ngạn Kỳ nhàn nhạt nói.

Sau khi vào bệnh viện, Bành Ngạn Kỳ cũng tự nhiên hiểu ra được, vết thương ở chân của Phương Khải Ly cũng không nghiêm trọng như cô ta đã ‘diễn’.

Anh cảm thấy mất hứng, nhưng cũng hiểu vì sao cô ấy lại phải như vậy, bởi vì chính mình đã lén lút tới gặp Tuệ Hân, khiến cho cô có cảm giác không an toàn.

Cô đã muốn diễn, vậy thì diễn cho trót luôn đi.

“Khoa chỉnh hình, cả phụ khoa cũng đăng ký luôn.” Bành Ngạn Kỳ nói, vừa rồi cô đã ôm bụng kêu đau, vậy thì cũng kiểm tra luôn đi.

Gần đây Phương Khải Ly rất giỏi nhìn sắc mặt để nói chuyện, thấy Bành Ngạn Kỳ có vẻ không vui, cô ta cũng không nói gì nữa, tuy sắc mặt có chút lo lắng nhưng vẫn cúi đầu nhìn cô y tá đưa bản đăng ký tới.

Tạ Kính không bỏ sót bất kỳ sắc mặt và biểu hiện kỳ quái nào của hai người, chỉ hỏi thăm: “Hai người tới thăm Tuệ Hân sao?”

Bành Ngạn Kỳ thuận thế gật đầu, lại đem tiêu điểm lời nói từ trên người mình dời đi nơi khác: “Anh là bạn của tiểu Tuệ à?”

Tạ Kính cong môi, cố ý thông thả nói: “Tôi là bạn trai cô ấy.”

Vương Tuệ Hân vừa bước vào thì lại nghe thấy một câu như vậy, Bành Ngạn Kỳ lại giống như vừa bị người ta đâm mạnh ột cú, khiến đầu óc anh ta tê dại, trong lòng lại cảm thấy đau đớn kinh khủng.

Mà Phương Khải Ly vốn đang cúi đầu điền vào bảng đăng ký, nghe vậy thì lập tức ngẩng lên nhìn Tạ Kính, hoàn toàn khác với Bành Ngạn Kỳ, sắc mặt của cô ta vô cùng vui vẻ, nhưng cô ta lại cúi xuống ngay lập tức, rất nhanh che giấu đi vẻ mặt của mình.

Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, Tạ Kính rất giỏi nhìn sắc mặt để nói chuyện, phản ứng hoàn toàn bất đồng của bọn họ đương nhiên cũng lọt vào mắt anh, anh mỉm cười không nói gì, chỉ đứng dậy đi về phía Vương Tuệ Hân vẫn còn đang nhăn nhó nhí nhí không muốn tới đây.

Đừng nói là chỉ có Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly chấn động, mà ngay cả Vương Tuệ Hân cũng kinh ngạc không kém bọn họ, thật đúng là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó!

Vì sao bọn họ và Tạ Kính đều ở đây?

Cô thật sự muốn tông cửa xông ra ngoài.

Thế nhưng một bóng dáng cao lớn đã dừng trước mặt cô: “Ồ? Sao em lại ở đây?”

“Mua được quà sinh nhật rồi sao?”

Anh hỏi một câu không đầu không đuôi khiến cô sững sốt vài giây, nhưng lần này bộ não của cô hoạt động cực kỳ nhanh, nhớ tới mình đã từng nói qua điện thoại với anh rằng hôm nay mình đi mua quà sinh nhật cho bạn.

“Không có, không tìm được cái nào ưng ý.” Cô nhanh chóng trả lời qua quýt.

Thấy vẻ chột dạ khó che giấu trong đôi mắt cô, Tạ Kính cũng không muốn vạch trần, chỉ cười cười rồi kéo cô đến gần mình, khuôn mặt tràn ngập ý cười, nói: “Đợi lát nữa anh đi lựa cùng em.”

Khi anh cúi đầu hôn lên trán cô thì Bành Ngạn Kỳ lại không tự chủ được mà siết chặt hai tay, trong lòng cảm thấy chua xót và đau khổ, nhưng dù có như vậy thì sao? Anh ta đã không còn tư cách gì để nói nữa rồi.

Phương Khải Ly đứng bên cạnh thì lại thở dài một hơi. Mấy ngày nay cô vẫn cảm thấy Bành Ngạn Kỳ là lạ, sau khi vụng trộm đọc được lịch làm việc của anh ta thì lại phát hiện anh ta muốn đến Hoa Liên, ngay cả khách sạn cũng đã đặt trước, lúc ấy, máu trong người cô phải nói là như muốn đóng băng.

Một năm qua, trong lòng anh ta vẫn thủy chung nhớ đến Vương Tuệ Hân, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng, không âm X không làm khó, đôi lúc thấy anh ta nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ, hoặc thì thoảng lại nhìn chăm chăm vào màn hình laptop thì cô cũng chỉ giải vờ như không biết.

Cô có thể chịu được việc sống chung mà đôi lúc anh ta sẽ thất thần, trong lòng lại chứa hình bóng của một người con gái khác, chỉ cần mình cứ tiếp tục biểu hiện rộng lượng và áy náy, cô có thể tìm cách lừa anh ta lên giường, chọc thủng bao cao su để mình mang thai, tất cả cũng chỉ vì một mục đích ——

Cô phải có được anh ta, cho dù trái tim anh ta không ở bên cô cũng không sao cả, cô có lòng tin sau khi có được anh ta thì sẽ có được trái tim của anh ta, cô tin rằng nước chảy đá mòn.

Mặc dù anh ta giấu cô để lén lút tới gặp Vương Tuệ Hân, trong lòng cô cũng rất tức giận, nhưng cô vẫn có thể chịu đựng được, cô có thể tỏ ra yếu ớt, yên lặng đứng ở bên cạnh anh ta, chỉ cần cuối cùng anh ta kết hôn với cô thì những thứ khác cô cũng không cần so đo nữa, dù cho cô sắp bị sự ghen ghét che mờ con mắt.

Nhưng giờ thì tất cả đều tốt rồi, cô nhịn không được mà mừng thầm, Vương Tuệ Hân đã có bạn trai mới, cô không cần phải lo lắng Bành Ngạn Kỳ sẽ bỏ cô mà đi nữa.

Giờ phút này Vương Tuệ Hân lại càng cảm thấy bất an, lại bởi vì hành động thân mật của Tạ Kính mà xấu hổ đến đỏ mặt, cô khẽ đẩy anh ra.

“Bọn họ là bạn của em sao?” Tạ Kính nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bành Ngạn Kỳ, hỏi.

“Vâng.” Vương Tuệ Hân khó khăn nói được một chữ.

“Sao lại không thấy Trương Nghiên?” Cô vội vàng lãng sang vấn đề khác.

“Chị ta đi gửi xe rồi, chắc lát nữa mới tới.” Tạ Kính dùng sức ôm lấy eo cô: “Sao bạn đến chơi mà cũng không nói với anh một tiếng?”

Vương Tuệ Hân càng thêm chột dạ, cô áy náy nghĩ, rốt cuộc cái người này đã biết được tình hình thực tế chưa? Thấy anh cứ cười cười như vậy, hình như là không tức giận.

Nhưng bây giờ Vương Tuệ Hân cơ bản là đã tương đối hiểu rõ Tạ Kính, cái người này mỗi lần muốn chinh phục người là đều cười hì hì như vậy, chính là giết người không thấy máu chảy.

“Qua chào hỏi đi.” Anh ôm cô bước sang.

Vương Tuệ Hân vừa bước được nửa bước thì nói: “Để tự em đi, anh đừng như vậy. . .”

Thấy bọn họ đến gần, Bành Ngạn Kỳ cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, nhưng vẫn theo bản năng mà nhếch miệng cười, Vương Tuệ Hân trông thấy nụ cười cứng ngắc của anh ta thì đột nhiên cảm thấy hả giận, còn Phương Khải Ly thì lại lộ ra nụ cười vui vẻ, trông thật chói mắt.

“Hiếm có dịp nào hai người tới chơi, hay cứ để tôi làm hướng dẫn viên du lịch cho. . .”

“Không cần đâu, sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Bành Ngạn Kỳ khô khốc nói: “Hôm nay chúng tôi phải về rồi.”

“Nhanh vậy à?” Tạ Kính giả vờ làm ra vẻ đáng tiếc.

Lúc này tâm tình của Vương Tuệ Hân vô cùng bất ổn, rốt cuộc Tạ Kính thật sự là không biết, hay là đã biết rồi mà vẫn giả vờ như không biết?

“Mọi người đều ở đây rồi à!” Trương Nghiên đi về phía bọn họ.

Bành Ngạn Kỳ thở ra một hơi: “Để tôi ở đây với Phương Khải Ly là được rồi, không cần phiền mọi người như vậy đâu.”

Vương Tuệ Hân cũng không có ý định ở lại lâu, bèn thuận thế gật đầu chào tạm biệt.

Không nói được những lời khách sáo, cô chỉ có thể nói một câu ‘tạm biệt’ đơn giản rồi quay người bước đi.

Bành Ngạn Kỳ thất vọng nhìn theo bóng lưng của Vương Tuệ Hân, ánh mắt phức tạp, Trương Nghiên lại trông thấy vẻ mặt này của anh ta, dường như có điều gì suy nghĩ, sau đó cũng xoay người đi theo Vương Tuệ Hân.

Vừa ra đến bên ngoài, Trương Nghiên liền thần thần bí bí đến bên cạnh Vương Tuệ Hân: “Bành Ngạn Kỳ chỉ là bạn bình thường, hay là bạn trai cũ?”

Cô ta từng thử dò hỏi lúc ở trên xe, thế nhưng Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly đều nói là bạn bè, nhưng bầu không khí căng thẳng và vẻ mặt phức tạp đó sao có thể qua được ánh mắt cô ta?

Một người từng trải, kinh nghiệm phong phú, ánh mắt khi nhìn người khác cũng sâu sắc hơn nhiều, cô ta đã sớm nhìn ra được sự gượng gạo giữa bọn họ, nhưng người trong cuộc vẫn không muốn nói, vậy nên cô ta chỉ có thể nói bóng nói gió.

Vương Tuệ Hân không thích cái kiểu nhiều chuyện, cứ thích xen vào việc riêng tư của người khác như Trương Nghiên, cô chỉ cúi đầu im lặng, cũng không trả lời.

Trương Nghiên bẽ mặt, vẻ mặt ngưng ngừng.

“Chị đừng hỏi nữa.” Tạ Kính lại rất trực tiếp nói thẳng với Trương Nghiên. Bọn họ đã quen biết nhiều năm, đương nhiên anh hiểu được Trương Nghiên là người thế nào.

Có một số người không thể nào dùng lời nói ‘kín kẽ hàm súc’ được, nhất định phải nói trực tiếp, để cô ta bị mất mặt một lần, tự nhiên sẽ không hỏi tiếp nữa.

“Quả nhiên là gặp sắc quên bạn.” Trương Nghiên giả vờ muốn đâm vào bụng anh, anh cũng giơ tay ngăn lại.

“Haha, đừng quậy nữa.” Anh buông nắm tay của Trương Nghiên ra.

Trương Nghiên thấy vậy thì nhịn xuống sự vui vẻ, cố ý đâm loạn vào Tạ Kính vài cái, lại thấy Vương Tuệ Hân bước đi mỗi lúc một nhanh.

Tạ Kính cũng không nể mặt nữa: “Càng nói chị lại càng cố ý.”

Trương Nghiên làm mặt quỷ với anh, không để lời nói của anh vào trong lòng, cô ta chạy lên trước chụp lấy bả vai của Vương Tuệ Hân: “Sao vậy? Ghen à? Tôi chỉ đùa với cậu ấy thôi.”

Vương Tuệ Hân không nói gì, chỉ cảm thấy lời nói của cô ta vô cùng chói tai, đột nhiên cô lại nghĩ, Trương Nghiên và Phương Khải Ly thật giống nhau.

Lúc đầu Phương Khải Ly cũng chỉ đùa giỡn với Bành Ngạn Kỳ thế này, Bành Ngạn Kỳ lại là loại người đối với ai cũng dịu dàng, không hề biết cự tuyệt, tuy cô không vui nhưng lúc đó Phương Khải Ly cũng không thật sự làm gì quá đáng.

Thấy sắc mặt cô không tốt thì Phương Khải Ly cũng chỉ cười cười rồi hỏi có phải là cô đang ghen hay không.

“Cậu yên tâm, mình không có hứng thú đối với Bành Ngạn Kỳ.”

Bành Ngạn Kỳ đã từng nói với cô thế này ——

“Tiểu Tuệ, lúc em ghen trông thật đáng yêu, nhưng mà anh và Phương Khải Ly thật sự là không có gì, em không cần phải nghi ngờ lung tung như thế.”

Bây giờ nghĩ lại thật đúng là châm chọc.

Thấy Vương Tuệ Hân đến chỗ xe máy đội nón bảo hiểm chuẩn bị rời đi thì Tạ Kính vội nắm cổ tay của cô lại, quay đầu nói với Trương Nghiên: “Chị về trước đi, đừng ở đây làm loạn nữa.”

Trương Nghiên giả vờ đáng thương, nói: “Biết rồi, mấy người ghét tôi làm bóng đèn chứ gì.”

Nói xong, cô ta cũng không dây dưa nữa, chỉ nhìn bọn họ một cái thật tươi, sau đó xoay người rời đi.

“Đi thôi, anh đang muốn thăm vấn em đấy.” Anh treo nón bảo hiểm lên xe, sau đó kéo cô đi về phía xe của mình.

“Anh làm gì vậy? Có gì để về nhà rồi nói.” Vương Tuệ Hân biết rõ anh là muốn hỏi chuyện của Bành Ngạn Kỳ, cô vốn đang chột dạ, nhưng hành động vừa rồi của Trương Nghiên đã chọc giận cô, bây giờ cô không muốn nói chuyện với anh.

Tạ Kính đương nhiên cũng phát giác ra được biểu hiện cứng nhắc của cô, từ sau lúc anh và Trương Nghiên đùa giỡn thì khuôn mặt cô bỗng đanh lại, chẳng lẽ là cô đang ghen?

“Sao lại tức giận?” Anh nhíu mày hỏi.

Cô không lên tiếng.

Anh cũng không ép cô, chỉ kéo cô đến cạnh xe của mình: “Vào đi, trời nắng quá, đứng ngoài nói chuyện nóng lắm.”

Vương Tuệ Hàn liếc mắt nhìn anh. Cô thật sự không muốn nói chuyện với anh, nhưng cô cũng không chạy thoát khỏi anh được, chỉ có thể nhận mệnh ngồi vào trong xe.

Anh khóa cửa xe thật kỹ, bật điều hòa, thoải mái thở ra một hơi, lát sau mới nói: “Em không có lời gì muốn nói với anh sao?”

“Không có gì để nói, dù sao thì anh cũng biết hết cả rồi.” Cô lạnh nhạt nói.

Anh lắc đầu nhìn cô: “Em, cái tên tội phạm này, đã phạm lỗi mà thái độ còn không tốt, thật khó coi, muốn anh làm sao mới chịu hối cải mà sửa chữa lỗi lầm đây?”

Cô trừng mắt liếc anh.

“Anh nói gì đấy!” Vừa dứt lời thì cô lại nhin không được mà bật cười, lại lập tức không nể mặt mà trừng mắt với anh.

Anh chặc chặc hai tiếng rồi lắc đầu: “Em bây giờ là biết sai mà không sửa đổi sao?”

Anh vươn tay kéo cô qua, cô lại không hề đề phòng trước, thoáng chốc đã ngã vào vòm ngực rắn chắc của anh.

“Anh làm gì vậy? Làm cảnh sát nghiện rồi nên coi em là phạm nhân sao?” Cô đẩy vai anh, thế nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích.

“Nếu em biết hoàn lương, anh còn có thể xử trí nhẹ nhàng, ai bảo em. . .” Anh nghiêng đầu, vẻ mặt như không hiểu tại sao cô lại khó dạy dỗ như vậy.

“Cho em thêm một cơ hội nữa đây.” Anh cúi sát tới trước mặt cô: “Muốn tự thú để hưởng sự khoan hồng hay là chờ đại hình của anh hầu hạ?”

Nghe anh cứ ăn nói khùng điên, cô căn bản không có cách nào tiếp tục duy trì vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh đừng quạ nữa mà.” Cô đẩy anh.

Anh dùng lực vỗ vào mông cô, khiến cô kinh hãi hô lên: “A, anh làm gì vậy?”

“Vận dụng hình phạt.” Anh vừa vỗ xuống mông cô, lại thừa cơ mà bóp hai cái.

Khuôn mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

“Em sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục.” Cô giãy giụa nói.

“Đừng lộn xộn, nếu không anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng thế nào đâu.” Anh cắn nhẹ vào vành tai cô, cảnh cáo nói.

Cô sợ tới mức không dám lộn xộn. Đã từng được linh giáo sư vô sỉ của anh, giữa ban ngày ban mặt mà cũng có thể ở bên cạnh suốt bất nạt cô thì làm sao có thể quan tâm tới việc xe rung chứ?

“Không giả vờ nữa sao?” Anh tiếp tục cắn vành tai cô, khẽ liếm nhẹ ở nơi mẫn cảm.

Cô suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Đừng như vậy. . .” Cô nắm chặt tay anh, thở hổn hển nói: “Nếu ở trong này . . . cả đời em sẽ không để ý đến anh nữa.”

Anh ngẩng đầu, bàn tay từ eo cô trượt lên trên: “Vậy em phải phối hợp một chút, thái độ thành khẩn.”

Cô trừng anh: “Anh thật sự coi em là phạm nhân sao?”

Anh cố ý gật đầu: “Bây giờ anh hỏi gì thì phải đáp nấy, vì sao lại nói dối anh?”

Cô không tình nguyện trả lời: “Vì không biết phải nói với anh thế nào, em nghĩ là không cần thiết, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.”

“Không biết nói với anh thế nào?” Anh khó hiểu hỏi: “Vì sao? Sợ anh sẽ mắng em sao?”

Cô lắc đầu: “Chỉ là không thích nhắc tới Bành Ngạn Kỳ với anh mà thôi.”

Anh im lặng nhìn cô: “Em còn để ý tới anh ta sao?”

Nhớ đến lúc cô đứng dưới chân núi gào khóc, anh nhủ mày, không nói rõ trong lòng là cảm giác gì.

“Không phải.” Cô không biết phải giải thích với anh thế nào: “Em và anh ta không còn gì nữa, đã sớm cảnh còn người mất rồi, chỉ là dù sao cũng đã từng có tình cảm. . .”

Cô cẩn thận nhìn anh một cái, thấy anh có vẻ như không tức giận thì mới nói tiếp: “Đôi lúc tâm tình khó tránh khỏi có chút dao động, anh nghĩ xem, nếu em nói với anh là Bành Ngạn Kỳ muốn đến gặp em thì em lại phải giải thích với anh người đó là ai, vì sao lại chia tay, sao anh ta lại đột nhiên tới tìm em, lại vô duyên vô cớ làm anh không thoải mái. Em vốn không có ý định gặp anh ta, nhưng về sau nghĩ lại thì chỉ sợ nếu như em không gặp, chẳng may anh ta đến trường tìm em thì còn phiền toái hơn, em không muốn đồng nghiệp trong trường biết chuyện bạn trai cũ tới tìm mình. . .”

Nói xong một tràng, thấy anh không có phản ứng gì, vẻ mặt của cô mang theo chút làm nũng nịnh nọt: “Sao lại không nói gì? Giận em thật sao?”

Anh cố ý không trả lời để khiến cô khẩn trương: “Anh ta tìm em làm gì?”

“Đưa cho em một hộp trang sức, nói là mua trước lúc chia tay, anh ta không nỡ ném đi, cũng không thể đưa cho Phương Khải Ly, nghĩ tới nghĩ lui, lại quyết định đến đưa cho em, bảo em muốn vứt đi cũng được, anh ta không có ý kiến.”

“Em có cầm không?”

Cô lắc đầu: “Lúc sau Phương Khải Ly đột nhiên xuất hiện thì em đi ra ngoài. Aiz. . . Thật không biết là anh ta đang nghĩ gì nữa? Sao cứ phải khẳng khẳng đưa nó cho em?” Tạ Kính thì lại hiểu được Bành Ngạn Kỳ đang nghĩ gì, dựa vào phản ứng vừa rồi của Bành Ngạn Kỳ, hẳn là trong lòng anh ta còn thích Vương Tuệ Hân, chỉ là anh ta cũng hiểu, bọn họ đã không còn cơ hội. Nếu anh không nhìn lầm thì bụng của Phương Khải Ly hơi nhô lên, hẳn là đang mang thai, bọn họ kết hôn cũng vì đứa bé trong bụng cô ta.

Thời gian kết hôn càng gần, Bành Ngạn Kỳ lại càng thêm hoảng hốt, không biết quyết định của mình rốt cuộc là đúng hay sai? Nhưng nếu sai thì thế nào? Ngày hôm nay, trước mắt anh ta chỉ còn lại trách nhiệm, anh ta không thể bỏ Phương Khải Ly, nhưng cũng không thể quên được người yêu cũ.

Về phần chiếc hộp trang sức kia, cho dù là mua trước hay sau khi chia tay thì cũng chỉ là cái cố, sự thật là Bành Ngạn Kỳ không buông được người yêu cũ mà thôi.

Nhưng anh ta không quả quyết thì đã đành, lại không muốn người yêu cũ làm tổn thương đến bạn gái của mình, thật là không biết phải nói thế nào, có khi đa tình còn làm tổn thương người khác hơn cả sự tuyệt tình nữa.

Nếu ý chí của Vương Tuệ Hân không kiên định hoặc dễ dàng cảm động thì nói không chừng bọn họ đã quay lại rồi, vậy thì lại càng thêm máu chó.

Thấy anh vẫn nghiêm mặt không lên tiếng, Vương Tuệ Hân nhủ mày.

“Anh không tin thì thôi.” Cô đẩy anh ra: “Em tự đi xe về.”

Anh không để ý tới lời nói của cô, chỉ hỏi: “Vậy vì sao lúc này sắc mặt em lại khó coi như vậy?”

Cô liếc anh, vốn không muốn nói, nhưng chuyện Bành Ngạn Kỳ cũng đã nói ra rồi, cô cũng chẳng còn gì phải kiêng dè nữa.

“Em không thích Trương Nghiên.”

Anh nhướn mày: “Anh và cô ta thật sự không có gì.”

Cô cười giấu cợt.

“Bành Ngạn Kỳ cũng đã từng nói như vậy đấy.” Cô trầm mặc một hồi rồi lấy hết dũng khí để nói ra: “Trương Nghiên khiến em nhớ tới Phương Khải Ly.”

9. Chương 9

Chương 9

“Nếu anh cảm thấy em cố tình gây sự, vậy em cũng không còn gì để nói. . .”

“Haha.” Nhìn ra sự bất an của cô, Tạ Kính vươn tay vuốt má cô: “Anh đâu có nói là không tin em.”

Cô lập tức trầm tĩnh lại. Thật sự là cô sợ anh nghi thần nghi quỷ, chuyện bé xé ra to, có lẽ là do phụ nữ hay suy nghĩ lung tung, lúc trước Bành Ngạn Kỳ cũng đã từng nói với cô như vậy, khiến cho cô rất cuộc cũng cảm thấy là mình đang cố tình gây sự.

“Hai người đó giống nhau ở chỗ nào?” Anh nghiêm túc hỏi, muốn nhân dịp này hiểu rõ quá khứ của cô. Anh không quan tâm đến chuyện tình cảm lúc trước của cô, dù sao thì cũng đã là quá khứ, nhưng anh muốn biết điều gì ẩn giấu trong lòng cô là gì?

Nhìn anh có vẻ cũng không giống như muốn gây sự với mình, lúc này cô mới có thể thả lỏng sự phòng bị.

“Hai người bọn họ có nhiều điểm rất giống nhau, thỉnh thoảng lại vô tình hay cố ý nói những câu khiến người ta hiểu lầm, đùa giỡn với bạn trai của em trước mặt em, lại nói với em một câu là bọn họ không hề có hứng thú với bạn trai của em, bảo em không cần phải suy nghĩ quá nhiều, lúc đó em đã từng tin, kết quả thì sao?” Cô cười châm chọc: “Hữu Văn nói em là kiểu người đã bị người ta bán mà còn giúp bọn họ tính tiền, vừa rồi gặp lại Phương Khải Ly, cô ta đã thay đổi không ít, lại càng giỏi đóng kịch, hờ chút là đau chân, hờ chút lại đau bụng, nước mắt muốn rơi là rơi.”

Cô không biết là Trương Nghiên có cái kiểu giả vờ điềm đạm đáng yêu như Phương Khải Ly hay không, nhưng muốn mập mờ với một người đàn ông thì có nhiều cách lắm.

“Có lẽ anh sẽ nói em hay suy nghĩ miên man, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng vết xe đổ đã quá nhiều máu chó, em không muốn lại tiếp tục giẫm lên đó nữa.”

Thấy cô im lặng nhìn ra cửa sổ, anh không cần tiếp tục hỏi thì cũng hiểu được ngụ ý của cô, nếu anh và Trương Nghiên cứ tiếp tục ‘quần quít’ như vậy thì cô sẽ thà rằng chia tay.

Anh vươn tay vuốt mái tóc của cô: “Em thật đúng là một năm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.”

“Mặc kệ em.” Cô tùy hứng nói, đôi môi mất hứng khê cong lên.

Cô như vậy trông thật đáng yêu. Anh cúi đầu, khê hôn lên bờ môi đang vênh cong của cô.

Cô đỏ mặt, giả vờ muốn đẩy anh ra, anh lại vỗ vỗ hông cô, ý bảo cô ngoan ngoãn một chút.

“Anh không giống với tên họ Bành kia.” Thấy cô không lên tiếng, anh hiểu cô căn bản vẫn không tin, nhưng anh cũng không cảm thấy buồn bực, chỉ tiếp tục nói: “Hồi cấp hai, anh từng thích một cô bạn.”

Người anh thích có mà nhiều vô kể. Trong lòng Vương Tuệ Hân âm thầm phỉ nhổ anh.

Thấy ánh mắt khinh bỉ quá mức rõ ràng của cô, anh lại đánh vào hông cô một cái.

“Trương Nghiên đã nhận ra, chị ta tò mò đi làm quen với cô gái đó, sau đó hai người bọn họ trở thành bạn tốt.” Anh hơi ngừng lại một chút, dường như là đang nghĩ xem phải nên kể tiếp như thế nào. “Khi đó Trương Nghiên vẫn chưa thành thực và từng trải nhiều như bây giờ, chỉ là có chút thủ đoạn của đám con gái, cứ hay đâm chọt giữa bọn anh, nếu không thì luôn cợt nhả với anh trước mặt cô ấy, da mặt cô ấy lại mỏng, sau vài lần thì không chịu được bị chị ta đùa giỡn, vậy nên quay sang tức giận với anh.”

Vương Tuệ Hân kinh ngạc nhìn anh. Không ngờ Trương Nghiên mới có mười mấy tuổi mà đã có tâm cơ như vậy.

“Anh cũng đã từng thử nói chuyện rõ ràng với Trương Nghiên, muốn chị ta đừng có làm mấy cái chuyện như vậy nữa, nhưng chị ta nói là mình chỉ đùa giỡn, làm sao biết mọi chuyện lại trở nên như vậy, còn nói lời xin lỗi với anh, anh cũng không tiện nói nặng lời với chị ta, lúc đó anh và chị ta cũng coi như là bạn tốt, mặc dù có đôi lúc anh cũng hoài nghi lòng dạ của chị ta, nhưng người ta cũng đã có bạn trai, anh không thể mặt dày tự cho rằng bởi vì người ta thích mình nên mới cố tình chen vào phá hoại. Sau này có lần anh gặp được một nữ sinh, cô ấy là bạn học của Trương Nghiên, sau khi biết chuyện của anh thì đã đặc biệt nói với anh, Trương Nghiên là người lòng dạ khó lường, bảo anh nên cẩn thận một chút.”

Tạ Kính dừng lại vài giây rồi lại nói tiếp: “Có đôi khi anh thật sự không hiểu nổi lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ, càng không hiểu bọn họ làm vậy để làm gì?”

Cô trợn trắng mắt: “Chị ta thích anh đấy, em không tin là anh không biết.”

Anh mỉm cười: “Kỳ thực anh cảm thấy nghi ngờ, không biết là chị ta thật sự thích anh hay chỉ cảm thấy thú vị, sau mấy lần tình cảm bị tổn thương thì chị ta trở nên có chút quái lạ, nói tóm lại, anh và chị ta tuyệt đối không có khả năng, anh không thích tác phong làm việc của chị ta, lại càng chán ghét loại phụ nữ có nhiều tâm cơ như vậy. Kỳ thực thì em cũng không cần phải để ý đến chị ta, lần nào chị ta làm nhảm, anh cũng chỉ nghe từ tai này qua tai kia, vả lại anh và chị ta cũng không thường xuyên gặp mặt, bình thường anh không ở đây, chỉ khi nào trở về thì mới gặp chị ta.”

Vương Tuệ Hân nghi ngờ nói: “Nếu chị ta thật sự thích anh thì tại sao lại không nói với anh? Chị ta có vẻ như không phải loại người hay thẹn thùng mắc cỡ.”

Anh trầm mặc một chút rồi mới nói: “Kỳ thực chị ta cũng đã từng để lại ám hiệu, khi đó chị ta đang cãi nhau với chồng, lại chạy đến tìm anh, anh cũng giúp chị ta giải quyết chuyện này, có lẽ là bởi vì cảm kích, cũng có thể là bởi vì vừa mất đi chỗ dựa, muốn tìm một người đàn ông để nương tựa, nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì thì chị ta ra ám hiệu, còn anh thì cự tuyệt.”

Vương Tuệ Hân hiểu kỳ hỏi tiếp: “Chị ta ám hiệu thế nào?”

Anh có chút xấu hổ.

Cô khẳng định trong này có điều mờ ám: “Nói mau, bây giờ đến lượt em tra hỏi anh, thẳng thắn được khoan hồng.”

Anh cười nói: “Bắt chước nhanh như vậy sao?”

“Đương nhiên, mau lên, đừng có đánh trống lảng.” Cô vỗ vỗ vai anh, vẻ mặt đắc ý.

Cô như vậy trông thật đáng yêu, sau khi khẽ cắn nhẹ lên môi cô, anh có chút không được tự nhiên, nói: “Chị ta dùng thân thể để ám hiệu.”

Vương Tuệ Hân kinh ngạc, nhưng phải công nhận một điều, tác phong như vậy mới đúng là Trương Nghiên, xem như cô ta rất hiểu Tạ Kính, mỗi câu này có vẻ là rất hợp ý anh.

“Anh nói với chị ta rằng, chị ta chỉ là đang thiếu cảm giác an toàn mà thôi, sau đó chị ta ngượng ngùng lấp liếm cho qua chuyện, anh cũng giả vờ xem như chuyện này chưa từng xảy ra, dựa vào tính cách của chị ta thì sẽ không thử lại một lần nữa, chị ta rất sĩ diện, không muốn bị người khác cự tuyệt. Giữa con người với nhau có nhiều chuyện rất vi diệu, tuy anh không nói rõ nhưng chắc hẳn là chị ta hiểu được anh không có cảm giác gì với chị ta.”

Tuy lời giải thích của anh khiến cô an tâm hơn không ít, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi sợ, sợ anh và Trương Nghiên sẽ trở thành Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly thứ hai.

Thấy cô thoáng chốc vừa vui vẻ, thoáng chốc lại ủ rũ, Tạ Kính hỏi: “Vẫn không yên tâm sao?”

Cô cười khổ: “Không yên tâm thì thế nào? Em cũng không phải là người cứ thích lấy một vấn đề ra để kiểm chuyện với người khác, huống hồ vấn đề đó cũng không phải từ phía anh, chỉ là em đang nghĩ tới Bành Ngạn Kỳ cũng đã từng cam đoan hứa hẹn với em như vậy, kết quả lại. . .”

Anh chạm vào môi cô: “Đừng so sánh anh với anh ta.”

“Thật xin lỗi, em không cố ý.” Cô hiểu, đem bạn trai cũ ra để so sánh với bạn trai hiện tại là điều tối kỵ nhất.

“Dù cho tình huống giống nhau, thế nhưng tính cách khác nhau thì sẽ có cách giải quyết khác nhau, nói một câu khó nghe, nếu có người phụ nữ no giở trò với anh, cho dù mang thai thì anh cũng sẽ không kết hôn với cô ta.” Anh lắc đầu, nói tiếp: “Kỳ thực bây giờ, cho dù anh có nói nhiều hơn nữa thì đều vô dụng, cũng chỉ là lời nói suông, vậy nên anh cũng không muốn nói nữa, chỉ muốn nhắc em một điều, nam nữ chia tay thì có rất nhiều nguyên nhân, tính cách không hợp nhau, bất đồng quan điểm, gia đình đôi bên làm khó dễ, vân vân . . . người thứ ba chỉ là một trong số các nguyên nhân đó mà thôi, em không cần bởi vì đã từng bị như vậy một lần mà cứ luôn lo sợ hãi huyền.”

Vương Tuệ Hân không ngốc, đương nhiên cô hiểu được đạo lý này, lại càng hiểu được, nếu như cô suốt ngày cứ nghi ngờ vợ vẫn thì tình cảm cũng sẽ dễ dàng phai nhạt.

“Em cần một chút thời gian.” Cô nói.

Tạ Kính cũng không ép cô nữa, dù sao bọn họ quen nhau cũng chưa được bao lâu, muốn cô hoàn toàn tin tưởng anh là điều rất khó, cứ để thời gian chứng minh là được rồi.

“Tuy anh rất rộng lượng, nhưng nếu em giấu anh để lên lút gặp người yêu cũ thì anh sẽ dùng đại hình để trị tội em đấy.” Anh nghiêm túc nói.

Cô bất mãn nói: “Cái gì mà đại hình, trị tội? Anh học mấy từ này ở đâu ra đấy?”

Anh thấp giọng cười, bàn tay đang đặt trên hông cô bắt đầu không an phận, lúc anh dời tay từ hông phủ lên nơi tư mật của cô thì cô sợ tới mức đánh anh một cái.

“Anh dám làm ở đây thì chúng ta chia tay ngay lập tức.” Cô sợ hãi kêu lên, khuôn mặt đỏ bừng như sắp bốc cháy.

“Vậy em nói xem, làm ở đâu thì tốt?” Anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô giãy giụa rồi trả lời: “Về nhà đi.”

“Anh không thể chờ lâu như vậy. . .”

“Em mặc kệ anh.” Cô liều mạng đánh anh.

“Lại đánh vào đầu anh rồi.” Tóm lấy tay cô, anh nhện đau nói: “Không làm ở đây thì không làm ở đây.”

Cô thở ra một hơi, quyết định phải mau chóng xuống xe để thoát khỏi sự cám dỗ của anh.

“Mau buông ra.” Cô khê nói.

Anh nới lỏng tay, cô vội vàng mở cửa xe rồi chuồn ra, liều mạng chạy về chỗ xe máy của mình.

Dáng vẻ chạy trốn chết của cô cũng không khiến Tạ Kính tức giận, trái lại, lại khiến anh có chút hả hê, có thể thấy, cô không cách nào chống lại được mị lực của anh, chỉ sợ ở lâu thêm vài giây thì sẽ khuất phục dưới dâm uy của anh.

Anh vui vẻ khởi động xe, chậm rãi đi về phía cô.

Sau khi chạy đến chỗ xe máy, Vương Tuệ Hân mới hoàn toàn an tâm, mức độ ‘vô sỉ’ của Tạ Kính là không có giới hạn, cô tin, nếu như mình không mau chóng thoát khỏi nơi đó, thì anh thật sự sẽ cùng cô chơi trò ‘rung xe’ giữa ban ngày ban mặt, lỡ chẳng may có ai đến gần, tới lúc đó bọn họ lại lên trang đầu của báo xã hội, cô chỉ còn nước nhảy xuống biển để tự sát, không cần phải trở về gặp phụ lão Giang Đông (1) nữa rồi.

“Tiểu Tuệ!”

Vương Tuệ Hân ngẩng đầu, lại trông thấy Bành Ngạn Kỳ đang đi về phía mình, Phương Khải Ly thì chỉ đứng yên một chỗ, không còn bám theo cô giống như lúc ở quán cafe nữa.

“Anh. . . Bọn anh phải về rồi.” Bành Ngạn Kỳ nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

“Không khám bệnh nữa sao?” Khóe môi Vương Tuệ Hân khẽ giật nhẹ.

Khuôn mặt của anh ta bỗng có chút xấu hổ, thật lâu mới nói ra được một câu: “Là tại anh không cho cô ấy cảm giác an toàn.”

Vương Tuệ Hân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta.

“Anh. . .” Anh nên nói thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói ‘hy vọng em sẽ hạnh phúc’ ?

Khẽ nhìn qua chiếc xe jeep đang chậm rãi tiến đến gần, sự tồn tại của Tạ Kính khiến mọi lời nói của anh ta đều trở nên dư thừa.

“Anh sẽ không làm phiền em nữa.” Dù rất khó để có thể chấp nhận sự thật này, thế nhưng anh và cô đã là bát nước đổ đi, không bao giờ lấy lại được nữa.

Vương Tuệ Hân chăm chú nhìn Bàn Ngạn Kỳ xoay người rời đi, Phương Khải Ly chỉ quay đầu nhìn cô một cái, cuối cùng cũng không nói gì nữa, chỉ theo chân Bàn Ngạn Kỳ rời khỏi nơi này.

Đã từng có lúc cô đau khổ khi nhìn thấy hai người bọn họ, nhưng sự tự tôn buộc cô phải đứng thẳng người, không cho phép mình được ngã xuống, cuối cùng chỉ có thể chạy đến nơi xa xôi này để chữa lành vết thương.

Hôm nay lại trông thấy bọn họ, thế nhưng cảm giác đau khổ và khó chịu dường như đã phai nhạt đi rất nhiều, có chăng chỉ là chút phiền muộn và thờ ơ . . .

“Em cứ tiếp tục lưu luyến như vậy thì anh sẽ tức giận đấy.”

Chẳng biết Tạ Kính đã xuống xe lúc nào, đứng ở sau lưng cô, cô quay lại nhìn anh, trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ.

“Nói gì vậy? Chẳng lẽ anh không có lòng tin với chính mình đến thế sao?”

Nhìn sắc mặt của cô không còn khổ sở như trước đây nữa, anh mới có thể thả lỏng mình. Chỉ cần cô nguyện ý buông tay, anh sẽ không ngại mà cho cô thêm nhiều thời gian một chút, dù sao chữa vết thương lòng cũng không phải là một sớm một chiều, anh chỉ sợ cô vẫn mãi ôm chặt quá khứ, không muốn đối mặt với người hiện tại.

Thấy anh xúc động như sắp hôn cô, cô vội vàng đội nón bảo hiểm, cầm chìa khóa vào xe rồi dùng tốc độ nhanh nhất, nghênh ngang rời đi.

Đầu tiên Tạ Kính chột sững sờ, sau lại ngửa đầu cười to, anh nhanh chóng trở vào trong xe, vui vẻ đuổi theo cô gái nhỏ phía trước.

Chú thích:

(1) Giang Đông phụ lão: Câu nói này xuất phát từ một điển tích nói về Hạng Vũ. Sau khi triều nhà Tần bị diệt vong, Hạng Vũ và Lưu Bang tranh nhau làm bá chủ thiên hạ, mà lịch sử gọi là “Cuộc giành giật giữa Sở Hán”. Bấy giờ, Hạng Vũ và chú là Hạng Lương đã tổ chức một đội quân tinh nhuệ gồm hơn 8 nghìn đệ tử vùng Ngô Trung (tức Huyện Ngô, tỉnh Giang Tô ngày nay). Tám nghìn tinh binh này đều dũng cảm thiện chiến, sau đó dần dần phát triển thành một đội quân lớn mạnh.

Tình hình bấy giờ rất có lợi cho Hạng Vũ, nhưng vì Hạng Vũ quá chuyên quyền độc đoán lại ngạo mạn khinh địch, cuối cùng sa vào bẫy của đại tướng Hàn Tín ở Cai Hạ, bị thiệt hại chỉ còn lại 8 nghìn lính Giang Đông. Hạng Vũ liều chết phá vây chạy đến sông Ô Giang. Bấy giờ, mặt trước có sông ngăn lối, mặt sau có quân địch đuổi theo, tình hình vô cùng nguy cấp. Trưởng đình Ô Giang thấy vậy mới nói với Hạng Vũ rằng: “Giang Đông tuy hẹp, nhưng cũng là đất rộng nghìn dặm có thể xưng vương, nay tôi dùng thuyền đưa ông qua sông thì quân Hán đừng hòng đuổi kịp”. Hạng Vũ từ chối rằng: “Đây cũng là trời muốn giết tôi, tôi làm sao có thể qua sông chạy trốn. Tôi dẫn 8 nghìn lính Giang Đông ra trận, nay chỉ còn mỗi mình tôi trở về, thì còn mặt mũi nào gặp mặt các bậc phụ lão Giang Đông”. Hạng Vũ nói xong bèn đem con ngựa Ô Truy của mình tặng cho trưởng đình, sau khi liên tiếp chém chết mấy chục tên quân Hán, liền nhảy xuống sông tự tử, bấy giờ Hạng Vũ mới có 31 tuổi.

Cuối cùng thì Bành Ngạn Kỳ và Phương Khải Ly cũng trở về, một lần nữa trả lại cuộc sống bình an cho cô, Giản Hữu Văn nghe cô kể xong thì đầu tiên là nổi giận mắng bọn họ không biết xấu hổ, sau đó lập tức tán thưởng cô đã làm rất tốt.

Biết rõ cô đã quên được Bành Ngạn Kỳ, thế nhưng Hữu Văn vẫn không quên bổ sung một câu: “Đây là nhờ sức mạnh của tình yêu mới đây.”

Có lẽ vậy, nhưng cô cảm thấy công trạng không hoàn toàn thuộc về Tạ Kính, cho dù bây giờ cô chưa có đối tượng kết giao thì cũng sẽ không quay về bên cạnh Bành Ngạn Kỳ, mất chính là mất, làm sao có thể quay về? Tức giận cũng bởi vì lòng tự trọng bị tổn thương vẫn chưa thể hồi phục lại như cũ mà thôi.

Đầu năm nay, thất tình cũng là chuyện bình thường, mặc dù khi ấy đau đến chết đi sống lại, nhưng chẳng phải cuối cùng vẫn chịu đựng được đó sao? Cô cũng không ngoại lệ, rồi thời gian sẽ chữa lành vết thương thôi.

Bành Ngạn Kỳ bước đi thì Tạ Kính lại đến, anh phải trở về đơn vị công tác rồi, vốn là sắp phải ly biệt, lẽ ra phải nên cảm thấy chán nản buồn bã, thế nhưng Vương Tuệ Hân lại hoàn toàn không có cảm xúc đau buồn, nếu có thì cũng là tức giận chứ không phải là phiền não.

Cái người này quả thực là điên rồi.

Một ngày trước, mặc kệ cô uy hiếp hay dụ dỗ thế nào thì anh cũng không chịu đi đâu cả, càng đừng nói là xuống núi, chỉ hạ quyết tâm muốn lăn lộn ở trên giường. Nói trên giường đã là khiếm tốn lắm rồi, cái người cuồng tình dục này, cho dù là từ phòng làm việc, phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ cho đến cả phòng tắm cũng không tha, cô tức giận nhưng chỉ có thể cắn vào bả vai của anh để phát tiết, cuối cùng thì mọi sức lực cũng đều biến mất, chỉ có thể để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong phòng không có một ánh đèn, ngoài phòng lại càng tối đen như mực, đến cả ánh trăng cũng lẫn đi đâu mất, chỉ còn lại vài đốm tinh linh nổi bật trên bầu trời.

Vương Tuệ Hân đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chợt cảm thấy có cơn gió nhẹ lướt qua da thịt, tiếng côn trùng vang lên bên tai càng thêm rõ ràng, còn có cả tiếng lá cây xào xạc nữa.

Thân thể của cô lúc thì mát rượi, lúc thì nóng hừng hực, nhưng phía sau lưng lại ẩm áp dễ chịu, giống như đang phơi nắng, cô thở dài, lại nhích thêm về phía sau một chút, tiếng cười trầm thấp quanh quẩn bên tai khiến cô cảm thấy có chút âm ỉ, bực bội phẩy phẩy tay.

Tiếng cười lại càng vang lên rõ hơn, trên cổ và bả vai của cô đột nhiên xuất hiện cảm giác ấm nóng ẩm ướt, cô khẽ nhú mày, cau kính nói: “Tránh ra, em muốn ngủ.”

Bàn tay không an phận dao động trước ngực khiến con sâu ngủ càng lúc càng tránh xa cô, cô bực bội muốn mắng người, lại nhìn thấy vài đốm sáng đang bay bay trước mắt, ngược lên thì lại thấy vô số ánh sao lấp lánh, những vì sao phảng phất như đang từ dải ngân hà rơi xuống nhân gian, vô cùng đẹp mắt.

“Thích không?” Anh nói khẽ bên tai.

Cô thậm chí còn không thể cất tiếng, chỉ có thể kinh ngạc gật đầu. Những đốm sáng kia lập lòe xung quanh khiến cô có cảm giác như mình là tiên nữ.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy đom đóm ở trong núi, thế nhưng chưa bao giờ cô được nhìn thấy với số lượng nhiều như vậy, ước chừng phải trên trăm con, khiến mọi thứ xung quanh tựa như mộng ảo.

Bình thường lúc này cô đã sớm ngủ rồi, sao có thể biết được ở trong khoảng sân nhỏ này lại có nhiều đom đóm như vậy?

Phản ứng ngạc nhiên vui vẻ của cô khiến anh hài lòng, khẽ cúi xuống hôn cô.

Đang chăm chú thưởng thức, đột nhiên Vương Tuệ Hân ý thức được mình đang dựa vào ngực anh, hông còn đang ngồi trên đùi anh.

Cái này cũng không quan trọng, vấn đề là bọn họ lại đang trần truồng như con nít mới sinh, không một mảnh vải che thân, điều này khiến cô sợ hãi, bọn họ đang ở bên ngoài. . .

“Anh cho rằng nơi này theo chủ nghĩa khỏa thân à?” Cô muốn đứng dậy nhưng anh lại không chịu buông ra.

“Bây giờ trong núi tối đen, ai mà thấy được? Hơn nữa, nhà chúng ta ở ngay bên cạnh.” Anh nhắc nhở.

“Vậy thì cũng . . . cũng không thể như thế này được.” Cô đỏ mặt nói: “Anh tự mình điên được rồi, đừng kéo theo em xuống nước.”

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười: “Loại chuyện thế này, một người vui không bằng mọi người đều vui.”

Cô giãy giụa mấy cái, thấy anh vẫn không thay đổi, cô tức giận nhưng không còn cách nào khác.

“Em mệt rồi, em muốn ngủ.” Hy vọng anh hiểu được, để cho cô trở về phòng.

“Tuệ Hân.” Anh hôn nhẹ lên gò má cô: “Em có muốn chuyển đến chỗ của anh không?”

“Hả?” Cô ngơ ngẩn.

“Không phải đang được nghỉ hè sao?” Anh cắn nhẹ lên vành tai cô: “Đợi khai giảng rồi trở về.”

Trong lòng cô có chút hoảng hốt, không biết trả lời thế nào. Đến chỗ anh chẳng phải là ở chung sao?

“Anh muốn có người giúp anh làm ấm giường chứ gì?” Cô cố tỏ vẻ thoải mái, nhưng giọng nói nghe có vẻ rất khiên cưỡng.

“Đó cũng là một trong những lý do.” Anh tiếp lời cô: “Chủ yếu là muốn có em ở bên cạnh.”

Anh nói thẳng thắn như vậy khiến cô xấu hổ, ấp úng nói: “Chúng ta . . . mới quen còn chưa được bao lâu . . . mẹ em dặn là không được phép sống chung với đàn ông. . .”

“Đây không phải là sống chung, em chỉ đến chỗ anh ở tạm thôi, cứ xem như là đang nghỉ phép đi.” Anh cố gắng thuyết phục cô.

Kiểu gì cũng nói được. Vương Tuệ Hân trầm nghĩ trong lòng.

Anh vẫn không ngừng cố gắng, lại thả ra một miếng môi: “Đến chỗ anh thì sẽ không cần lo lắng sẽ chạm mặt Trương Nghiên nữa.”

Vương Tuệ Hân có chút dao động: “Để em suy nghĩ một chút.”

Anh hài lòng gật đầu, không hề ép cô. Dù thế nào thì chỗ của anh cách đây cũng không xa, nếu cô thật sự không đồng ý, cùng lắm thì anh chịu khó chạy tới chạy lui là được.

Khẽ hôn dọc theo cần cổ của cô, kích thích cô từng chút từng chút một, khiến cô khẽ rụt cổ lại.

“Nhột quá.” Cô đẩy đầu anh.

Anh cười khê, lại tấn công vào tấm lưng trắng nõn của cô, hai tay nhẹ nhàng dao động khắp người cô.

Vừa rồi hình như cô cảm thấy anh dùng vật cứng rắn bên dưới khẽ đẩy lên, hơi nóng bùng bùng cọ xát nơi tư mật của cô.

Hai tay anh xoa nắn trước ngực cô, vuốt ve đầu vú khiêu khích cô, cô nhẹ nhàng thở dốc, oán giận nói: “Anh bị sao vậy? Uống phải thuốc kích dục sao?”

Anh cười khàn: “Em đang sỉ nhục anh đấy à, anh không thèm phải sử dụng mấy cái thuốc vớ vẩn đó.”

Cô muốn cãi lại, thế nhưng bờ môi đã bị anh phủ lấp, lại muốn nắm lấy lỗ tai anh, nói là anh không bao giờ biết đủ, nhưng nghĩ đến trời sáng anh phải đi thì lòng cô lại không khỏi mềm nhũn.

Cô xoay người tựa vào ngực anh, quyết định tốc chiến tốc thắng, hai tay nắm lấy dục vọng của anh, vuốt ve khiêu khích.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, hai tay ở trên hông và eo cô lại xoa nắn nhiều thêm vài lần, đầu lưỡi ở trong khoang miệng cô, thỏa sức liếm mát.

Cô rên rỉ, nhiệt tình đáp lại, giống như một đóa hoa thơm ngát, vì anh mà nở rộ, mềm mại và tốt đẹp đến nhường nào, khiến người ta thèm muốn nhưng lại không thể có được, mà dục vọng trong tay cô lại khê run rẩy, run rẩy, run rẩy, càng lúc càng kịch liệt.

Ngón tay anh trượt đến nơi thần bí, miết nhẹ lên cánh hoa và hoa hạch đã sưng tấy của cô, khiến chúng tiết ra hương thơm và chất lỏng trong suốt.

Khi ngón tay thô ráp cứ cọ xát nhiều lần trong khe huyết, cô run rẩy, hầu như là sắp không cầm nổi dục vọng của anh, so với anh, cô vẫn còn quá non nớt.

“Ah . . . Tạ Kính . . .” Cô nức nở gọi tên anh, nơi tư mật run rẩy kịch liệt.

Anh đưa vào một ngón tay trong, hoa huyết lập tức siết chặt, bàn tay nhỏ bé của cô theo phản xạ nắm chặt lại, khiến anh hít sâu vào một hơi.

“Bé cưng, nhẹ một chút, nhẹ một chút.”

Tay còn lại không ngừng xoa nắn bộ ngực của cô, cổ vũ cô tiếp tục vuốt ve mình.

Động tác của cô càng trở nên nhanh hơn, chỉ nghe anh cất tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Rốt cuộc cũng không thể chịu nổi nữa, anh nâng hông cô lên, để mình chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô.

Cô cong người đón nhận, khoái cảm quen thuộc không ngừng ủa đến, thân thể như đang gào thét để đạt được thỏa mãn.

Tiếng thở dốc mập mờ trong đêm tối càng khiến cho người ta trở nên mơ màng, cô chặt chẽ bao bọc lấy anh tựa như đang bao một khối thép nóng rực.

Bàn tay anh từ hông cô trượt lên phía trên, ôm lấy bầu ngực đang lay động, hưng phấn mà xoa bóp.

Mặc dù chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt của đèn đêm, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy được vẻ mặt gợi cảm đầy mê hoặc và thân thể đang đong đưa một cách phóng khoáng của cô, hình ảnh này đủ để khiến mạch máu trong người anh càng thêm căng ra, lý trí đã hoàn toàn biến mất.

Cô vận động, tiếng rên càng lúc càng lớn: “A . . . Tạ Kính, Tạ Kính, nhanh lên. . .”

Tuy cô muốn mau chóng thỏa mãn anh, nhưng thân thể lại không thể làm gì được.

“Điều tại anh, anh thật xấu. . .” Cô khóc nức nở, thể lực của cô không thể so được với anh.

Giọng nói mềm nhũn đầy gợi cảm của cô quả thực như dầu đổ vào lửa, Tạ Kính đẩy một phát, đè cô dưới người mình, giống như một dã thú, động tác đưa đẩy của anh vừa nhanh vừa mạnh.

Tiếng nức nở của Vương Tuệ Hân càng to hơn.

Anh chỉ hận không thể đem cô khảm vào trong người mình, dục vọng to lớn cứ rần rần cứ thế rút ra rồi tiến vào thật sâu, hông của cô bị anh nâng cao, ngón chân co quắp lại.

Khoái cảm mãnh liệt theo từng động tác của anh mà ập vào cơ thể cô, cứ thế không ngừng dâng lên, cô giờ tay ôm chặt cổ anh, đong đưa theo từng động tác của anh.

“A . . . A . . . Nhanh lên, em sắp rồi. . .”

“Em quả thực là muốn mạng của anh mà.” Máu trong người anh đều sắp sôi trào, động tác càng lúc càng trở nên mạnh mẽ.

Cô theo phản xạ mà nâng ông, trước mắt lóe lên vô số đốm sáng, thân thể run rẩy vì khoái cảm cực hạn, từng đốm đốm vờn quanh trước mắt, cảnh tượng đẹp như trong mơ.

Anh khê gầm lên một tiếng, cô gắt gao ôm chặt lấy anh, cảm giác được chất lỏng nóng rực của anh đang trút vào trong cơ thể khiến cô càng thêm run rẩy.

Cô tiến vào giấc mộng trong cơn khoái cảm mất hồn, trong mộng có muôn ngàn đom đóm bay lượn, cô trần truồng chơi đùa cùng anh, cùng anh hoan ái trên đồng cỏ, cạnh khe suối, hai người giống như Adam và Eva trong vườn địa đàng, không buồn không lo.

Nếu như có thể, cô thật không muốn thoát khỏi giấc mộng này.

Hôm sau tỉnh lại, Tạ Kính đã đi rồi.

Đom đóm trong sân cũng không còn nữa, ngoại trừ thân thể đau nhức thì mọi thứ vẫn giống như trước kia.

Đồ đạc vẫn đặt ở vị trí cũ, vật dụng trang trí cũng không thay đổi, trời xanh mây trắng vẫn giống như bình thường.

Những ngày tháng đó trong phút chốc đã cách cô thật xa, tựa như một giấc chiêm bao, ngay cả tính chân thật của nó cũng khiến cô phải nghi ngờ.

Trở về với cuộc sống trước kia, buổi sáng ngủ dậy lại tập thể dục, chạy bộ một chút, sau đó sẽ đọc sách một lát rồi bắt đầu một ngày mới. A Đại không biết từ nơi nào bỗng chui ra, vui vẻ chạy quanh cô.

“Mày đó, dạo này chạy đi đâu thế?” Vương Tuệ Hân cười cười xoa đầu nó.

A Đại nhìn cô sửa hai tiếng rồi lại lập tức vẫy vẫy đuôi, sau đó tự mình tìm chỗ đánh một giấc, cứ như nó chưa bao giờ rời đi. Vương Tuệ Hân càng cảm thấy khoảng thời gian trước tựa như một khúc nhạc đệm, hôm nay mới quay về đúng chủ đề.

Chỉ là, cho dù cô có cố gắng thuyết phục mình thế nào, rằng lúc trước chỉ là một giấc mộng Nam Kha (1), tỉnh mộng sẽ không còn dấu vết, thế nhưng cô lại không ngừng phát hiện những dấu vết mà Tạ Kính đã lưu lại trong nhà.

Đến phòng bếp, vừa mở tủ lạnh thì đã thấy nguyên liệu nấu ăn mà anh và cô đã từng mua, vòi nước cũng không còn bị rỉ nữa, vòi hoa sen trong phòng tắm cũng đã được thay mới rồi, bóng đèn ngoài hành lang cũng không còn hay chớp tắt nữa, anh thậm chí còn giúp cô dời tủ quần áo. Ngay cả trong không khí dường như vẫn còn phảng phất mùi hương của anh.

Vương Tuệ Hân khẽ ngáy ra trong chốc lát, thi thoảng kiểm tra điện thoại, lại không nhận được bất kỳ tin nhắn nào, cũng không nhận được cuộc gọi nào từ anh.

“Quả nhiên là vừa đi thì cũng quảng mình ra khỏi đầu.” Cô oán trách nói.

Nếu như cô muốn liên lạc, chỉ cần bấm một cuộc điện thoại, nếu cô muốn nhìn thấy anh, chỉ cần chạy nhanh đến chỗ anh, tất cả sẽ không còn là vấn đề nữa, nhưng cô không có ý định làm như vậy.

Ngoài trừ bản tính cố chấp của phụ nữ, cô còn muốn xác nhận, sau khi trở về quỹ đạo, mình có muốn ở bên cạnh anh nữa hay không? Hoặc là anh có muốn cùng cô tiếp tục nữa hay không? Cô sợ mình chỉ là một đoạn tình cảm nhất thời đối với anh mà thôi.

Nếu Tạ Kính biết cái suy nghĩ này của cô thì chắc là anh sẽ cười cô hay suy nghĩ vớ vẩn, nhưng con người cô chính là như thế, dè dặt cẩn thận, lúc nào cũng không có cảm giác an toàn, cô phải xác định mình nắm bắt được thứ gì thì mới có thể có dũng khí cùng anh bước tiếp.

Thời gian từng giây từng giây chậm rãi trôi đi, cô cảm giác mình giống như trở lại thời kỳ đầu khi vừa lên núi, luôn đứng ngồi không yên, không cách nào chú tâm vào để làm một việc gì, cuối cùng cô quyết định đi dạo xung quanh một chút, chạy nhảy đùa giỡn với A Đại đến khi mệt lả mới ngồi xuống.

Đến chiều, cô tìm thím Mẫn để tán dóc, học thím Mẫn cách nấu ăn, cô còn chưa nói gì thì thím Mẫn đã nhiệt tình nói: “Để thím chỉ cháu cách làm món thịt hầm và thịt nướng mà A Kính thích nhất, người khác không được biết đâu. . .”

Vương Tuệ Hân lập tức đỏ mặt, cãi chày cãi cối: “Cháu không có ý định làm cho anh ấy ăn.”

Thím Mẫn cười đến run người, hùa theo cô nói: “Thím biết, thím biết rồi, là thím nói sai.”

Da mặt của cô giáo Vương rất mỏng, bà không thể trêu chọc người ta như vậy nha.

Vương Tuệ Hân cảm thấy mất tự nhiên, không biết phải trả lời thế nào, cũng may mà thím Mẫn không trêu cô nữa, chỉ nghiêm túc dạy cô cách nấu.

Ở trên núi một năm, cô đi theo thím Mẫn đã học được không ít món, ngay cả cách muối dưa hay làm mứt hoa quả cũng đã học được, coi như đây là một cách để giết thời gian.

Đến tối vẫn không nhận được tin nhắn hay cuộc gọi nào của anh, lúc đầu Vương Tuệ Hân còn cảm thấy rầu rĩ, thất vọng, sau đó chuyển thành tức giận.

“Hừ, vốn còn muốn cho anh cơ hội, nếu như hôm nay anh không nhắn tin hay gọi điện tới thì em sẽ đến tìm anh, nhưng bây giờ muộn rồi, anh đã bỏ qua cơ hội được nhận giải thưởng lớn.”

Cô ném điện thoại sang một bên, tức giận vùi mình vào trong chăn, trên giường vẫn còn lưu lại hơi thở của anh, khiến cô nhớ tới khoảng thời gian hai người sống chung.

Cô bực bội lật người, nhìn lên trần nhà rồi bắt đầu đếm cừu.

Chú thích:

(1) Giác mộng Nam Kha: Điển tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tốt bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh.

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giác Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giác Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

10. Chương Cuối – Hoàn

Chương cuối

Ngày đầu tiên Tạ Kính trở về đơn vị, một đồng công việc đang chờ anh xử lý, tan việc thì lại có đồng nghiệp hẹn anh đi ăn cơm, uống rượu, lúc về tới nhà thì đã là nửa đêm.

Trước khi ngủ, anh vốn định gọi cho Vương Tuệ Hân, hỏi cô về việc chuyển đến đây, nhưng lại nhớ đến cô từng nói là cô cần thời gian suy nghĩ, vậy nên anh cũng bỏ đi ý định trong đầu.

Mãi cho đến sáng hôm sau anh mới gọi cho cô, thế nhưng lại không có ai nghe máy, đoán chắc là cô đã đi chạy bộ rồi, vậy nên anh cũng đứng dậy vận động thân thể một chút.

Đã có thói quen ôm thân thể thơm tho mềm mại của cô, tối hôm qua phải ngủ một mình, anh có chút không quen. Kỳ thực nếu cô không muốn tới đây thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Hai người yêu nhau, cho dù có ở chung một thành phố thì cũng không phải là mỗi ngày đều gặp mặt, chỉ là bây giờ bọn họ đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, anh muốn ở bên cạnh cô cũng là lẽ thường tình.

Chưa kể đến lúc khai giảng, cô cũng không thể ở lại nơi này, bắt cô phải dậy sớm đi làm, anh cũng không nỡ, chỉ bằng để cho cô ở trên núi còn tiện hơn.

Lúc trưa, khi anh đến cửa hàng tiện lợi để mua đồ uống thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang hỏi thăm người bán hàng cục cảnh sát ở chỗ nào.

“Đến đèn xanh đèn đỏ thứ hai rồi quẹo phải ă? Vâng, cảm ơn.”

Tạ Kính ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, đối phương vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra, chỉ lo cất bản đồ vào trong túi rồi bước ra ngoài.

“Năng chết mất.”

Tạ Kính đi theo phía sau, nghe thấy cô oán trách.

“Biết vậy đi sớm hơn một chút thì đỡ rồi, năng muốn bong da.”

Anh vươn tay ra, từ phía sau kéo cô vào lòng, cô kinh hãi kêu lên một tiếng, cho đến khi anh vui sướng mở miệng.

“Là anh.”

Vương Tuệ Hân khiếp sợ xoay người lại, trong khoảnh khắc lại không nói nên lời, không hiểu vì sao anh lại xuất hiện sau lưng mình?

Tạ Kính cười đến nỗi sắp liệt cả mang tai, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ửng hồng của cô, là dấu vết khi bị phơi nắng, đầu tóc thì rối bời, thật sự không thể nói là đẹp, thế nhưng trong mắt anh, đây lại là khuôn mặt xinh đẹp và đáng yêu nhất.

“Có việc gì cần giúp sao? Nghe nói em đang tìm đường đến cục cảnh sát, vì nhân dân phục vụ là trách nhiệm của anh.” Anh đứng đắn nói.

Lần đầu tiên thấy anh mặc cảnh phục, dáng vẻ cao to và anh tuấn khiến tim cô không tự chủ được mà đập thình thịch, niềm vui sướng ủa vào sâu trong lồng ngực, thế nhưng cô vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khi nghe xong lời nói của anh thì lại không nhịn được mà bật cười.

Cô lùi về sau một bước, chân thành nói: “Em muốn đến cục cảnh sát để báo án.”

Anh nhướn mày: “Báo án?”

Cô nghiêm túc xoa cằm: “Em phát hiện có một người luôn lén lút theo dõi em.”

“Theo dõi?” Anh nổi lên nghi ngờ, không biết cô đang nói thật hay nói đùa?

Cô lại gật đầu lần nữa: “Mấy ngày trước em bắt gặp một người đàn ông say khướt ở trước cửa nhà, em tốt bụng đưa anh ta vào trong nhà, sau này mới biết anh ta là chủ nhà của em.”

Tạ Kính lại mỉm cười, vươn tay muốn kéo cô nhưng cô lại đẩy anh ra: “Người đàn ông này vô cùng đáng giận, chỉ toàn nói dối em.”

Anh nhướn mày khó hiểu: “Anh nói dối em lúc nào?”

“Hừ.” Cô lườm anh một cái: “Em hỏi anh, có phải anh từng nói dối với em là vừa thấy đã yêu?”

Anh gật đầu.

Cô hást cằm: “Em lại hỏi anh, lần đầu tiên anh thấy em là lúc nào?”

Anh ghen hợ, rớt cuộc đã hiểu được ý cô, anh xấu hổ cười cười rồi nói: “Em đã biết rồi sao?”

“Sáng nay em gặp bà dì, trong lúc vô tình trò chuyện mới biết, ngày đầu tiên anh về nhà là đã lên núi, về sau không biết tại sao lại xuống núi để tìm bạn uống rượu. Anh nói đi, có phải anh đã vào nhà rồi đứng không?” Cô chống nạnh hỏi.

Không xong, bị lộ rồi. Anh cười xấu hổ, nắm lấy tay cô, vẻ mặt như muốn lấy lòng.

Cô gạt tay anh ra: “Đừng làm loạn, ở đây đông người, em chỉ đến để hỏi tội anh mà thôi.”

“Anh sai rồi.” Anh lập tức nhận tội: “Tại anh sợ em tức giận.”

“Anh thật sự đi vào phòng em. . . .”

“Không có.” Anh lập tức phủ nhận: “Là em bị mất ngủ nên tự ra khỏi phòng.”

Nghĩ đến cách ăn mặc của mình lúc đó, khuôn mặt cô lập tức đỏ lên, chỉ là trước đó bởi vì đi nắng nên sắc mặt đã sớm ửng hồng, trông cũng không có gì khác biệt.

“Sắc lang, sắc lang.” Cô oán hận đấm anh hai cái.

Anh lập tức nắm chặt tay cô.

“Là lỗi của anh.” Anh lại một lần nữa thẳng thắn nhận sai: “Em đã đến rồi, anh rất vui, em có muốn đến cục cảnh sát ngồi một chút không? Hay là. . .”

“Em đi dạo xung quanh một chút cũng được.” Vừa đến đã gặp đồng nghiệp của anh, cô cảm thấy áp lực rất lớn, đến lúc đó cô nhất định sẽ rất ngượng ngùng.

“Tối nay anh dẫn em đi ăn ngon.” Anh phấn khởi nói.

“Ừm.” Rốt cuộc Vương Tuệ Hân cũng nở nụ cười.

Hừ, coi như anh biết điều, nếu không phải sáng nay nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của anh thì chỉ sợ cô vẫn sẽ tiếp tục chần chừ. Tuy anh gọi muộn, nhưng lòng dạ của cô cũng vô cùng rộng rãi, cô sẽ không tính toán với anh.

“Anh đưa em đến chỗ anh ở trước, nếu em mệt mỗi thì có thể nghỉ ngơi.” Anh quan tâm nói.

Nghĩ đến mình đã phơi nắng cả buổi, Vương Tuệ Hân gật đầu: “Em phải mua mặt nạ về đắp đã.”

“Ở ngã tư có một cửa hàng, bây giờ chúng ta qua đó.” Anh vươn tay ra nhìn cô.

Cô nở một nụ cười ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé đặt vào trong tay anh, những bức bối cùng bất an từ khi anh rời đi, trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Cô thật vui vì mình đã lấy hết dũng khí để đến đây, nhờ vậy mà cũng đã chứng minh được những lo lắng trước giờ của cô đều là vô nghĩa. Anh nhiều lần từng nói thích cô như vậy, vậy mà cô vẫn luôn nghi ngờ, vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một đoạn tình cảm trong mùa hè ngắn ngủi của anh.

Cô không tự chủ được mà dựa vào anh, anh thuận thế hôn trộm lên trán cô một cái.

Bước ra khỏi cửa hàng, một làn gió nóng phả vào mặt, Vương Tuệ Hân cảm thán: “Nóng thật đấy!”

Cô chạy một mạch tới đây, trên người đã dính không ít mồ hôi.

“Đợi lát nữa anh đưa em về nhà tắm.” Giọng nói của anh vang lên bên tai cô, mang theo chút mê hoặc.

Anh ngửa đầu cười haha, Vương Tuệ Hân cũng không nhịn được mà bật cười. Cô giơ tay che đi ánh nắng mặt trời, bầu trời quang đãng cũng giống tâm tình cô lúc này, tràn đầy vui sướng và ấm áp.

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-he-nong-bong>